TOT MAI CITEȘTI, MAICĂ!?

60 de impresii de lectură ale elevilor de la Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza”, București

FLORINA-IRINA DIMA a absolvit Facultatea de Litere, Universitatea din București, specializarea *limba și literatura română - știința imaginii*, apoi masteratul *Istoria ideilor și a mentalităților*, la Facultatea de Istorie. Ca doctorand, a fost bursier al MECTS și a prezentat lucrări la numeroase conferințe internaționale (precum CBU International Conference, Central Bohemia University și altele). Din 2017, este doctor în filologie, teza „Lectura literară în liceu – între norma școlară și lectura privată" fiindu-i publicată un an mai târziu. Colaborează cu revista "Historia".
În prezent este profesor titular de limba și literatura română la Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza" din București.

ADRIAN SĂVOIU a absolvit Facultatea de Litere, Universitatea din București, specializarea română-latină. Este autor de manuale de limba și literatura română pentru liceu, pentru Școlile de Arte și Meserii, de ghiduri și auxiliare didactice, apărute la editurile Art, All, Teora, Humanitas. A publicat însemnări de călătorie, corespondență, albume și a îngrijit ediții ale operelor unor scriitori români. Este autorul unei antologii a fabulei românești. Pentru activitatea sa i s-a acordat titlul de „Cetățean de onoare al municipiului Câmpulung".
În prezent este profesor titular de limba și literatura română la Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza" din București.

FLORINA-IRINA DIMA **ADRIAN SĂVOIU**
- COORDONATORI -

TOT MAI CITEȘTI, MAICĂ!?

60 DE IMPRESII DE LECTURĂ
ale elevilor de la Liceul Teoretic
„Alexandru Ioan Cuza”, București

EDITURA TOTAL PUBLISHING
București, 2019

© 2019 Orice reproducere, chiar și parțială, a acestei lucrări este interzisă fără acordul scris al autorilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Tot mai citești, maică!? : 60 de impresii de lectură ale elevilor de la Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza", București / coord.: Florina-Irina Dima, Adrian Săvoiu. - București : Total Publishing, 2019
Conține bibliografie. - Index
ISBN 978-606-9024-23-2

I. Dima, Florina-Irina (coord.)
II. Săvoiu, Adrian (coord.)

37

Volum apărut cu sprijinul financiar al Asociației Părinților din Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza".

Copertă: Ioana NICOARĂ
Redactor: Adrian GLIGORAȘCU

EDITURA TOTAL PUBLISHING
www.totalpublishing.ro
ISBN 978-606-9024-23-2

CUVÂNT-ÎNAINTE

Preocuparea generală a specialiștilor față de *„criza lecturii literare”*[1] în rândul tinerilor și publicarea unui număr mare de studii pe această temă, la nivel mondial, evidențiază importanța deosebită care ar trebui să i se acorde acestui subiect și în țara noastră, sub două aspecte: la nivelul gradului de *alfabetizare* și la cel al *plăcerii lecturii literare*.

Respingerea lecturii școlare și a efortului de a învăța sunt două probleme interconectate, care intră preponderent în sarcina școlii, mai ales că multe cercetări internaționale arată că factorul cel mai important în remedierea interesului scăzut pentru educație este reprezentat de colaborarea elevului cu profesorul, pentru înțelegerea conținuturilor și a scopului învățării acestora. Însă aplicarea armonioasă a triunghiului didactic devine problematică atunci când elevii ating vârsta adolescenței – etapa transformărilor și a devenirii ca adult – deoarece presiunea examenelor și a lecturilor obligatorii dezechilibrează acest triunghi, la disciplina Limba și literatura română.

În România, una dintre cercetătoarele care au subliniat necesitatea înnoirii listei de lecturi școlare și a modului în care este predată literatura a fost Adela Rogojinaru. Pornind de la câteva texte literare prezente în anumite manuale școlare de Limba și literatura română,

[1] Jacobs, V.A., Adolescent literacy: Putting the crisis in context. *Harvard Educational Review,* 2008, 78 (1), 7-39.

aceasta le-a accentuat caracterul perimat, afirmând că modul în care elevii români studiază literatura în perioada actuală se află în antiteză cu „*demersul lecturii juvenile, care ar trebui să răspundă criteriilor receptorului*“[2]. O astfel de observație ne determină să constatăm necesitatea introducerii în școală a literaturii preferate de adolescenți, dar și nevoia ardentă de a schimba optica didactică, în acord cu vremurile pe care le trăim. În acest context, literatura poate deveni – alături de limbă, arte, biologie, zoologie, istorie (inclusiv istoria religiilor) și geografie – una dintre disciplinele școlare care promovează dialogul culturilor și îi sensibilizează pe copii și pe adolescenți referitor la modul în care este privit *Celălalt*[3].

Mutându-ne atenția spre ideea de interculturalitate în programele școlare ale țărilor occidentale[4], putem observa, pe de o parte, amploarea pe care acest termen a dobândit-o în lumea contemporană, iar pe de altă parte, necesitatea deschiderii educației spre toate culturile lumii. Studiul textelor care abordează teme delicate și importante ale lumii contemporane poate fi un instrument pe termen lung al schimbării mentalităților și al diminuării prejudecăților. Cărțile autobiografice, precum *Ultimul balerin al lui Mao*, de Li Cunxin, sau romanele istorice, precum *Se numea Sarah,* de Tatiana de Rosnay, evidențiază exact această tematică, iar adolescenții se simt atrași de astfel de texte tocmai pentru că reflectă conflicte, experiențe și mentalități ale lumii dintotdeauna.

Astfel, într-o societate dominată de imagine și de tehnologie, care se caracterizează printr-o nevoie de permanentă schimbare, cu scopul de a evolua și care are ca țintă inclusiv posibilitatea viețuirii ființei

---

[2] Rogojinaru, Adela, *O introducere în literatura pentru copii*, Editura Oscar Print, București, 1999, p. 145.

[3] Utilizăm termenul *Celălalt* în sens imagologic, pentru că perceperea Celuilalt / imaginea formată asupra străinului este un element specific atât imagologiei și istoriei mentalităților, cât și interculturalității.

[4] Folosim această sintagmă pentru a face referire la țările dezvoltate economic, indiferent de poziționarea lor geografică.

umane pe alte planete, o activitate care datează încă din Antichitate se încăpățânează să supraviețuiască: lectura! Iar mijlocul prin care reușește „să respire", chiar și în anul 2019, este cel mai trainic cu putință: prin atragerea de partea ei a celor care, poate, vor cuceri cu adevărat alte spații ale universului – adolescenții.

Elevii Liceului Teoretic „Alexandru Ioan Cuza" din București, coautorii prezentei cărți, ne oferă impresii ale lecturilor literare și nonliterare care îi pasionează și pe care s-au gândit să le transmită colegilor, prietenilor și adulților care își imaginează că tinerii de astăzi nu mai citesc precum cei de odinioară. Astfel, volumul scoate la lumină recenzii ale unor interesante biografii, memorii, jurnale de călătorie, romane de dragoste, romane polițiste, romane *science – fiction*, distopice, grafice sau de tip *fantasy*.

Pentru noi, profesorii de limba și literatura română, coordonatori ai acestui volum, a fost o reală încântare să citim impresii de lectură referitoare la personalități precum Michael Jackson sau Alexander McQueen, dar și despre cărți științifice iubite de elevii pasionați de matematică ori romane grafice, precum *Maus. Povestea unui supraviețuitor*, de Art Spiegelman. Varietatea lecturilor alese de liceeni este uimitoare și ne demonstrează încă o dată nu numai că ei citesc, ci și că noi, formatorii lor, uneori nu bănuim ce preferințe inedite pot avea adolescenții din fața noastră.

Prof. Florina-Irina Dima și **Prof. Adrian Săvoiu**

ÎN LOC DE ARGUMENT

Pe vremuri, după ce-mi terminasem studiile universitare şi aveam de acum un rost, şedeam în gazdă la o babă care închiria camere mobilate. Baba era cumsecade, casa liniştită, iar eu prea puţin ocupat exterior, în timpul zilei. Scăpat de grijile diplomelor, citeam pentru mine, de plăcere. Pe seară, ieşeam în oraş, cutreieram librăriile şi anticăriile, iar ziua pe arşiță (era vară) şedeam în casă şi citeam. O altă babă ar fi putut fi mulţumită. Nu făceam nici zgomot, nicio dezordine şi nu pătam prin aducere de tinere fete în casă reputaţia imobilului la care par a ţine atât (dar se prefac) văduvele. De fapt, baba nu era nemulţumită, ci intrigată. În repetate rânduri ea căuta să mă descoasă. Eu îi plăteam chiria nu regulat, ci anticipat, dar vedeam că baba avea bănuiala că n-am nicio ocupaţie serioasă şi că aş putea s-o păgubesc mai târziu.

— Maică – zicea ea – n-ai dumneata frate, prieten, om care să te vadă?

— Ba am, dar ce nevoie să vină aici?

— Ei, mai vorbeşti, mai petreci, ca tinerii: aveam pe un elev de administraţie, tare mai era vesel, bată-l norocul, cânta şi vorbea toată ziua. De la el am gramofonul. Veneau aici toți prietenii lui, beau bere, glumeau.

— Eu sunt ocupat.

— N-ăi fi bolnav cumva! La vârsta asta tinerii sunt cam slabi de piept.

— Ba sunt sănătos tun, nu vezi?

— Sănătate să dea Dumnezeu! – declara baba, văzând că nu mă poate dovedi.

Altă dată însă iar mă ispitea:

— Greu e cu dumneavoastră până isprăviţi cartea. O să dai examenele şi ai să scapi de ponos. Am avut chiriaşă tot în odaia asta o studentă. Doamne, ce mai citea! Citea şi lua aspirină, lua aspirină şi citea. Da' a terminat şi s-a şi măritat, şi acum e bine, la rostul ei. Ai să termini şi dumneata odată, cu voia lui Dumnezeu.

Baba, şireată, vorbea aşa de repede, că n-o puteai întrerupe.

— Dar nu ţi-am spus că am terminat de mult, că sunt licenţiat? Sunt chiar profesor. Altfel din ce ţi-aş plăti chiria?

— O fi, o fi, dacă zici dumneata.

Şi i-am arătat babei atâtea acte, încât s-a convins. Dar apoi iar m-a sâcâit:

— Grea meserie şi profesoratul ăsta dacă trebuie să citeşti mereu. Copiii citesc, d-ta citeşti!

Într-o zi însă mi-a spus vorba memorabilă:

— Tot mai înveți, maică?

— Cum asta ?

— Păi dacă zici că ai terminat, ce tot înveţi mereu? Nu ţi-ajunge atâta şcoală? Şcoală primară, liceu, universitate, ţi s-o fi acrit şi dumitale. Acum mai pune-te şi dumneata pe trai, c-a trecut vremea învăţăturii.

— Dar eu nu învăţ, cocoană, eu citesc.

— Ei, citeşti! Dacă citeşti, nu înveţi? Să stau eu toată ziua cu nasul în cărţi!

N-a fost chip s-o scot pe babă dintr-ale ei...

(G. Călinescu, *Tot mai înveți, maică?*
„Jurnalul literar", nr. 26, 25 iunie 1939 - fragment)

HARRY POTTER – CURAJ, ALTRUISM, MAGIE

Petru-Daniel Aldea, XII A

În anul 2000, Joanne K. Rowling publică al patrulea volum din seria *Harry Potter,* intitulat *Harry Potter și Pocalul de Foc.* Acest roman a înregistrat un mare succes, a câștigat Premiul Hugo (oferit anual celei mai bune cărți de ficțiune) și a fost ecranizat în 2005, personajul principal Harry devenind celebru pentru puterea de a învinge răul.

Pe scurt, cititorul află că atunci când protagonistul abia se născuse, părinții lui au fost uciși de Lordul Cap de Mort, dar băiatul a supraviețuit și a rămas cu o cicatrice în formă de fulger. Trăind în casa mătușii sale, Harry este mințit până când reușește să se înscrie la Școala de Vrăjitorie Hogwarts, de la al cărei director află că este vrăjitor. De-a lungul primilor trei ani la Hogwarts, tânărul erou trece prin mai multe încercări grele, având și câteva confruntări cu Cap de Mort.

În al patrulea volum, *Harry Potter și Pocalul de Foc*, Dumbledore anunță elevii că școala găzduiește Turneul celor trei vrăjitori. Pocalul de Foc îi alege pe Cedric Diggory, de la Hogwarts, Fleur Delacour de la Beauxbatons și Victor Krum, de la Durmstrangs, pentru a participa la turneu. Inexplicabil, din pocal iese și numele lui Harry, deși acesta nu se înscrisese, fiind minor.

Campionii au trei probe de trecut. Prima este găsirea unui ou de aur al unor dragoni; Harry reușește, zburând pe mătura sa. Când este deschis, oul recită o ghicitoare. Harry află că trebuie să reziste mult sub apă și ajutat de spiridușul său de casă,

Dobby, prepară și bea o poțiune ce îl înzestrează cu bronhii și înotătoare, reușind să termine proba, în care luptă cu fioroasele creaturi marine.

La a treia probă, eroii au de găsit Pocalul de Foc, situat într-un labirint. Salvându-și viețile unul altuia, Harry și Cedric ajung simultan la Pocal. Când ating trofeul, ei sunt teleportați într-un cimitir, unde Cedric este omorât și Cap de Mort este readus la viață. Luptând cu Harry, când vrăjile lor se ciocnesc, apar spiritele părinților lui, dar băiatul scapă cu viață.

Cartea este foarte dinamică, iar ce m-a impresionat cel mai mult a fost modul în care autoarea a realizat nu doar un roman ficțional, cât și unul polițist. Ochi-Nebun Moody, profesor nou, este închis într-un cufăr de către Crouch, pe care Harry chiar îl visase înainte de a începe anul la Hogwarts. Impostorul se deghizează în Moody și pune numele lui Harry în pocal. Acest fapt însă este dezvăluit abia la sfârșit, surprinzându-mă acuratețea prin care fiecare mic detaliu al acțiunii, al personajelor și al comportamentelor acestora are un impact major asupra derulării întregii acțiuni.

În același timp, cititorul este ținut cu sufletul la gură și aproape obligat, pot spune, să intre în pielea lui Harry, să fie de partea acestuia și să empatizeze cu el. Ca exemplu aș menționa scena conflictului dintre Harry și Ron, cel mai bun prieten al său, deoarece acesta din urmă nu credea că Harry chiar nu și-a pus numele în pocal: *Pocalul se făcu roșu din nou[…] Dumbledore privi uluit și citi cu voce tare: Harry Potter![…] - Ascultă Ron, nu mi-am pus eu numele în Pocalul ăla! Sprâncenele lui Ron se ridicaseră atât de tare că erau în pericol de a se pierde în păr. - E ok, dar cred ca poți să îmi spui adevărul!* Când am citit acest pasaj simțeam în fiecare celulă furia lui Harry pentru că nimeni nu îl crede.

Pe de altă parte aș remarca diversitatea acțiunii, acest volum nefiind scris în stilul clasic al poveștii în care totul se termină cu bine. Finalul romanului e marcat de întoarcerea lui Cap de Mort, după 14 ani.

Mi-au rămas întipărite în minte curajul, mila și iubirea pentru ceilalți a lui Harry. În a doua probă, când trebuia să îl elibereze doar pe Ron, acesta își riscă viața si îi salvează și pe prietenii celorlalți concurenți: *Domnul Harry Potter a folosit Algebranhii cu măiestrie, continuă juriul. S-a întors cu mult peste limita de timp, însă unul dintre oamenii mării ne-a spus că Potter a ajuns primul la ostatici și a întârziat din cauza deciziei sale de a-i ști și pe ceilalți ostatici în siguranță, nu doar pe al său.*

Recomand călduros citirea acestei cărți, deoarece este plină de peripeții nebănuite, schimbări de situație în fiecare moment și personaje complexe, frumos conturate pe tot parcursul romanului.

*

Joanne K. Rowling, *Harry Potter și Pocalul de Foc*, traducere din engleză de Florin Bican, Editura Arthur, București, 2017

CĂLĂTORIA, ÎNCEPUTUL UNEI NOI VIEȚI

Ana-Maria Ambrozie, XII H

Scris sub forma unui jurnal de călătorie, volumul *Ca să încerc rotundul lumii* al lui Adrian Săvoiu, lansat pe data de 6 octombrie 2018 la Galeria „Arta" din Câmpulung, prezintă o lume nouă, pe care autorul a descoperit-o abia după căderea Cortinei de Fier, o lume la care înainte visase doar prin intermediul paginilor citite din marile opere ale scriitorilor lumii.

Cartea începe cu un cuvânt-înainte intitulat *Demonul călătoriei,* în care autorul povestește despre greutatea și strictețea cu care se putea călători în afara României în timpul regimului comunist: *Mi-a fost clar că, în România de atunci, ca să poți vizita Luvrul ori să urci în Turnul Eiffel, trebuia să te iubească cineva acolo, sus...*, dar și despre dorința sa vie de a pleca în Vestul Europei, îndeplinită după prăbușirea Cortinei de Fier, când autorul a putut să își înceapă mult visatele călătorii în Occident fără frica de „a nu fi pe lista" pentru obținerea pașaportului sau de a rămâne „în așteptarea vizei".

Capitolul *45 de zile cu rucsacul la Paris* prezintă prima mare călătorie în Europa Occidentală a autorului, realizată în vara anului 1997, care a fost pregătită cu mare minuție în lunile premergătoare excursiei, prin parcurgerea unei bibliografii impresionante, conspectată în zeci de fișe și însemnări despre locurile cu rezonanță istorică ale Parisului pe care urma să le viziteze. Aproape fiecare zi din jurnalul parizian începe cu scurte notații despre vreme, de obicei caniculară în această perioadă a anului, urmate de consemnarea traseelor parcurse

în ziua respectivă: străzi, bulevarde, muzee, catedrale, palate, castele, locuri vizitate și revizitate, pe care le numește și le descrie succint, uneori scriind și despre oamenii pe care i-a întâlnit acolo.

După o lună petrecută la Paris și familiarizarea cu atmosfera pariziană, autorul consemnează în jurnal că aici, în capitala Franței, pentru el *totul devine din ce în ce mai simplu*. Câteodată însă, mai ales seara, în vis, tot are senzația că se află la București, dar crede că va fi probabil nevoie să se readapteze la întoarcerea în România, spunând că, după uimirea pe care i-a produs-o Occidentul, *a trebuit să treacă aproape o lună pentru a avea reacții normale la tot ce se află în jurul meu.* În ultima zi petrecută la Paris în anul 1997 autorul se simte nostalgic și mărturisește că Parisul nu mai este un mit, ca în anii liceului și ai studenției, ci a devenit o realitate.

Urmează însemnări despre alte mari centre culturale ale Europei, precum München, Veneția, Moscova ori Sankt Petersburg, orașe în care autorul a rătăcit săptămâni întregi prin muzee, catedrale sau pe străzi necunoscute, cu nelipsitul rucsac kaki în spate. Cartea se termină cu note dintr-o nouă călătorie la Paris, făcută în 2001, în care autorul își amintește în permanență despre cea realizată în urmă cu patru ani, afirmând: ...*toate mi-au rămas așa de vii în minte, încât aș putea spune, fără să greșesc: N-am uitat nimic!* La final volumul cuprinde 38 de fotografii ale călătorului surprinse în diverse ipostaze ale peregrinărilor sale prin Europa.

Ceea ce m-a impresionat la acest jurnal de călătorie a fost faptul că autorul, prin notațiile sale, a reușit să înregistreze foarte multe impresii. Prin detaliile despre străzile, monumentele, muzeele ori capodoperele văzute,

m-a făcut să îmi imaginez traseele parcurse, să îmi doresc să ajung și eu în acele locuri, și chiar să țin un jurnal, deoarece fotografiile nu pot avea la fel de multă valoare ca însemnările de călătorie. Atunci când scrii, amintirea poate să fie mai vie decât o fotografie, așa cum spune și autorul în încheierea cuvântului-înainte: … *după apariția fotografiei digitale mi s-a părut că însemnările tradiționale dintr-un jurnal pot fi înlocuite printr-un alt fel de jurnal, unul imagistic, cel puțin tot atât de fidel, dar mult mai spectaculos și mai viu: fotografia. Așa că am renunțat la consemnările obișnuite în favoarea albumelor cu imagini. S-au adunat între timp în bibliotecă destule albume cu fotografii. Dar recitind acum însemnările zilnice din jurnal am stat să mă întreb dacă am procedat bine abandonând scrisul. Publicarea acestui jurnal de călătorie poate fi, implicit, și un răspuns.*

Citind această carte, m-a frapat dorința nestăvilită de a călători a lui Adrian Săvoiu, și, pentru că autorul îmi este profesor, am avut astfel ocazia să îl întâlnesc și să ascult direct de la el povestiri la fel de interesante precum cele din jurnal.

*

Adrian Săvoiu, *Ca să încerc rotundul lumii. Jurnal de călătorie,* Editura Ars Docendi, București, 2018

PARFUMUL: SIMȚUL OLFACTIV ÎNTR-O ALTĂ DIMENSIUNE

Carina Avram, XII H

Parfumul (cu titlul original *Das Parfum. Die Geschichte eines Mörders)*, cel dintâi roman al scriitorului german Patrick Süskind, apărut în anul 1985 și tradus pentru prima dată în limba română în anul 1989, ne trimite în lumea lui Jean-Baptiste Grenouille, un personaj născut în Franța secolului al XVIII-lea sub semnul unei anomalii: hipersensibilitatea olfactivă. Subiectul romanului, viața lui Grenouille, se construiește în jurul încercării acestuia de a obține un miros pentru sine: *nu un iz omenesc, ci suprauman, o mireasmă angelică, atât de indescriptibil izbutită și dătătoare de viață, încât să rămână vrăjit oricine o miroase, văzându-se silit să-l iubească din toată inima pe el, pe Grenouille, purtătorul.*

„Misterios", „captivant" și „controversat" sunt cele trei cuvinte care definesc, din punctul meu de vedere, romanul lui Süskind. Am auzit pentru prima dată de această carte de la tata, când aveam doar 14 ani, o vârstă mult prea fragedă pentru a înțelege cu adevărat romanul. Firește, curiozitatea vârstei s-a manifestat când l-am întrebat imediat ce se întâmplă în roman. Când mi-a răspuns și am aflat de povestea bizară și revoltătoare a lui Grenouille, i-am spus tatei cu hotărâre: „Eu nu o să citesc niciodată cartea asta!" Ironic e că la mai puțin de trei ore de la discuția cu tata mă aflam pe fotoliu cu cartea în mâini și cu fruntea brăzdată de liniile provenite

din încruntături. Nu a durat mult până când am fost absorbită complet de paginile romanului și de felul captivant de a scrie al autorului. Dacă stau să mă gândesc, nu știu cât de mult am înțeles eu la acea vreme, însă de atunci am recitit romanul de cel puțin trei ori, de fiecare dată retrăind același supans și aceleași emoții puternice.

Parfumul a fost ceva nou pentru mine, fascinant din toate punctele de vedere, în special datorită faptului că m-a pus față în față cu Franța secolului al XVIII-lea într-o ipostază nemaiîntâlnită de mine până atunci: un lanț enigmatic de crime – 25 de femei tinere ucise rând pe rând de un bărbat cu un simț olfactiv extraordinar. Cred că unul dintre cele mai deosebite elemente din acest roman este modul în care Süskind descrie în pasaje de un farmec incontestabil combinații de miresme pe care nici măcar nu ți le-ai fi imaginat vreodată. Am simțit pe propria-mi piele că tehnica lui narativă e atât de bună, încât te transpune în poveste și îți dă senzația că tu percepi toate acele mirosuri în locul lui Grenouille.

Bineînțeles, *Parfumul* nu este un roman în care sunt redate doar mirosuri plăcute, ci dimpotrivă, iar veridicitatea cu care sunt descrise mirosurile neplăcute care pluteau deasupra străzilor Parisului este unul dintre lucrurile pe care le-am apreciat. Autorul conduce narațiunea cu un suspans demn de un roman polițist pe tot parcursul cărții și, deși acțiunea este narată la persoana a III-a, dintr-o perspectivă obiectivă, îți poți da seama cu usurință care sunt sentimentele și trăirile personajului principal, Grenouille, dar și ale celorlalte personaje.

Un aspect interesant al romanului este istoria podului Pont au Change din Paris, pe care se aflau odinioară locuințe și prăvălii, în secolul al XVIII-lea fiind „una dintre cele mai

rafinate adrese comerciale din oraș". Nu m-am putut abține și am căutat imediat pe internet mai multe informații, pentru că eram foarte curioasă cum arăta podul înainte de demolarea clădirilor, în 1786. Un alt aspect interesant de observat este moartea subită a personajelor cu un rol semnificativ în viața și formarea ca om a lui Grenouille, precum mama sa, copila care curăța corcodușe, tăbăcarul Grimal, maestrul Bladini. Consider că dispariția acestor personaje ajută oarecum povestea personajului central să se piardă în șirul temporal, ca și când nu ar fi existat niciodată.

Am senzația că perceperea și aprecierea cărții se leagă foarte mult de felul în care relaționăm și empatizăm cu personajul principal. Jean-Baptiste Grenouille este un personaj contradictoriu, extrem de complex, aflându-se chiar la limita dintre geniu și brută, fiind o combinație neobișnuită de sublim și teribil, asemenea personajelor de factură romantică. Din perspectiva mea, personajul central este construit prin intermediul oximoronului cruzime - inocență, el însuși fiind o victimă a propriului său har.

Deși în esență Grenouille este un personaj detestabil prin ciudățenia lui și prin faptele sale lipsite de judecăți morale, un inadaptat social cu o minte de geniu bolnav, scriitorul îl prezintă în așa fel încât reușește să stârnească sentimente ambigue și chiar confuze din partea cititorului. Eu, una, am oscilat între antipatie, compătimire, dezgust, indignare și empatie față de protagonist, în final acceptând tot ce a reprezentat el, cu bune și cu rele.

Cred că dorința de a crea parfumul suprem care să-l transforme într-un om dorit și ferit de intențiile rele ale celor care-l înconjoară provine din spiritul de supraviețuire care i s-a

dezvoltat în timpul copilăriei traumatizante pe care a trăit-o. Evident că și-a dorit din tot sufletul să se simtă iubit și protejat, având în vedere că încă de la naștere a fost respins de cei cu care a relaționat. Până la urmă pentru mine el este un supraviețuitor într-o societate în care agresiunea, exploatarea semenului, ignoranța și dorința de îmbogățire erau la ordinea zilei.

Chiar dacă Grenouille ocupă primul și cel mai important loc în firul narativ al romanului, Patrick Süskind le oferă o importanță aproape la fel de mare și celorlalte personaje, conturând prin acestea câteva portrete moral-sociale interesante, care adaugă povești de viață oarecum amuzante și pete de culoare romanului: Madame Gaillard, o femeie moartă pe dinăuntru, care-și pierduse simțul mirosului și care ține o pensiune pentru copiii orfani; parfumierul Baldini, cu prăvălia cufundată într-un„ haos de miresme", un om „bătrân și țeapăn ca un stâlp", conservator și plin de principii; consulul Antoine Richis, un văduv cu o „neînfrântă vitalitate la cei nici patruzeci de ani ai săi", care dorea să-și apere bunul cel mai de preț, unicu-i vlăstar, fiica sa de o frumusețe magnetică, Laure.

După ce termini de citit romanul nu ai cum să nu te întrebi: „ Oare cum ar fi fost dacă m-aș fi născut cu un miros fin?" Răspunsul meu este: „Cu siguranță neplăcut!", deoarece mi se pare că acest lucru ar constitui un dezavantaj într-o lume ca aceea în care trăim noi, în care ești asaltat de zeci de mirosuri puternice, subtile, la fiecare pas pe care îl faci.

Am citit *Parfumul* pentru a doua oară în clasa a X-a de liceu și astfel mi-am creionat în minte o paralelă între Jean-Baptiste Grenouille și Ion Pop al Glanetașului, personajul principal din romanul *Ion* al lui Liviu Rebreanu. De ce am făcut asta? Pentru

că mi se părea că Grenouille se aseamănă cu Ion prin diverse aspecte precum faptul că nici unul, nici altul nu dețin valori morale și ar face orice pentru a-și îndeplini scopul. Amândoi sunt conduși de principiul „scopul scuză mijloacele". Cele două personaje ascultă de un glas interior care le indică aspirația lor supremă, în cazul lui Grenouille parfumul ideal, iar în cel al lui Ion dorința de a avea pământ. Tocmai aceste aspirații le vor aduce amândurora sfârșitul.

Parfumul a fost ecranizat în anul 2006 în regia lui Tom Tykwer. Numele filmului a rămas același cu numele original din germană al cărții: *Parfumul - povestea unei crime*. Sunt convinsă că romanul a fost foarte greu de ecranizat, însă Tykwer a reușit să creeze un film care a fost apreciat în lumea cinematografiei cu numeroase premii. Am văzut filmul de două ori și cred că Ben Whishaw îl interpretează într-un mod inedit pe Jean-Baptiste Grenouille, în condițiile în care acesta este un personaj greoi și ciudat. Alți actori cunoscuți pe care i-am remarcat în film sunt Dustin Hoffman, în rolul lui Giuseppe Baldini, și Alan Rickman, în rolul lui Antoine Richis. Cu siguranță "cartea bate filmul", însă cred că acest film este cea mai bună alternativă pe care o poți avea dacă vrei să afli povestea lui Grenouille, dar nu-ți dorești sau nu ai posibilitatea de a citi cartea.

Aș putea alcătui o listă lungă cu ceea ce mi-a plăcut în cartea asta, începând cu scrierea plină de măestrie a lui Patrick Süskind și felul în care își construiește personajul, continuând cu prezentarea detaliată a părții întunecate și mizerabile a vieții din Franța secolului al XVIII-lea și cu informațiile interesante despre crearea esențelor și a parfumurilor, terminând cu nota de credibilitate a întregii povești, care te face sa te întrebi

dacă un om ca Jean-Baptiste Grenouille, cu un simț al mirosului exacerbat, ar putea exista cândva, în urma unei mutații genetice, asta dacă n-a existat deja, pierdut în negura istoriei.

Nu pot afirma că mi-a plăcut romanul în totalitate, pentru că ar trebui să mint. Sunt câteva aspecte ale narațiunii pe care probabil că nu o să le îndrăgesc niciodată. Spre exemplu, mi-ar fi plăcut să văd povestea și prin ochii fetelor ucise. În plus, cred că e absurd felul în care Grenouille își percepe victimele, fără sentimente sau regrete, ca pe niște simple obiecte de care e nevoit să se folosească pentru a-și îndeplini scopul. Un alt aspect deranjant este dat chiar de finalul romanului, pe care îl găsesc nesatisfăcător, brusc și, într-un fel, forțat. Să nu mai vorbesc de scena în care Grenouille este devorat de oameni, una extrem de șocantă. Până la urmă fiecare roman are părți bune sau mai puțin bune, nicio creație nu-i perfectă, la fel cum niciun om nu-i perfect.

În încheiere recomand acest roman foarte bine scris din literatura universală deoarece îți deschide o nouă perspectivă asupra societății pariziene din secolul al XVIII-lea, fiind o frescă a acesteia. Dar, în primul rând, îl recomand pentru că îți prezintă lumea așa cum nu ți-ai fi imaginat-o vreodată, văzută prin ochii unui personaj excepțional, cu un univers al mirosurilor infinit.

*

Patrick Süskind, *Parfumul,* traducere din limba germană de Grete Tartler, Editura Univers, București, 1989

CALEA SPRE UN CARACTER PUTERNIC

Alexandru Victor Baciu, XII A

Viziunea unui copil orfan asupra lumii, precum și istorisirea aventurii sale prin dificultățile vieții, au alcătuit mereu un duet bun când vine vorba de captivarea cititorului. Scriitorul francez Hector Malot evidențiază aceste două aspecte în celebrul său roman *Singur pe lume*, care surprinde neîncetat prin profunzimea acțiunii și ne oferă astfel o carte pe care nu o poți lăsa din mână.

Personajul principal, Rémi, este un băiat de 8 ani, orfan, vândut unui circar pe nume Vitalis, sortit să înfrunte cruzimea lumii înconjurătoare, văzută din perspectiva copilului. Băiatul, împreună cu „proprietarul" său, trebuie să țină reprezentații pentru a putea avea ce mânca, ceea ce la început le asigură existența, dar, cum totul este schimbător, universul lui Rémi suferă o întorsătură. Vitalis este arestat, iar micuțul protagonist trebuie să se descurce pe cont propriu, realizând numerele de circ alături de animalele cu care s-a împrietenit pe parcurs.

Un aspect esențial al textului este faptul că Rémi nu poate să rămână atașat de nimeni deoarece va pierde acea persoană în scurt timp, într-un mod sau altul. Detaliul acesta pune în evidență condiția de orfan a protagonistului, de unde reiese strânsa legătură dintre conținut și titlu. De asemenea, trebuie menționat faptul că un copil de vârsta lui Rémi are nevoie de iubire și atenție, ceea ce diferențiază complet copilăria băiatului față de a celor care au o familie.

Romanul este preferatul meu de ani buni datorită impactului ce l-a avut asupra mea încă de la prima lectură. M-a impresionat tăria de caracter a personajului principal, precum și povestea sa emoționantă, și m-a determinat să apreciez mereu tot ce am și să rezist până la final atunci când mă confrunt cu situații critice.

Unul dintre citatele mele preferate ar fi următorul: *Ce suntem noi? Artiști, nu-i așa? Comedianți care, doar prin aspectul lor, trebuie să provoace curiozitatea. Crezi că, dacă ne vom duce în piața publică îmbrăcați ca niște burghezi sau țărani, i-am putea face pe oameni să ne privească și să se apropie de noi? Nu, nu-i așa? Aș vrea să înveți că în viață aparența este câteodată hotărâtoare; este neplăcut, dar asta este…; Mâine, sau poate peste câteva zile, vei ști foarte bine ce ai de făcut. Atunci va trebui să-ți aduci aminte ce-ai simțit acum și să te prefaci că simți ceea ce sigur n-o să mai simți.*

Recomand cu deosebită căldură acest roman deoarece este ușor de citit, captivant, are multe de oferit și ajută oricând un tânăr să își poată construi un caracter puternic. În același timp, *Singur pe lume* rămâne o carte pasionantă pentru orice vârstă.

*

Hector Malot, *Singur pe lume,* Editura Corint, București, 2012

ÎN CĂUTAREA PROPRIEI IDENTITĂȚI

Rebeca Daniela Bană, XII H

Multe dintre operele scriitoarei britanice Daphne du Maurier au fost adaptate în filme, inclusiv celebrul roman *Rebecca*, apărut în anul 1938. *Rebecca* este un roman clasic, dar în același timp plin de mister, care în anul 2000 a câștigat premiul „Anthony" pentru cel mai bun roman de mister al secolului. De asemenea, opera figurează în „Top 10 romane de suspans din toate timpurile", publicat în S.U.A.

Rebecca este o operă care combină elementele romantice cu suspansul și captivează cititorul până la ultima pagină. Romanul este de o mare profunzime psihologică, are personaje bine conturate, iar pe măsură ce acțiunea evoluează mi-am dat seama și de motivațiile ascunse ale fiecăruia. Autoarea își arată excepționalul talent de a da personalitate unui loc, castelul Manderley, descris prin multe detalii semnificative care reușesc să influențeze destinele personajelor.

Intriga poveștii începe la Monte Carlo cu o tânără de douăzeci și unu de ani, rămasă singură pe lume, care devine companioana doamnei Van Hopper. Cartea este scrisă din perspectiva fetei, căreia nu îi aflăm numele până la final. Tânăra este fermecată de un bărbat de patruzeci și doi de ani, de la care doamna Van Hopper, prin snobismul său, dorea să obțină o invitație la faimosul castel Manderley. Acesta îi aparține lui Maxim de Winter, al cărui aer misterios reușește să o cucerească pe tânără. Bărbatul era văduv în urma unei tragedii în care soția lui se înecase. Doamna Van Hopper cade la

pat un timp, iar acest lucru le-a dat celor doi ocazia de a petrece clipe frumoase împreună, tânăra ajungând să se îndrăgostească nebunește de Maxim.

Lucrurile se schimbă în momentul în care doamna Van Hopper se hotărăște să plece la New York. Tânăra, disperată, aleargă la Maxim pentru a-și lua rămas bun, cu gândul că nu o să-l mai vadă niciodată. Urmează o neașteptată cerere în căsătorie, care urma să schimbe radical viețile celor două personaje. Cei doi se căsătoresc, iar după nuntă petrec o perioadă frumoasă în Franța și Italia, în care ea se mulțumește doar cu dragostea, chiar dacă nu știa nimic despre trecutul lui Maxim de Winter.

Din păcate, lucrurile se schimbă brusc după ce ajung la Manderley. Totul o copleșește când începe să trăiască acolo, ea fiind o fată atât de simplă. Dintre angajații castelului se remarcă încă de la început doamna Denvers, menajera castelului, un personaj malefic, care o adorase pe fosta soție a lui Maxim, Rebecca. Această doamnă avea să-i îngreuneze tinerei șederea la castel. Tânăra doamnă de Winter încearcă să se integreze și să se regăsească în noua locuință, în ciuda faptului că Rebecca era extrem de vie în amintirile tuturor. Tensiunea devine pentru ea inimaginabilă și ajunge chiar în pragul sinuciderii, pentru că trăiește cu impresia că Maxim își adorase soția și că nu va putea să o uite niciodată. Având în vedere că lucrurile nu sunt niciodată cum par a fi, apar indicii noi, povestea luând o întorsătură radicală prin dezvăluirea marelui secret: Rebecca fusese ucisă chiar de soțul ei. Tinerei îi dispar temerile și toate sentimentele de nesiguranță, dându-și seama de multe lucruri care nu se legau înainte în mintea ei. Reușind să treacă peste această dezvăluire șocantă cei doi își continuă povestea de dragoste.

Această carte mi-a deschis ochii spre realitatea în care aparențele înșelătoare ne pot aduce zbuciume interioare, când, de fapt, adevărurile ne pot elibera și ne pot aduce pe linia de plutire în găsirea propriei identități. M-a impresionat deosebit de mult puterea vindecătoare a dragostei, o dragoste cu care nu sunt tocmai obișnuită, o iubire fără margini, cu acceptări ale unor situații de neimaginat. Profunzimea psihologică a romanului m-a făcut să mă transpun în situația personajului și să trec prin stări pe care nu credeam că le pot avea în timp ce citesc o carte.

Rebecca, un roman impresionant, care își dezvăluie secretele abia în ultimul sfert al cărții, m-a făcut să trăiesc mari emoții. Această carte m-a învățat să observ lucrurile cu mai multă profunzime, să pun mai mult accentul pe ceea ce este frumos din viață și să privesc întotdeauna partea plină a paharului.

*

Daphne du Maurier, *Rebecca,* traducere din limba engleză de Mihnea Columbeanu, Editura Orizonturi, București, 2012

MICHAEL JACKSON, REGELE MUZICII POP

Kayihan Eren Baykoz, X E

Cartea *Jacko - Michael Jackson, regele muzicii pop*, scrisă de Thomas W. Hook în anul 2009, este volumul biografic al supranumitului „Rege al muzicii pop", cunoscut și sub numele de Michael Jackson. Aceasta a atras atenția publicului deoarece textul ne spune povestea marelui artist Michael Jackson, dincolo de viața scenică.

Michael Joseph Jackson, pe numele său complet, nu a avut o copilărie obișnuită; el s-a alăturat formației formată din frații săi mai mari - „Jackson 5", care în scurt timp de la formare a reușit să semneze cu o casă de discuri. În ciuda succesului pe care l-a avut formația, Michael nu era fericit deoarece tatăl lui îl bătea, uneori fără motiv: *De multe ori n-am știut de ce îmi face rău. M-a văzut și m-a bătut. Tatăl meu a fost un om sever și dur*, dar și din cauza faptului că nu a avut prieteni*: N-aveam niciun prieten... în afara fraților mei*. Odată cu trecerea anilor, Michael a început să scoată piese de unul singur. La scurt timp după începerea carierei solo, acesta a lansat albumul *Thriller*, urmând apoi albumele *Bad* și *Dangerous*, care au doborât record după record, numele lui Michael Jackson fiind pe buzele oricărei persoane de pe glob.

Mișcarea sa scenică neobișnuită a atras atenția publicului, dar și videoclipurile pretențioase pe care le-a realizat, investind în acestea sute de mii de dolari. A creat o nouă modă și un nou mod de interpretare, prin care a dominat scena. Niciun artist nu a putut să reziste atâta vreme în topuri și nu a reușit

să vândă mai multe discuri. Toate acestea i-au adus numele de „Regele muzicii pop", celebritatea numelui său depășind orice record, chiar și astăzi.

În timpul carierei sale, Michael a devenit unul dintre puținii artiști care au intrat de două ori în "Rock and Roll Hall of Fame". El deține și 13 recorduri mondiale, inclusiv recordul pentru *cel mai de succes entertainer din toate timpurile*. Pe parcursul carierei sale, Michael a câștigat și 14 premii Grammy, 26 premii American Music Awards, 12 premii World Music Awards. Este artistul cu cele mai multe premii câștigate și a fost numit artistul „Deceniului", „Generației", „Secolului" și „Mileniului".

Michael Jackson a murit în 2009 la vârsta de 51 de ani. În același an, Thomas W. Hook a lansat cartea *Jacko. Michael Jackson, regele muzicii pop* în care ne este descrisă viața celui mai de succes artist al muzicii pop.

Fiecare cântec este un copil pe care îl îngrijesc, îl hrănesc și căruia îi dăruiesc dragostea mea. Chiar dacă nu ai compus niciodată un cântec, viața ta e un cântec. Cum ar putea să nu fie? - Michael Jackson.

*

Thomas W. Hook, *Jacko - Michael Jackson, regele muzicii pop*, Editura Ștefan, București, 2009

O POVESTE DESPRE RĂZBOI ȘI PRIETENIE

Maria Bălașa, IX F

„Unic și captivant, merită să se bucure de succes!" este citatul de pe coperta romanului care mi-a atras atenția. Sunt întrutotul de acord cu acesta, cartea aflându-se de mult timp printre favoritele mele.

Romanul *Băiatul cu pijamale în dungi*, scris de John Boyne, spune povestea lui Bruno, un băiețel în vârstă de nouă ani, și a prietenului său Shmuel, un copil evreu. Pentru Bruno, Holocaustul și așa numita „problemă evreiască", nu înseamnă nimic, acesta nici nu are habar ce atrocități se petrec dincolo de sârma ghimpată a lagărului de concentrare pe care îl conduce chiar propriul său tată. După mutarea forțată a domiciliului de la Berlin în Polonia, în urma unui ordin primit de tatăl său de la Cartierul General SS, Bruno este nevoit să își lase în urmă prietenii, rămânând astfel doar cu sora sa Gretel cu care nu se înțelegea mai deloc. Zile în șir, Bruno a stat în casa pe care o considera neprimitoare, plictisit, ducând lipsa vechii locuințe. Între timp Gretel se împrietenise cu tânărul locotenent Kotler, un subordonat de-al tatălui lor. Într-o după-amiază, sătul de stat în casă, băiatul decide să își confecționeze un leagăn dintr-un cauciuc vechi. Mica tentativă a lui Bruno sfârșește neplăcut, acesta accidentându-se la genunchi. Un slujitor de-al casei, fost medic, pe nume Pavel, îi pansează julitura copilului, cei doi devenind astfel prieteni, până în ziua în care Pavel este dus la gazare.

Datorită poziției camerei sale, Bruno vede pe fereastră prizonierii lagărului, îmbrăcați în uniforme dungate, pe care acesta le numește „pijamale". Fiind curios în legătură cu cele observate, băiețelul îl întreabă pe tatăl său cine sunt acei oameni. Bărbatul îi răspunde că sunt niște fermieri, cu care nu ar trebui să interacționeze vreodată, fiindu-i strict interzis să meargă acolo. Bineînțeles că în următorele zile Bruno încalcă interdicția primită și se duce să exploreze împrejurimile lagărului. La gardul de sârmă ghimpată îl cunoaște pe cel pe care îl va considera cel mai bun prieten al său până la moarte, și anume Shmuel. Aproape în fiecare zi, cei doi băieți se întâlneau la gard, Bruno aducându-i mai mereu mâncare bietului Shmuel, care era întotdeauna flămând. Înainte de plecarea sa la bunici, hotărâre luată de părinți, Bruno trece de partea cealaltă a gardului, în speranța că îl va ajuta pe Shmuel să își regăsească tatăl. Sfârșitul romanului este unul sfâșietor, cei doi prieteni murind în camerele de gazare ale lagărului nazist.

Băiatul cu pijamale în dungi este un roman care m-a captivat încă de la începutul lecturii prin felul în care a fost scris, dar și prin acțiunea și personajele sale. O poveste cutremurătoare, care arată un tragic adevăr, și anume cum ura a pus capăt vieții a doi copii nevinovați. Un lucru impresionant este inocența lui Bruno, dar și a lui Shmuel, care nu cunosc ce se întâmplă cu adevărat în jurul lor și continuă să fie prieteni, în ciuda circumstanțelor impuse.

Cartea este o analiză a regimului nazist și a Germaniei hitleriste prin ochii unui copil de nouă ani, care nu pricepe ororile și crimele executate arbitrar pentru realizarea „purificării rasiale" și conservarea „rasei superioare". Bruno este dovada veridică a faptului că ura nu este înnăscută, ci mai degrabă un

sentiment dobândit prin îndoctrinare, care nu duce decât la moartea și distrugerea reciprocă a indivizilor ce aparțin unor etnii diferite.

Sfârșitul tragic al cărții mi-a adus lacrimi în ochi, părându-mi rău că intențiile bune ale lui Bruno s-au soldat cu moartea acestuia, dar și a tovarășului său. Această carte de excepție, după părerea mea, a fost ecranizată doi ani mai târziu într-un film la fel de bun, cu același nume: *The boy in stripped pyjamas* (2008).

Romanul *Băiatul cu pijamale în dungi* spune o „poveste" zguduitoare despre prietenie și război, cu adevărat emoționantă, care se poate adresa atât celor de vârsta mea, adolescenților, cât și adulților.

*

John Boyne, *Băiatul cu pijamale în dungi* (*The boy in stripped pyjamas*), traducere din limba engleză de Lucia Ostrafi-Iliescu, Editura RAO, București, 2013

A DOUA ŞANSĂ: DRUMUL SPRE ADEVĂR

Irina Bărăscu, XI F

În anul 2006, James Patterson publică al doilea volum din seria *Clubul fetelor de la crime,* intitulat *A doua șansă*, în care ne sunt prezentate modurile prin care un grup de fete lucrează împreună pentru a prinde criminali periculoși. Chiar dacă autorul a fost criticat în nenumărate rânduri pentru faptul că a colaborat și cu alți scriitori, asta nu l-a făcut să pună punct acestei pasiuni. Acesta nu a fost afectat nici de articolele care îl numeau „scriitorul teribil cu succes răsunător", în care se vorbea despre faptul că banii pe care îi produce sunt mai importanți decât mesajul din cărțile sale.

Redactată într-un mod complex, unele capitole fiind scrise la persoana I (cele în care personajul principal vorbește despre evenimentele prin care trece), iar celelalte la persoana a III-a (când naratorul prezintă mentalitatea și dorințele criminalului), cartea reușește să țină cititorul în suspans, purtându-l într-un carusel de emoții, care îl vor face să îndrăgească fiecare capitol.

Începutul acestui volum prezintă startul aventurii în care personajul principal, Lindsay Boxer, va fi implicat. Uciderea unui singur copil într-o ambuscadă este crima ciudată care se presupune că are la bază motive rasiste.

În momentul în care este comisă o a doua crimă, polițiștii realizează că au de-a face cu o persoană mult mai meticuloasă decât credeau. Ucigașul putea să comită crime fără să lase urme; avea abilități de lunetist, iar capacitatea de a manipula

acțiunile victimelor înainte de a le curma viețile era cu mult peste ce își puteau imagina detectivii. Unul dintre lucrurile care îi nelămureau pe polițiști era de ce vrea acesta să fie găsit? De ce lasă aceste urme în mod intenționat? Care este motivul adevărat din spatele acestor crime oribile? Oare oamenii care au parte de un destin dureros sunt doar niste pioni care să îl ajute pe criminal să transmită un mesaj? La cine vrea să ajungă și de ce vrea să facă asta?...

Dacă ești de părere că ucigașii se pot schimba, Lindsay Boxer are alt punct de vedere. Ea consideră că toți *„criminalii în serie omoară. Ei nu se opresc până nu îi prinzi.*". Și când în sfârșit totul pare că s-a terminat, oamenii năzuiesc din nou la speranța unei lumi mai bune. Până încep să realizeze că acest calvar nu s-a încheiat. Iar „surprizele" sunt mereu păstrate la sfârșit.

Pe parcursul lecturii, cititorul primește multe dovezi care sunt plasate în așa fel încât să ajute detectivii să se apropie încet de adevăr, însă cursa lor nebună să fie una frustrantă. Lindsay începe să își pună întrebări și să facă legături între indiciile pe care le are. Se implică în fiecare caz și face tot ce este posibil pentru a prinde criminalul. Ea își pune viața în pericol și nu cunoaște cuvântul „frică".

Am apreciat acest personaj tocmai pentru faptul că nu s-a lăsat doborâtă de evenimentele tragice din viața personală. A continuat să lupte pentru ceilalți chiar dacă, până într-un anumit punct, nimeni nu luptă cu și pentru ea. A vrut din toată ființa ei să găsească răspunsuri la întrebări și să facă dreptate. Ce cuvânt puternic, "dreptate"! Parcă sună victorios chiar și atunci când îl rostești, numai că e foarte dificil să poți face dreptate cu adevărat, atunci când ești singur împotriva răului.

Oricine își dorește să fie alături de acest personaj-narator va intra într-o aventură intensă și nu va regreta! Rămâne de văzut dacă adevărul și dreptatea își vor juca rolul până la capăt.

*

James Patterson, *A doua șansă*, traducere din limba engleză de Ana Durac, Editura RAO, București, 2006

O LOCOMOTIVĂ A TIMPULUI

Andrei Bejenaru, XII B

Romanul de debut al lui Ovidiu Eftimie, *Arhanghelul Raul*, a apărut la editura Nemira, în colecția Nautilus/Science Fiction, colecție coordonată de Ana Nicolau, în noiembrie 2016. Autorul a decis să scrie acest roman deoarece *„ca fan al SF-ului, i s-a recomandat să nu mai critice literatura română de gen de pe margine și să facă și el ceva în acest sens, dacă se crede așa de bun”*, după cum mărturisește acesta chiar pe pagina de gardă.

La baza cărții stă teoria universurilor multiple, teorie expusă în multe romane, în special de tip *SF* și *fantasy*. Spre deosebire de alte romane de tip SF ale scriitorilor români contemporani, Ovidiu Eftimie a ales ca loc de desfășurare al poveștii sale chiar România.

Scriitorul prezintă la început Institutul de Cercetări Paranormale din Pașcani (ICPP), „fosta Antrepriză de Cercetări Paranormale și Socialism Științific Pașcani (ACPSSP)”, înființat încă din anii comunismului. S-a ales Pașcaniul deoarece *Pașcani este un loc unde se întâmplă numeroase evenimente paranormale, rivalizând în acest domeniu cu nume celebre, cum ar fi Triunghiul Bermudelor, Deșertul Nevada sau chiar județul Buzău*. La institut apare o ființă din alt univers, numită Desdemond Imposibilul, însă cercetările asupra sa au fost întrerupte de moartea acestuia în anul 2003 și transformarea lui într-o femeie de 56 de ani care vinde țigări într-un chioșc din zona Delfinului, din cartierul bucureștean Pantelimon. Importanța

lui Desdemond o aflam pe parcursul cărții și spre sfârșit; tot atunci descoperim și motivul pentru care acesta a murit.

Povestea propriu-zisă începe cu Raul Malcea, un tânăr de 27 de ani foarte talentat și creativ în domeniul publicității, care moare într-un accident neașteptat de mașină. După moarte ajunge în Iad, unde este transportat cu luntrea lui Charon, dar este împins din greșeală chiar de Charon în apele râului Styx, deoarece acesta era orb. Raul este scos din apă de un om mic de statură, cu alură de contabil, despre care aflăm, câteva replici mai târziu, că este stăpânul Iadului. Tot de la acesta aflăm și faptul că Iadul este doar un alt univers, că există o gaură între Iad și universul nostru, făcută de ființele care au căzut în râul Styx și au devenit nemuritoare, gaură care trebuie reparată, în joc fiind soarta universului nostru.

Dintr-un alt fir narativ, aflăm prin intermediul perspectivei agentului SRI Petre Popescu, de ce CFR-ul este în situația critică din prezent, ce se întâmplă cu banii de pe bilete și ce fac nașii de tren cu șpaga pe care o primesc. „Nașii de tren" au o organizație secretă ce are ca scop protejarea universului de pericole, precum gaura interdimensională dintre Iad și universul nostru, ce se află în gara din Teiuș, bine camuflată de un tren marfar: *Căile Ferate Române leagă cele mai importante zone ale țării, de la mare la munte și înapoi. Suntem singura forță de stat care patrulează zilnic teritoriul țării, acoperim mai mult decât grănicerii sau piloții de avion. Poate doar ăia de la poștă fac mai mult, dar ei au zone mici. Noi traversăm efectiv țara în fiecare zi. Misiunea noastră e să supraveghem această țară și să o protejăm de pericole.*

Raul Malcea, Petre Popescu și „nașii" își unesc forțele pentru a găsi o soluție la amenințarea găurii interdimensionale,

motiv pentru care trebuie să călătorească în timp cu locomotiva *Șoapta lui Zamolxe*.

Romanul lui Ovidiu Eftimie – proză *SF*, dar și o satiră a vieții de zi cu zi a românilor - aduce în atenția cititorilor multe noțiuni interesante, prezentate cu umor inteligent și suspans. Această carte captivantă ar bucura orice tip de cititor, indiferent de vârstă, de aceea o recomand atât adolescenților, cât și adulților care vor să iasă puțin din rutina vieții obișnuite.

*

Ovidiu Eftimie, *Arhanghelul Raul*, Editura Nemira, București, 2016

SINGURATICUL DRUM AL AUTOCUNOAȘTERII

Răzvan Cristian Bociu, XII H

Romanul *De veghe în lanul de secară* (*The Catcher in the Rye*) de J. D. Salinger a fost publicat pe 16 iulie 1951 de editura Little, Brown and Company, iar prima sa apariție în limba română datează din 1964 la Editura pentru Literatură Universală, în traducerea Catincăi Ralea și a lui Lucian Bratu, cu o prefață de Silvian Iosifescu.

Tema familiei este prezentă încă din primele pagini ale acestei opere, când autorul face o scurtă prezentare a personajului principal, un adolescent, pe nume Holden Caulfield, care provine dintr-o familie bogată, nu prea numeroasă, cu patru copii: cel mai mare pe nume D.B., scriitor la Hollywood, care acum se prostituează, Holden, un frate mai mic, Allie, care a murit de leucemie cu ceva timp în urmă și o soră în clasa a IV-a, pe nume Phoebe.

Holden povestește ultimele lui zile petrecute la Pencey, unde, deoarece era corigent la patru materii din cinci, urma să fie exmatriculat înainte de vacanța de Crăciun, însă nu pentru prima oară, deoarece el mai învățase și la alte școli precum Whooton și Elkton Hills.

Povestea începe într-o sâmbătă, cu patru zile înainte de plecarea la New York, pe când Holden stătea pe vârful unui deal din apropierea stadionului, urmărind un meci de fotbal dintre Pencey și Saxon Hall. Unul dintre motivele pentru care

nu s-a dus la stadion să urmărească meciul este faptul că el trebuia ca înainte de plecare să-și ia rămas bun de la domnul Spencer, profesorul lui de istorie. După o discuție moralizatoare despre teza lui la această materie și despre motivul pentru care a fost lăsat corigent, el se hotărăște să plece la New York pentru a petrece câteva zile înainte de întoarcerea acasă, unde știa că o să fie certat de părinți. Aceștia ar fi aflat de isprava lui Holden abia miercuri când vor primi o scrisoare de la director.

După ce ajunge la New York, se cazează la un hotel sordid unde cunoaște la bar trei fete pe seama cărora se distrează aproape toată noaptea, deoarece erau „proaste și urâte". Apoi pleacă pentru a-și petrece seara la un cabaret. A doua zi își dă întâlnire cu o veche prietenă, pe nume Sally, pe care o duce la o piesă de teatru în care jucau actorii ei preferați, dar pe care Holden nu-i putea suferi. Apoi merg la patinoar și, după ce obosesc, intră într-un bar și Holden încearcă să o convingă să meargă cu el într-o excursie ca să scape pentru totdeauna de acea lume nenorocită, numai că discuția celor doi se termină cu o ceartă. Ieșind din patinoar, deoarece nu avea cu ce să-și umple timpul, își sună un fost coleg de la Whooton pentru a se întâlni. După ce au purtat câteva discuții prietenul său pleacă, iar Holden rămâne singur și începe să bea până se îmbată.

Când și-a revenit a plecat spre Central Park sperând că va vedea rațele de pe lac și că va putea răspunde la întrebarea care îl frământa de ceva vreme (*Oare unde se duc rațele când vine iarna?*), dar deoarece nu a găsit nicio rață s-a așezat pe o bancă, a început să se gândească la moartea sa, la înmormântare și la toată lumea care va veni să-l vadă. Pe când stătea și

reflecta la toate acestea, s-a hotărât să se ducă acasă ca să o mai vadă pe Phoebe.

Când a ajuns s-au îmbrățișat și după ce au vorbit puțin, sora lui și-a dat seama că a fost dat afară din nou și n-a mai vrut să vorbească cu Holden pentru că își făcea griji că iar o să-l certe părinții. Discuțiile au fost întrerupte când și-au dat seama că s-au întors părinții de la petrecere.

Tânărul s-a gândit că ar fi mai bine să fugă și să nu se mai întoarcă niciodată. Ziua următoare, după o noapte petrecută pe o bancă în gară, s-a întâlnit cu sora sa. În timp ce vorbeau băiatului i s-a făcut rău și a leșinat, După ce și-a revenit, Holden a decis că ar trebui să meargă acasă, la familia sa. Ajunși acolo s-au întâlnit cu toții și au petrecut Crăciunul împreună, iar băiatul a fost convins de părinții săi să se înscrie la o nouă școală.

Întreaga călătorie a personajului principal este, de fapt, drumul său de maturizare în care intră în contact cu aspectele vieții de om matur, căutând în tot acest timp o persoană care să îi confirme că viața de adult nu este un pericol.

Din punctul meu de vedere, acest roman ar trebui citit de trei ori într-o viață. Prima dată la intrarea în adolescență, când experimentăm aceeași frică de "viața de adult" pe care o simte și Holden. A doua oară la începutul vieții de adult pentru a observa că acea mare teamă nu a fost folositoare și a treia oară când suntem adulți și putem răspunde băiatului la o întrebare: "Cum este viața de adult?".

Ce m-a impresionat în acest roman este percepția pe care Salinger o are față de maturitate, ceea ce arată că el a rămas un copil în tot acest timp. Consider că, la fel ca autorul, trebuie ca în interiorul nostru să ne păstrăm inocența și să nu vedem

viața mereu ca pe o seriozitate, să ne bucurăm de ea cum fac copiii fără griji, pentru că altfel vom deveni rigizi și ursuzi.

Romanul *De veghe în lanul de secară* al lui Salinger rămâne pentru mine o carte care m-a format, deoarece am citit-o prima dată într-o perioadă plină de temeri și întrebări, în clasa a VIII-a, și o recomand pentru că poate să ofere o nouă perspectivă adolescenților, care uneori se află și ei într-un impas.

*

J. D. Salinger, *De veghe în lanul de secară*, ediția a IV-a, traducere din limba engleză de Cristian Ionescu, Editura Polirom, Iași, 2011

O LECȚIE DESPRE OMENIE, SPERANȚĂ ȘI PRIETENIE

Valentina Boldurescu, XI F

Ne simțim mai puternici, inteligenți și importanți cu cât știm mai multe lucruri, cu cât aflăm tot felul de informații, cu cât cunoaștem mai bine trecutul și prezentul, simțindu-ne stăpânul viitorului, asupra căruia credem că avem un fel de control. Dar, uneori, unele adevăruri sunt făcute să rămână îngropate, pentru că dezgroparea lor poate răspândi multă tristețe, revoltă, groază, iar simpla dezvăluire a lor ar putea sfâșia inimi și cutremura suflete (*Uneori, Miss Jarmond, nu este ușor să scoți la lumină trecutul. Există surprize neplăcute. Adevărul e mai greu de suportat decât ignoranța.*).

Tatiana de Rosnay, prin romanul său, *Se numea Sarah,* atrage atenția asupra unui episod dureros din istoria francezilor, un subiect care poate fi numit un subiect tabu, oarecum trecut cu vederea: operațiunea „Vânt de primăvară", așa cum a fost numită, prin care poliția franceză, în vara anului 1942, la Paris, a pus în fața morții, într-o singură zi, un număr uriaș de familii, mai mult de 13000 de evrei. Această razie este considerată una dintre cele mai triste amintiri din istoria Franței.

Am deschis cartea și am găsit două familii, două perioade de timp diferite și un secret bine ascuns, care va crea o conexiune incredibilă între o poveste și o viață: între povestea unei fetițe de numai zece ani, a cărei existență este dată peste cap din cauza unei lupte absurde contra evreilor (*Nedrept. Atât de*

nedrept. De ce? De ce ei? De ce toate astea? I se părea că nimeni nu ar fi putut să îi dea vreo explicație.) și viața unei jurnaliste americane, stabilite în Franța, care vrea să scoată la iveală ceea ce s-a întâmplat atunci; o fetiță care, fără să vrea, se transformă mult prea devreme într-un adult și o femeie care se simte ca un copil în fața unui fapt atât de cutremurător.

Personajele din acest roman sunt în întregime fictive, dar câteva evenimente descrise sunt reale, în special cele petrecute în vara anului 1942 în Franța ocupată și mai ales marea razie de la Vélodrome d'Hiver, care a avut loc în inima Parisului.

Părerea mea este că *Se numea Sarah* nu reprezintă doar un simplu roman, ci este mai mult o declarație cu privire la impactul pe care îl are trecutul asupra prezentului, dar mai ales asupra viitorului. *Se numea Sarah* ne arată că monștrii adevărați nu sunt cei de sub patul nostru, de care se tem copiii, nici cei din basme sau cărți fantastice, monștrii suntem chiar noi, oamenii, atunci când alegem să facem rău. Este de ajuns să aruncăm o simplă privire în trecut pentru a ne convinge de latura noastră monstruoasă. Un roman dur și în același timp emoționant, trist. O lecție directă despre omenie, speranță, prietenie, vină, familie, viață și, mai ales, moarte. Tocmai de aceea recomand lectura acestei cărți cititorilor de toate vârstele, pentru a cunoaște istoria și a învăța dn ea.

*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*, traducere din limba engleză de Monica Dinu, Editura Litera, București, 2016

PE URMELE UNUI HOȚ DE CĂRȚI

Irina Bratu, XI F

Roman publicat inițial în anul 2005, în Australia, *Hoțul de cărți* de Markus Zusak are o notă de mister încă la început datorită identității naratorului, dar mai are încă ceva: tristețe. Așadar, pentru iubitorii de cărți, aceasta este o carte presărată cu întâmplări predominant sumbre, însă care prezintă aspectele unei vieți de copil. Dar nu orice viață, ci cea din perioada nazistă. Inspirat din poveștile pe care le-a auzit în copilărie de la mama lui, din timpul războiului, despre München și Viena, autorul oferă și un aspect original rapid depistat prin alegerea nu tocmai comună a celui care povestește.

Cartea începe cu un eveniment tragic din viața personajului principal, Liesel Meminger, a cărei existență se schimbă când, la vârsta de 10 ani, este adusă de către propria mamă într-un orășel de lângă München, pe nume Molching, la familia adoptivă. Adaptarea copilei la noul mediu de viață a luat ceva timp, dar fata înțelege în cele din urmă motivele pentru care a ajuns la doamna și domnul Hubermann, numiți „mama" și „papa". Aceasta se refugiază într-o activitate mai puțin obișnuită pentru un copil, încă de la primul moment tensionat pentru ea: furatul de cărți. De aici și pseudonimul *hoțul de cărți*, așa cum naratorul o va menționa până la sfârșitul narațiunii. Fata ajunge la familia Hubermann înainte cu câțiva ani ca războiul să ajungă și pe strada acesteia, Himmel. Curând, Liesel se va împrieteni cu doi dintre vecinii ei: Rudy, care o va însoți la furat, și Tommy Muller. Alături de cei doi va juca des

fotbal pe strada unde locuiau. Pe parcursul cărții se va observa cum relația ei cu "papa" va fi mult mai apropiată decât cea cu mama ei: *Pentru cei mai mulți oameni, Hans Hubermann abia dacă era vizibil. [...] Bineînțeles că avea ceva valoros, iar acest lucru nu a fost trecut cu vederea de Liesel Meminger. (Omul-copil, mult mai perspicace câteodată decât adulții uimitori de obtuzi.) Il văzu imediat. [...] Văzând acei ochi, Liesel a înțeles că Hans Hubermann valora mult.* De altfel, papa este cel care o va ajuta pe Liesel să învețe să citească, dar și să scrie, motiv pentru care fata va avansa la școală. Ușor, ușor, ea și partenerul său de furtișaguri, Rudy, au găsit un grup de adolescenți ce se ocupa cu altfel de infracțiuni și au participat și ei de câteva ori la furturi de mâncare, căci situația de acasă nu era prea roz.

Nu trec mulți ani de la sosirea copilei, iar Hans și Rosa Hubermann, părinții adoptivi ai lui Liesel, vor îngriji un evreu neamț, pe nume Max, al cărui tată luptase alături de Hans pe front. Aceștia trăiesc ceva timp cu frica de a nu fi descoperiți, însă când tânărul evreu este nevoit să plece de pe strada Himmel pentru a nu fi găsit de naziști, cea mai afectată a fost Liesel, alături de "papa": În camera ei, fata se ruga. *[...] Te rog Doamne, lasă-l pe Max să supraviețuiască, Te rog, Doamne...* Ea își găsește de lucru după plecarea acestuia, furând cărți din casa primarului alături de Rudy, cu contribuția soției acestuia, Ilsa Hermann, care arată un fel de remușcare pentru refuzul ca mama lui Liesel să mai spele rufele familiei Hermann, lipsind-o pe Liesel în același timp de oportunitatea de a mai citi în biblioteca ei. La momentul acesta, raidurile opoziției care lupta împotriva naziștilor începuseră deja.

Evenimentele nu sunt povestite în ordine cronologică, iar acest lucru sporește intriga cărții, căci naratorul nu ne

dăruiește prea multe detalii, iar cititorul trebuie să aștepte până la întâmplarea ce dezvăluie toate momentele petrecute.

Când Liesel avea 14 ani, războiul începuse deja și deși cel care narează a destăinuit de dinainte faptul că unul dintre personaje va muri, nu a spus clar cum, iar toți cei de pe strada Himmel se ascundeau deseori în pivnițele adânci care îi protejau: Liesel, Hans și Rosa Hubermann, familia lui Rudy și chiar și Frau Holtzapfel, o vecină respingătoare. De aici și până la momentul în care Liesel va conștientiza puterea cuvintele care o vor salva, la propriu, de la moarte, nu va dura mult. Finalul nu intră în categoria iubitorilor de tristețe, dar nici a celor iubitori de fericire, cred eu. Acesta are în prim-plan doar două personaje, însă frumusețea lui o voi lăsa să o descopere fiecare cititor în parte.

Lectura acestei cărți foarte triste mi-a arătat un aspect nou în raport cu cele știute din perioada nazistă, și anume că, într-o lume dominată de teamă, oamenii au rămas oameni, iar copiii par a înțelege cum se trăiește viața chiar mai mult decât adulții.

Sper că această idee se va transmite și viitorilor cititori.

*

Markus Zusak, *Hoțul de cărți*, cu ilustrații de Trudy White, traducere din limba engleză de Adelina Vasiliu, Editura RAO, București, 2014

MAGIA LUI KELLEN

Andrei Cană, XI F

Scriitorul canadian Sebastien de Castell a absolvit Facultatea de Arheologie și imediat a ajuns pe un șantier arheologic. Patru ore mai târziu a înțeles că nu îi place deloc această disciplină, așa că a pornit în căutarea unei vieți pline de aventuri și călătorii. În drumul său, a fost muzician, web designer, coregraf pentru un teatru, punând la punct scenele de luptă cu săbiile. În 2018, Sebastien de Castell a publicat primul volum al unei serii ce avea să devină o carte de aur pentru pasionații de magie, urmată de volumul al doilea, numit Înfruntarea umbrelor.

Primul volum se numește *Duelul vrăjitorilor* este împărțit în 48 de capitole, unul mai captivant ca altul, capitole pline de acțiune, intrigă, dramă și cel mai important, magie. Aceste capitole prezintă lumea Jan'Tep-ilor și a Sha'Tep-ilor, lume care se desfășoară în jurul unei oaze care le dă putere pentru a-și exercita vrăjile. Pentru un volum atât de interesant, o spun cu tristețe!, cele 448 de pagini sunt prea puține pentru așa o capodoperă.

Romanul scris la persoana întâi are ca narator-personaj pe cel care este și protagonist: Kellen, din casa Ke. Acesta trăiește cu frica de a pierde numele de Jan'Tep, însă pe băiat îl ajută istețimea, calitate esențială în lupta sa pentru titlul de mag.

Există trei probe care trebuie trecute pentru a deveni un mag Jan'Tep. Prima probă este forța necesară pentru a-ți apăra familia, a doua este abilitatea de a mânui magia care

apără neamurile Jan'Tep și Sha'Tep, iar a treia probă necesită împlinirea vârstei de 16 ani. În lumea magilor, nou-născuților le sunt tatuate șase benzi care reprezintă cele șase magii: fier, mătase, nisip, suflare, sânge și ambră, dar pe lângă acestea mai există și umbra, magia interzisă. O să spun doar atât: Kellen este un vrăjitor „aparte", a cărui magie aproape dispăruse, dar cu ajutorul lui Ferius Parfax reușește să treacă peste multe obstacole.

Un citat care cred că îi va ajuta pe mulți cititori în descifrarea unor mistere regăsite pe parcursul cărții este următorul: *Istoria este scrisă de învingători (...) însă adevărul iese întotdeauna la suprafață.*

Ceea ce vă va face să adorați cartea este perseverența lui Kellen și luptele pe care este nevoit să le ducă, lupte pe care le câștigă în cea mai mare parte, indiferent de condiții. Kellen este nevoit să câștige luptele care îl așteaptă pentru a nu face de rușine casa Ke, unde tatăl său, Ke'heops, deține controlul, acesta fiind cel mai puternic mag din casa Ke, cel puțin pentru moment. Magia nu este singurul lucru de care are nevoie protagonistul pe tot parcursul operei și, chiar dacă nu îți vine a crede, un pachet de cărți de joc poate fi chiar foarte util.

În încheiere, aș dori să reiau ceea ce ne transmit personajele cărții: oricât de puternic ai fi ca vrăjitor, nu uita un singur lucru: *Magia este înșelătoare.*

*

Sebastien de Castell, *Duelul vrăjitorilor*, vol. I, traducere din limba engleză de Cristina-Mihaela Tripon, Editura RAO, București, 2018

GATSBY, MISTERUL UNUI PERSONAJ

Octavian Caramlău, X E

Marele Gatsby, romanul publicat de Francis Scott Fitzgerald în anul 1925, este considerat a fi un ,,magnum opus" în cariera scriitorului. Această operă și-a demonstrat valoarea deabia după stingerea din viață a autorului, ajungând în lista BBC a „celor 100 de cărți universale" ce trebuie citite într-o viață. Din punctul meu de vedere, adevărata valoare a cărții rezidă în misterul ce înconjoară viața personajului principal, Jay Gatsby, un milionar excentric și în același timp extrem de discret cu trecutul său.

Această lectură nu este una facilă, necesitând un cititor atent și perceptiv, ce trebuie să descopere cu răbdare legăturile, trecutul și intențiile personajelor. Dialogul este alert și limbajul plin de metafore și înțelesuri ascunse.

Romanul urmărește scurta ședere în West Egg a personajului-narator Nick Carraway. Acesta duce o viață simplă într-un bungalow, până ce descoperă petrecerile fabuloase găzduite de un milionar enigmatic al cărui trecut făcea loc multor speculații.

Întâlnirea cu Gatsby este o supriză pentru Nick, acesta aflând de abia pe parcursul discuției identitatea partenerului său de dialog. Ca în orice roman de dragoste, există și un interes romantic al personajului principal, acesta fiind întruchipat prin verișoara lui Nick, Daisy Buchanan, o tânără nonconformistă și fermecătoare. Nick acționează ca om de legătură între

cei doi îndrăgostiți, la început inconștient, manipulat de Jay Gatsby, apoi din dorința de a vedea fericiți oamenii cei mai dragi lui.

Căsătoria dintre Daisy și Tom Buchanan reprezintă o piedică majoră pentru planurile celor doi îndragostiți, deși căsnicia nu era una fericită, întrucât Tom Buchanan avea o amantă pe nume Myrtle, care la rândul ei era căsătorită cu un bărbat brutal pe nume Wilson. Nick reușește să observe problemele personale și viciile celor ce îl înconjoară, deoarece acesta era invitat la petreceri și întâlniri de Jay și Tom, pe post de mediator, el fiind mereu calm și diplomat.

Într-un moment de furie, relația secretă dintre Gatsby și Daisy îi este dezvăluită lui Tom de către Jay, acesta dorind să instige o destrămare a căsătoriei lor. În lupta pentru dragostea lui Daisy, cei doi încearcă să demonstreze pe cine iubește ea cu adevărat, dar niciunul nu are sorți de izbândă. După conflictul acut dintre Gatsby și Tom, ei decid că era momentul să se retragă la locuințele lor, acesta reprezentând și începutul sfârșitului.

Evenimentele se precipită și are loc un accident în care își pierde viața soția lui Wilson. Acesta, dorind răzbunare, îl caută pe Tom pentru a îl ucide. Tom reușește să îl convingă că Gatsby era vinovatul și furia lui Wilson se îndreaptă acum către Jay. Wilson pleacă furibund să îl omoare pe Gatsby, iar Daisy renunță la dragostea pentru Jay și pleacă împreuna cu soțul ei departe de Long Island.

Moartea lui Gatsby este un șoc pentru Nick, iar înmormântarea acestuia dovedește cât de efemeră este admirația participanților la petrecerile extravagante ale lui Jay Gatsby, întrucât niciunul dintre aceștia nu îl conduce pe ultimul drum.

Intenția lui Fitzgerald a fost să scrie *ceva nou, ceva extraordinar și frumos și simplu și complex*. Rezultatul este o capodoperă ce își demonstrează valoarea și acum, la aproape 100 de ani de la publicare.

*

F. Scott Fitzgerald, *Marele Gatsby*, traducere din limba engleză de George Volceanov, Editura Polirom, București, 2013

VRABIA NU ZBOARĂ DEPARTE DE CUIB

Alexandru Cazacu, X E

Opera *Vrabia roșie*, scrisă de Jason Matthews, fost agent al CIA, prezintă „povestea" plină de eleganță și acțiune a Dominikăi Egorova, o fostă speranță a baletului rus, nevoită să intre în culisele spionajului internațional. Cartea reușește să uimească cititorii prin unicitatea evenimentelor și personajelor descrise, acestea din urmă fiind cele care dau culoare povestirii.

Punctul central al cărții este cariera de spion a frumoasei Dominika, de-a lungul căreia învață de la mentorii săi nu numai tehnici de manipulare și spionaj avansat, dar și metode de autodisciplinare. Aceasta, fiind o fire vulcanică încă din copilărie, ajunge să își trădeze țara și să își poată ascunde secretele adânc în sufletul ei deformat, fără milă, de șefii săi.

Atât la „Școala de vrăbii", cât și pe teren, Dominika nu ostenește să iasă în evidență prin aptitudinile ei, fapt care o ajută să își facă prieteni și dușmani (*Splendidă tipă… și cu forță! se gândi Marta. Frumusețe, minte, iscusință și ochi albaștri incandescenți*). Ei au rolul de a-i testa limitele și potențialul în cadrul misiunilor și serviciului, în timp ce rusoaica le demonstrează talentele sale ascunse: persuasivitate, elegantă și obiectivitate. Pe parcursul anilor petrecuți la SVR (Serviciul de Informații Externe Rus), nu cade pradă schemelor unchiului ei odios, Vania, sau momentelor dificile din punct de vedere psihic (*Au anchetat-o cu duritate… Ea rezistă cât de tare putea. Se hrănea din dispreț, n-avea să cedeze în fața acestor bestii*). Slăbiciunile sale

sunt tocmai ceea ce o determină să devină un ofițer de informații unic, o adversară de temut și o eroină a Rusiei, cu răzbunarea în sânge.

Astfel, opera *Vrabia roșie* se constituie ca o povestire despre depășirea limitelor umane, despre seducție și inteligență, calități necesare personajelor ce iau parte la jocurile murdare din cadrul sistemelor Rusiei și SUA, în final rămânând doar cei puternici și inocenți.

*

Jason Matthews, *Vrabia roşie*, traducere din limba engleză de Mihaela Adina Eros, Editura Meteor Press, Bucureşti, 2018

PUTEREA CUVÂNTULUI ŞI A FAPTEI

Oana Georgiana Cîrstian, XI F

Cartea *Un drum lung până jos,* de Jason Reynolds, prezintă o poveste fascinantă, care se poate regăsi și în realitate sub mai multe forme, dar cu același impact emoțional. Autorul s-a inspirat din dorința tinerilor de a fi observați și din frica lor de a rămâne invizibili. Dorința de a fi remarcat, chiar și prin mijloace dure precum folosirea unei arme, este prezentă pe tot parcursul textului.

Ceea ce face cartea absolut încântătoare, de departe, este formula sa narativă. Felul în care autorul a scris povestea a dat naștere unei creații originale, o îmbinare între text epic și text liric, o narațiune în versuri, fără rimă și fără a menține un echilibru între rânduri. O pagină, un cuvânt. Altă pagină, poate 100 de cuvinte. Jason Reynolds creează o atmosferă tensionantă și captivantă, care te ține cu sufletul la gură. Un singur cuvânt poate transmite mai mult decât ar face-o 500, iar acest lucru este demonstrat de către autor prin tehnica utilizată. Nici așezarea acestora în pagină nu respectă vreo regulă, cititorul fiind într-un continuu joc lexical, descoperind cu privirea mereu alte detalii.

Acțiunea este structurată în jurul unui tânăr în vârstă de 15 ani, William, al cărui frate mai mare, Shawn, a fost ucis. Din generație în generație, familia lui Will a lăsat ca moștenire trei reguli. Prima, „Să nu plângi”. A doua, „Să nu torni”. A treia, „Să te răzbuni”. Will este orbit de aceste trei reguli și se decide să facă dreptate, de unul singur. Singurul lucru care îi

lipsește este arma lui Shawn. Și o țintă. Clarifică aceste două lucruri și trece pragul ușii, hotărât să ucidă. Intrarea sa în lift îi va schimba totul. Cu fiecare etaj coborât, Will se întâlnește cu fantome, rude și cunoștințe, ucise și ele. Unele dintre acestea au urmat, la rândul lor, regulile. S-au răzbunat. O întreagă generație de păcate, în același lift cu Will, care era decis să prindă contur, să nu mai fie invizibil și să facă ceva ce avea să schimbe soarta criminalului, dar și a sa.

Lucrurile se schimbă, Will duce o lupta psihică la nivel maxim, se zbate între realitate și fantezie. Ce caută morții lângă el? De ce încearcă să îl întoarcă din drum? Ce trebuie făcut? Will este torturat. Torturat de gânduri, torturat de moartea fratelui sau, torturat de neputință. Penultimul etaj, apare Shawn. Ultimul etaj, fantomele coboară, iar Will aude vocea fratelui său rostind un singur cuvânt: „Vii?" În 67 de secunde umbrele trecutului reușesc să salveze soarta lui Will, punând capăt unei învățături greșite.

O carte *ingenious* scrisă, care te ține cu sufletul la gură, despre puterea cuvântului și a faptei!

*

Jason Reynolds, *Un drum lung până jos*, traducere din limba engleză de Shauki Al-Gareeb, Editura Epica, București, 2018

O AVENTURĂ PALPITANTĂ: A FI ÎNDRĂGOSTIT

Miriam-Cristiana Colda, X E

Făcându-și debutul la 10 ianuarie 2012, bestseller-ul ce a ocupat prima poziție în lista publicației ”New York Times”, intitulat *Sub aceeași stea* și scris de John Green, îi oferă publicului adolescentin ocazia de a putea descoperi cea mai palpitantă și inedită aventură din lume: aceea de a fi îndrăgostit.

În esență, acest roman ilustrează o poveste de dragoste extrem de emoționantă, ce îi are ca protagoniști pe Hazel Grace Lancaster și pe Augustus „Gus” Waters, doi adolescenți americani în vârstă de 16, respectiv 17 ani, ce suferă de o boală cumplită, cancerul. În această carte, cititorilor le este demonstrat cum chiar și o perioadă scurtă de timp poate fi simțită ca o infinitate, dacă este petrecută cu persoana potrivită: *N-am cuvinte să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare pentru mica noastră infinitate*, îi mărturisește personajul principal feminin Grace, lui Gus.

După ce un medicament miraculos încetinește evoluția bolii de care suferă (cancer tiroidian, cu metastaze la plămâni), Gus apare în viața lui Grace chiar atunci când se aștepta mai puțin, întâlnindu-l într-un centru de consiliere pentru bolanvii de cancer la care este obligată să participe de mama ei. Din momentul în care cei doi se îndrăgostesc, tânărul Gus îi schimbă complet viața și perspectiva asupra acesteia lui Grace, oferindu-i și ei o picătură din optimismul său, așa cum

îi mărturisește: *Mi-ai oferit o veșnicie într-un mănunchi de zile*. În ciuda faptului că Gus și Grace știu că viața lor se scurge ca nisipul dintr-o clepsidră, ei fac tot posibilul ca orice secundă să fie memorabilă, plecând într-o călătorie la Amsterdam pentru a-l întâlni pe autorul cărții preferate a lui Grace, în încercarea de a petrece cât mai mult timp unul cu celălalt.

Deși John Green menționează la începutul cărții cum că *această carte este o operă de ficțiune. Eu am inventat-o*, personajele principale nu dau nici măcar o secundă impresia că ar fi ficționale, majoritatea cititorilor considerându-i pe cei doi îndragostiți ca fiind două persoane reale datorită trăsăturilor caracteristice atât de complex conturate și acțiunilor la care iau parte.

Așadar, romanul *Sub aceeași stea*, prin firul narativ și personajele sale, te face pe tine, în calitate de cititor, să te gândești la inegalabilul sentiment de a iubi și de a fi iubit, la cât de scurtă poate fi viața și cum o singură persoană ți-o poate schimba în cel mai simplu și mai frumos mod, Grace și Gus învățându-ne pe toți că *Iubirea adevărată se naște în timpuri grele.*

*

John Green, *Sub aceeași stea*, traducere din limba engleză de Shauki Al-Gareeb, Editura Trei, București, 2013

BASME REIMAGINATE

Florin Constantin, X E

Volumul *Ultima dorință*, scris de Andrej Sapkowski în anul 1993, face parte dintr-una dintre cele mai faimoase serii de cărți din Polonia, și anume ”Witcher”, care stă la baza cunoscutei serii de jocuri video cu același nume, pe care eu am îndrăgit-o și care m-a introdus în acest univers fantastic.

Andrej Sapkowski este considerat unul dintre cei mai mari scriitori de literatură *fantasy* din simplul fapt că acesta a reinterpretat majoritatea legendelor și basmelor poloneze, transpunându-le în cărțile sale.

În această carte ne este prezentată o lume fantastică, plină de castele, cavaleri și tot felul de bestii, fiecare corespunzând unui basm. Firul narativ al povestirii este centrat asupra protagonistului, pe nume Gerald, acesta fiind un vânător de monștri sau un witcher, cum ne este prezentat în carte. Această denumire provine de la cuvântul polonez “wiezdmin”, care se poate traduce prin „vrăjitor”, în carte Gerald având puteri supranaturale pe care le folosește în lupta împotriva bestiilor. El a dobândit aceste puteri încă din copilărie, când a fost supus unor transformări care i-au ascuțit simțurile, i-au accelerat metabolismul și totodată i-au schimbat și înfățișarea, acesta dobândind părul alb și ochii asemănători unei feline, ceea ce mai târziu devine „semnătura“ witcherilor.

Gerald pornește într-o aventură în căutarea iubitei sale de mult pierdută, însă acesta este împiedicat de tot felul de obstacole. Chiar dacă la prima vedere subiectul poate părea prea

simplu și anost, modul prin care Sapkowski a reușit să prezinte această lume fantastică este absolut uluitor și te va ține cu sufletul la gură pe tot parcursul cărții, descrierea peisajelor și portretizarea unor bestii mitologice reprezentând doar o mică parte din ceea ce universul "Witcher" poate să ofere.

Astfel volumul *Ultima dorință* reușește să capteze atât de bine esența basmelor poloneze, cu o ușoară amprentă a lui Andrej Sapkowski, încât seria de cărți "Witcher" a devenit una dintre cele mai bine vândute din întreaga lume.

Recomand cu căldură această carte tuturor fanilor literaturii *fantasy* deoarece "Witcher" este printre puținele serii care încă pot să stârnească interes și să captiveze.

*

Andrzej Sapkowski, *Ultima dorință*, traducere din limba polonă de Mihaela Fiscutean, Editura Nemira, București, 2015

VIAŢA ÎN TIMPUL HOLOCAUSTULUI

Alexandru Dinu, X E

Rezultat al coliziunii dintre dragostea profundă și viața cruntă pe care Lina Arvydas a trăit-o la o vârstă fragedă, romanul *Printre tonuri cenusii*, de Ruta Sepetys, a avut o lansare impresionantă pe plan mondial, devenind repede un best seller.

Atât cititorii străini, cât și cititorii români au admirat această carte, elementul succesului fiind chiar subiectul abordat: viața în timpul Holocaustului. Această perioadă este considerată ca fiind una dintre cele mai întunecate și dure perioade ale lumii. Însă modul în care autoarea, Ruta Sepetys, se transpune în tânăra de numai cincisprezece ani, Lina, este de-a dreptul fascinant, trăind fiecare moment de tragedie de-a lungul a mai mulți ani.

În primul rând, concordanța dintre imagine și text este destul de vagă, dar odată ce cartea este parcursă, se poate descifra ochiul înghețat acoperit cu mici fulgi de zăpadă, rezultat al modului în care oamenii de acolo erau tratați. Raportul dintre ficțiune și realitate este făurit vigilent și totodată detaliat. Privim o operă care a fost construită pe baza unui eveniment tragic. Fără nicio îndoială, nu este prima dată când operele acestei scriitoare devin o epopee a literaturii contemporane, însă autoarea a ales o creație profundă și personală, împărtășind-o cu publicul care este în mare parte reprezentat de tineret.

Romanul o înfățișează ca narator-personaj pe cea care este și protagonistă: Lina. Acțiunea se desfășoară pe multiple planuri, dar inițial are loc la Vilnius, Lituania, în 1941. Având numai 15 ani, tânăra Lina este arestată, împreună cu familia sa, de „NKVD-iști". Tânăra, speriată și neștiind ce se petrece, este despărțită de tatăl ei, rămânând doar cu mama și fratele său. Deși îi este foarte greu în lagăr, Lina luptă pentru ea și familia ei, zi de zi, purtând în suflet speranța că vor scăpa.

Fascinant este modul în care trăiește Lina. Aceasta primește doar o rație de pâine pe zi din partea sovieticilor, după ce muncește o zi întreagă. Personajul este însă puternic și nu renunță niciodată. Mama ei muncește în unele zile și pentru copii, aceștia fiind extenuați. Însă, din cauza sistemului, femeia este pedepsită aspru prin bătăi crunte. Singura cale de salvare din acest coșmar este ca în momentul transferului într-un alt lagăr, aceștia să se furișeze pe lângă tren și să fugă.

Deși este o combinație desăvârșită între realitate și ficțiune, cartea invită cititorul să vadă, de fapt, povestea autoarei despre nefericita viață pe care tânăra Lina a avut-o în timpul Holocaustului. Tânăra, ajunsă personaj de roman, tehnică descriptivă care oferă o imagine clară în legătură cu împrejurimile și condițiile de viață în Holocaust, în anii '40, își lasă lectorii să descopere tehnicile pe care Lina le-a pus în practică pentru a supraviețui.

Narațiunea este prezentată din perspectiva unei copile, nevoită să se maturizeze la o vârstă foarte fragedă.

*

Ruta Sepetys, *Printre tonuri cenușii*, traducere din limba lituaniană, Editura Epica, București, 2014

MAUS – POVESTEA UNUI SUPRAVIEȚUITOR

Alexandra Mădălina Dinu, XI F

Secolul al XX-lea are cu siguranță cea mai bogată istorie din evoluția omenirii. Cum al Doilea Război Mondial a fost cel mai cumplit moment al acestui secol, pe lângă drama războiului, întreaga Europă a fost marcată și de un eveniment plin de coșmar: Holocaustul. Toate istorisirile supraviețuitorilor Holocaustului sunt caracterizate printr-o mare tristețe și durere, fiind niște adevărate povești de groază. De-a lungul timpului, astfel de povești despre încălcarea celui mai important drept al unui om – dreptul la viață, au circulat în întreaga lume, fiind povestite în moduri diferite.

Maus, un roman grafic uluitor, scris de Art Spiegelman și distins cu importantul premiu Pulitzer, prezintă povestea vieții tatălui autorului (Vladek), un evreu polonez ce a trecut prin ororile naziste, confruntându-se inițial cu forme de discriminare în propria țară, pentru ca ulterior să fie deportat în cel mai cumplit loc: lagărul de la Auschwitz. Romanul este realizat pe baza unei strânse legături dintre trecut și prezent, fiind structurat pe două planuri: un plan ce surprinde relația dintre Vladek și Art și momentul documentării autorului despre teribila dramă a tatălui său, și un plan al poveștii relatate a lui Vladek. Art Spiegelman inserează în volum momente ale prezentului în care acesta își desenează romanul, apropiindu-se astfel de cititor.

Personajele nu au chipuri umane, autorul alegând ca acestea să fie interpretate de diverse animale. Caracterele centrale

ale poveștii sunt conturate pe baza unei legi naturale, războiul dintre șoareci (evrei) și pisici (naziști). Această interpretare a personajelor este îndrăzneață, punându-se astfel accentul pe acțiunea și pe trăirile acestora, iar citate precum *Doar că aici Dumnezeu nu cobora. Fiecare era pe cont propriu* sunt sugestive în acest sens.

Volumul începe cu vizita lui Artie la casa tatălui său pentru a strânge informații despre viața acestuia pentru un volum pe care îl va publica. Vladek începe să-i povestească amănunțit despre tinerețea lui și despre vremurile grele de atunci. La scurt timp după ce s-a căsătorit cu Anja, Vladek este obligat să se înroleze în armată pentru a ține piept Germaniei Naziste ce pornise un război direct asupra Poloniei. Este luat prizionier de război, trăind astfel momente grele. A muncit ca voluntar pentru germani, primind mâncare bună și condiții mult mai bune de trai. Într-o noapte, Vladek visează că în ziua de Parshas Truma toți prizonierii de război vor fi eliberați, fapt ce se adeverește într-o oarecare măsură. Prizonierii nu au fost trimiși acasă, ci pur și simplu mutați înr-un alt loc, de unde eroul reușește să evadeze și să fugă spre casă.

După ce situația pe front se înrăutățește pentru germani, naziștii interzic din ce în ce mai multe evreilor. Încep apoi deportările către lagărele de concentrare din întreaga Europă. Vladek nefiind deportat chiar de la început, continuă să lupte pentru supraviețuire. Necazurile îl ajung însă în cele din urmă și pe eroul romanului, acesta fiind internat împreună cu Anja în lagărul de la Auschwitz. Cruzimea naziștilor, mâncarea puțină, cât să asigure o moarte lentă, și crimele zilnice vor rămâne întipărite în memoria lui Vladek toată viața: *Toată lumea se înghesuia la dușuri, ușa se închidea ermetic și se stingea*

lumina. Dura între 3 și 30 de minute – în funcție de cât gaz puneau -, dar toți mureau destul de repede.

Romanul grafic *Maus* prezintă o poveste adevărată și tragică a unui supraviețuitor al Holocaustului, un roman ce merită citit pentru a putea conștientiza trecutul și a ști cum să construim prezentul și viitorul.

*

Art Spiegelman, *Maus*, traducere din limba engleză de Cristian Neagoe, Editura Art, București, 2012

CEL MAI BUN CÂȘTIGĂ

Nicoleta Dubic, XII C

În 2008, Suzanne Collins a publicat primul volum din trilogia *Jocurile foamei*, care în urma succesului imens înregistrat a fost și ecranizat în 2012. Volumul a fost urmat de celelalte două părți ale trilogiei, *Sfidarea* și *Revolta*, autoarea fiind criticată adesea pentru similaritățile puternice percepute între serie și romanul japonez *Battle Royale*.

Volumul întâi este organizat în trei secvențe, *Tributurile, Jocurile* și Învingătorul, care prezintă o lume post-apocaliptică, unde America de Nord a devenit *Panem*, o țară împărțită în Capitoliu și treisprezece „Districte" specializate. După revolta condusă de Districtul 13, acesta este distrus și se instaurează „Jocurile foamei", un spectacol televizat, anual, de tip lupte cu gladiatori, în care participă doi adolescenți selectați din fiecare District.

„Jocurile foamei" este un joc barbar, sângeros și sadic, în care 24 de adolescenți, cu vârste cuprinse între 12 si 18 ani, sunt răpiți de lângă familiile lor și aruncați în luptă pe viață și pe moarte. Doar unul dintre ei se poate întoarce acasă viu, faimos și bogat.

Romanul scris la persoana întâi o are ca narator-personaj pe cea care este și protagonistă: Katniss Everdeen. Ea trăiește în Districtul 12, adică în cel mai sărac cartier, numit Filon. La a 74-a ediție a Jocurilor, sora sa Primrose este aleasă și Katniss se oferă voluntar în locul acesteia. Celălalt tribut este Peeta Mellark, care este băiatul brutarului. Aceștia capătă foarte

multă atenție, în special Katniss, dar asta îl face și pe Peeta să fie favorizat.

Ceea ce ne atrage atenția, încă din primele pagini ale cărții, este faptul că naratoarea – personaj este foarte curajoasă, are grijă de familia ei, fiind o adevărată luptătoare; însă numai la sfârșitul cărții aflăm dacă a reușit să iasă învingătoare din cea mai mare și grea luptă posibilă.

Jocurile foamei reprezintă, de fapt, o oglindire a lumii reale în care trăim, în care noi suntem pionii, o societate monopolistă și coruptă. Doar că celor din carte le vine mult mai greu, trăind într-un regim de dictatură. Întreaga lor viață este controlată, funcționând după reguli deosebit de stricte. Deși este pură ficțiune, iar raportul dintre ficțiune și realitate e construit foarte atent, cartea satisface curiozitatea cititorilor care vor să afle cum sfârșesc protagoniștii acelui joc sadic.

Citind cartea, am rămas foarte impresionată de Katniss și Peeta, cărora li se potrivește perfect citatul *Ei bine, supune cărbunele unei presiuni suficiente și se transformă în perle!,* care ne formează o idee despre ei, despre faptul că pot deveni cei mai buni, pot deveni de neînvins. Ei s-au susținut emoțional, au ajuns să aibă sentimente unul față de altul. Peeta nu voia să fie o jucărie pentru cei de la conducere, voia să arate că el nu e ca restul, înrădăcinând astfel această idee și în mintea lui Katniss.

În această operă putem observa legătura strânsă dintre om și natură. Mediul înconjurător pentru Katniss și prietenul ei, Gale, reprezintă libertatea. Doar atunci când plecau să vâneze în pădure, cu toate că era interzis, se simțeau bine, liniștiți, liberi și calmi, puteau să savureze momentul și, măcar pentru puțin timp, să uite de foame și restul problemelor pe care le aveau.

Ceea ce m-a impresionat foarte puternic a fost relația deosebit de delicată dintre Katniss și Rue, o fetiță din Districtul 11, de vârsta lui Prim. Katniss avea o atracție față de ea fiindcă îi amintea de sora ei și a tratat-o ca atare.

Însă, poate cel mai interesant este modul de a gândi al fiecărui adolescent și capacitățile unice de autoapărare și supraviețuire. Oare reușește cineva să pună capăt acestor jocuri sau măcar să schimbe regulile? Iată o întrebare la care putem afla răspunsul doar dacă citim și celelalte două volume ale trilogiei.

*

Suzanne Collins, *Jocurile foamei*, traducere din limba engleză de Ana Veronica Mircea, Editura Nemira, București, 2008

O LUME FĂRĂ CĂRȚI, O LUME FĂRĂ CULOARE

Diana Dumitru, XII H

Fahrenheit 451 de Ray Bradbury este un roman de tip *science fiction*, publicat pentru prima dată în anul 1953. Titlul face referire la temperatura la care hârtia din care sunt făcute cărțile ia foc și se mistuie: 451°F. O poveste tulburătoare și poetică, *Fahrenheit 451* este o parabolă a unei societăți în care valorile pe care le cunoaștem au fost răsturnate, în care statul interzice cititul și legiferează arderea cărților.

Cartea îl aduce în prim-plan pe Guy Montag, personaj ce trăiește într-un viitor nedeterminat, în care cărțile sunt interzise. Montag este pompier, dar nu în sensul pe care îl dăm noi astăzi cuvântului. Treaba lui este să dea foc cărților și tuturor caselor unde se află ascunse acestea. Dar Montag este nefericit. Soției lui, Mildred, nu-i pasă nici un pic de el. Procedând astfel, ea nu se deosebește însă de alți oameni. Nimeni nu pare să mai aibă vreun sentiment față de ceilalți, fiecare este preocupat de el însuși. Atras de pasiunea pe care o observă la unii posesori ai cărților și curios să afle despre ce este scris în ele, Montag începe să fure diferite volume în timpul misiunilor sale. Nu-și adună însă curajul să le citească, de teama de a nu fi prins.

Într-o seară o cunoaște pe Clarisse McClellan, o adolescentă diferită de oamenii din jurul lui. Ea vorbește despre natură și nu despre tehnologie, pune întrebări de tipul „de ce?" și are curajul de a fi ea însăși. Nici întrebarea pentru Montag nu este

complicată, pare simplă, dar am ajuns și noi în era tehnologizării să nu știm să oferim răspunsuri: „Ești fericit?" O simplă întrebare îl zguduie: *Simți că surâsul îi lunecă de pe buze, se mistuie și se chircește ca o fantastică lumânare de ceară care a ars prea mult și apoi s-a stins deodată, lăsându-l în întuneric. Nu, nu era fericit! Nu era fericit! Vorbind cu sine însuși, recunoscu deschis că acesta era adevărul. Își purta fericirea ca pe-o mască, iar fata aceea fugise cu masca prin curtea casei ei și nu era chip să se ducă să i-o ceară înapoi.* Cei doi se împrietenesc, însă la scurt timp ea și familia ei dispar inexplicabil.

Acesta este momentul în care Montag, revoltat, lasă deoparte frica și își depășește orice reținere, începând să facă ce și-a dorit dintotdeauna – să citească. Desigur, Mildred, vecinii, chiar șeful de la serviciu află imediat, iar pericolele la care s-a expus nu întârzie să devină o realitate, ajungând chiar să fie urmărit de pompierii alături de care lucra în trecut.

Guy Montag este un personaj care se transformă radical pe parcursul romanului. Din momentul în care refuză să mai lucreze ca pompier, el dă dovadă de trăsături de caracter de a căror prezență (și forță) nu a fost până atunci conștient. Protestul său devine tot mai vehement și el nu se mai poate stăpâni, ajungând să comită din impulsivitate greșeli regretabile.

Clarisse, tânăra ce reușește să îi schimbe viziunea asupra vieții, mi-a plăcut în mod deosebit, deși apare de puține ori, mai exact doar în prima parte a romanului. Ea este dezinvoltă și foarte directă, deși își dă seama că vorbind cu nonșalanță se pune pe ea însăși în pericol. Totuși, nu poate renunța la ceea ce ea este și la valoriile și principiile după care se ghidează.

De asemenea, mi s-a părut interesant modul în care autorul folosește simbolul oglinzii pentru a evidenția diferențele

dintre cărți și televizoare. Cărțile, la fel ca ecranele televizoarelor, servesc drept oglinzi, numai că ultimele înfățișează numai lucruri plăcute, pe când primele pot să surprindă și unele amănunte mai puțin acceptabile.

Deși este o ficțiune, romanul redă foarte bine realitatea în care trăim, în care tehnologia a ajuns să fie pusă pe primul loc. Nu mai suntem decât la un pas să devenim niște oameni dependenți de mass-media și, după cum ne prezintă și cartea, de droguri. De fapt, însăși televiziunea este un drog, îți dă dependență și nu-ți mai dă drumul până când nu-ți tulbură mințile și te face să devii indiferent, poate chiar să te scurgă de sentimente: *Unei cărți îi poți lesne închide gura, spunându-i de pildă: „Stai puțin". Tu ești stăpânul ei. Dar cine a izbutit oare vreodată să se smulgă din ghearele ce-l împresoară pe om în clipa în care dă drumul televizorului? Acesta te plămădește întocmai cum vrea el.*

Subiectul mi-a plăcut în mod special, deoarece m-a făcut să mă gândesc mai mult la viitor, care din păcate ar putea deveni tocmai ca în carte dacă se vor pierde oamenii care să iubească literatura și să o recomande și celor din jur.

Consider că *Fahrenheit 451* este o carte care te marchează, care te face să te întrebi cum va evolua tehnologia în viețile oamenilor și, în același timp, care te ambiționează să schimbi ceva în lume, să faci în așa fel încât să nu se ajungă la un univers în care oamenii sunt învăluiți de televiziune și de pseudovalorile pe care aceasta le promovează.

*

Ray Bradbury, *Fahrenheit 451*, traducere din limba engleză de Petre Solomon, Editura Art, București, 2013

MĂREȚIA ÎNFRÂNGERII

Mihai Dumitru, XII H

Bătrânul și marea, nuvela faimosului scriitor american Ernest Hemingway, apărută în anul 1952, impresionează prin impactul emoțional pe care îl are asupra cititorului. Această scriere, pentru care autorul a primit Premiul Pulitzer în 1953, este ultima operă cu adevărat importantă a lui Hemingway și reprezintă încununarea creației sale, atât prin sensurile ei profund umane, cât și prin măreția sobră a mijloacelor de expresie.

Bătrânul Santiago, un pescar sărac dintr-un sat de pe coasta Cubei, se pregătește să iasă din nou în larg, la pescuit, după aproape trei luni de muncă făcută în zadar. Cititorul este astfel introdus direct în subiect: *Singur într-o barcă pescuia bătrânul pe Gulf-Stream și trecuseră optzeci și patru de zile fără să-i cadă vreun pește. În primele patruzeci de zile îi ținuse companie un băiat. Dar când s-a împlinit sorocul acesta și pește tot n-au prins, părinții i-au spus băiatului, fără doar și poate, că bătrânul e un salao, adică un om mai ocolit de noroc nici că se mai află și, la porunca lor, băiatul a trecut pe altă barcă ce din prima săptămână a prins trei pești mari.*

După mult timp petrecut pe mare, în cea de-a optzeci și cincea zi se prinde în undița bătrânului un pește spadă uriaș. Două zile și două nopți durează lupta continuă dintre om și pește, care trage barca după el în larg. În sfârșit înfrânt, peștele spadă este prea mare ca să poată fi ridicat la bord și Santiago îl leagă de barcă, lăsându-l în apă. Dar, pe drumul de întoarcere,

rechinii îl mănâncă, cu toată împotrivirea disperată a bătrânului. În final Santiago revine la țărm epuizat și aduce cu el doar scheletul peștelui. Această povestire aparent simplă reprezintă în realitate o adevărată parabolă a condiției umane, a invincibilității omului. Fiind pescar, Santiago nu exercită o profesie oarecare, ci îndeplinește un destin, un dar precum cel de a fi om: *Poate că n-ar fi trebuit sa fiu pescar! îl străfulgeră un gând. Dar pentru asta am fost făcut!*

Lupta cu peștele simbolizează bătălia omului cu existența, iar rarele momente de relaxare înseamnă mai ales efortul cotidian, bucuria, victoria și măreția înfrângerii. Deși impulsul îl constituie câștigarea traiului de zi cu zi, lupta ajunge să semnifice, dincolo de satisfacerea necesităților materiale, dorința omului de a-și afirma propria valoare, ca justificare a existenței. Dar bucuria afirmării, a triumfului este repede urmată de pierderea a ceea ce a fost dobândit cu trudă și suferință: *Era prea frumos ca să dăinuie* – este gândul bătrânului la atacul rechinilor. Iar când își pune singur întrebarea: Și ce te-a înfrânt?, răspunsul este: *Nimic. [...] Am ieșit prea în larg!*, pescarul devenind astfel un simbol asemănător mitului antic al îndrăznelii și al semeției omului prăbușit, fiindcă se apropiase prea mult de Soare.

Ca și în cazul eroilor din tragediile antice, măreția bătrânului constă în asumarea curajoasă a eșecului, în depășirea lui prin păstrarea demnității umane. Forța și măreția omului constau în faptul că, pierzând o bătălie, acesta nu se lasă înfrânt, ci se pregătește pentru alta. *Bătrânul și marea* se încheie cu planurile de viitor pe care și le fac Santiago și băiatul. Descurajarea de moment a bătrânului lasă treptat loc unui optimism exprimat prin proiecte concrete, aparent mărunte, dar care dau senzația revenirii la viață.

Această nuvelă mi-a plăcut deoarece prezintă viața unui pescar bătrân care se află într-o situație dificilă, dar trecând prin lupta cu peștele (care simbolizează lupta omului cu dorința de afirmare) reușește să-și recapete optimismul. M-a fascinat personajul principal, Santiago, care nu a renunțat să facă ceea ce îi place nici în momentele în care își pierduse speranța ca va mai putea prinde ceva. În același timp, această nuvelă ne dă o lecție de viață, arătându-ne că până și în cele mai întunecate momente ale existenței nu trebuie să-ți pierzi încrederea în tine.

*

Ernest Hemingway, *Bătrânul și marea*, traducere din limba engleză de Radu Pavel Gheorghe, Editura Polirom, Iași, 2014

ORICE VIS POATE DEVENI REALITATE

Alexandru Lucian Frunză, XII A

Li Cunxin a publicat cartea autobiografică *Ultimul balerin al lui Mao* în anul 2003, prezentând evoluția sa de la un tânăr chinez născut într-o familie săracă din apropierea orașului Qingdao, la un balerin profesionist, apreciat pe plan mondial. Volumul este scris la persoana întâi, fiind un text autobiografic ce îl are în centrul atenției pe Li Cunxin, născut în estul Chinei. Acesta a fost selecționat la vârsta de unsprezece ani să devină dansator la Academia de Dans a lui Mao din Beijing, împreună cu alți trei copii.

Un aspect foarte important se poate observa încă din primele pagini ale cărții, și anume faptul că mama lui Li, cu toate că era posibil să nu îl mai vadă niciodată, l-a încurajat să profite de ocazia pe care o avea, pentru a ajunge cineva, chiar dacă unui copil îi poate fi greu să se despartă de familie și să crească într-un internat cu reguli stricte.

Cartea ne învață că, în viață, cel mai important lucru este să ne urmăm visele, indiferent cât de greu ar fi, deoarece doar așa putem să fim fericiți. După șapte ani de antrenamente crunte, tânarul Cunxin ajunge în America pentru un schimb de experiență, unde este remarcat foarte repede de Ben Stevenson, gazda și profesorul coregraf al Trupei de Balet din Houston.

Li s-a acomodat destul de greu în America, fiind obișnuit cu regulile stricte ale regimului comunist de acasă. Acesta a învățat limba engleză folosind doar dicționarul chinez-englez.

Primind cadouri din partea gazdelor, tânărul chinez era foarte precaut întrucât bănuia că darurile ar putea să fie doar o propagandă capitalistă.

Citind cartea, am rămas puternic impresionat de atitudinea pe care o adoptă Li în timp ce se acomoda cu noul stil de viață pe care îl ducea în America. Acesta a dobândit faimă foarte repede datorită talentului său. O secvență care m-a emoționat a fost aceea când părinții lui Li au fost invitați la un spectacol de-al său în America, după mult timp în care nu au putut nici măcar să comunice cu fiul lor din cauza restricțiilor impuse de regimul comunist, care s-au împotrivit vehement dorinței tânărului chinez de a rămâne în America pentru a-și contrui o carieră internațională în balet.

M-a lăsat fără cuvinte atitudinea prin care Li a reușit să treacă peste dorul de casă, familie și prieteni, el urmându-și cu toată hotărârea visul. Am învățat de aici că nu trebuie să ne dăm bătuți când urmăm drumul nostru spre fericire, indiferent dacă această cale este lină sau abruptă, întrucât doar așa putem să ajungem acolo unde ne dorim, pentru că în viață doar două lucruri le știm sigur ca oameni: ne naștem și murim. Important este ca între aceste momente capitale să facem ceea ce ne dorim, să ne îndeplinim menirea, idealurile.

Două întrebări la care se poate afla răspunsul, doar dacă este parcursă cartea, sunt: „Cum a reușit Li să se stabilească în America, în ciuda regimului comunist de acasă, care încearcă să-l împiedice?" și „Cât de greu a fost drumul lui Li spre succes?".

Interesant este și faptul că astăzi acest mare balerin trăiește în Canada și antrenează tinere speranțe ale artei coregrafice. Atât cartea, cât și omul Li Cunxin regăsit în carte au o putere

extraordinară de a influența viața unei persoane care nu crede în propriul potențial, de aceea cred că adolescenții vor iubi acest text memorialistic.

*

Li Cunxin, *Mao's Last Dancer* (*Young Readers' Edition*), Puffin, Penguin Group, Great Britain, London, 2006

SECRETELE MINȚII AMNEZICE

Ana–Maria Iordache, XII H

Romanul *Mincinoșii*, de Emily Lockhart, publicat în anul 2014 cu titlul original *We were liars,* a fost caracterizat de John Green, autorul celebrului bestseller *Sub aceeași stea*, astfel: Șocant, de o frumusețe tulburătoare și foarte bine construit, *„Mincinoșii" o să-ți rămână în minte pentru totdeauna.*

Plin de suspans, uimitor prin contorsiunea narativă și prin povestirea în ramă, romanul surprinde anii de naivitate ai personajului Cadence, prima nepoată a grandioasei generații Sinclair, personaj care suferă un accident și are nenumărate migrene. Autoarea îmbină poveștile clișeice ale vieții americane, cu un univers interior măcinat de nostalgie și regrete, îmbinat cu sentimentul intim de iubire. Acțiunea romanului este plasată în mare parte pe o insulă particulară din New England, la începutul romanului Emily Lockhart dezvăluindu-ne amănunțit principalele teme**:** familia înstărită Sinclair (*democrați cu avere din tată în fiu*), descrisă ca una perfectă, formată din *indivizi atletici, înalți și frumoși*, iubirea ce tulbură echilibrul iluzoriu al vieții pompoase cu case victoriene și vacanțe de vară luxoase, dar și consecințele nerespectării valorilor morale.

Înainte de discursul epic, scriitorea divulgă grafic arborele genealogic al familiei, ca într-o operă dramatică, prezentând sferele de conflict și personajele clasice de pe Insula Beechwood. Personajul principal, Cadence Sinclair Eastman, este o fată de aproape optsprezece ani, care trece printr-o serie

de întâmplări ce îi garantează în finalul romanului un destin pus sub semnul tragicului. Aceasta locuiește în Vermont, împreună cu tatăl ei, Sam, mama ei, Penny, și trei câini. Tatăl ei, profesor de istorie militară, de care își amintește încă din incipitul cărții, reprezintă un personaj secundar care părăsește rapid universul din care făceau parte toți descendenții Sinclair, univers bazat pe puterea materială, pe frustrări și, cel mai important, pe minciună.

Astfel, în a cincisprezecea vară a protagonistei, după plecarea tatălui ei, aceasta urma să-și petreacă vacanța pe insula privată a lui Harris Sinclair, bunicul fetei. Om respectabil, acesta moștenise case și terenuri, intrase în lumea afacerilor prin alegeri inteligente, se căsătorise cu Tipper, bunica, alături de care le-a crescut conform tradiției pe cele trei fiice: Penny, Carrie și Bess. Pe insulă, aceștia au construit trei case pentru fiecare fată, Windemere pentru Penny, Red Gate pentru Carrie și Cuddledown pentru Bess. Averea considerabilă este conflictul central pe baza căruia situația va lua o întorsătură dramatică. Harris Sinclair, capul familiei, are o misiune semnificativă, antrenând celelalte personaje, în timp ce fetele acestuia desemnează tipul burghezului avar, care cultivă valori precum lăcomia, egoismul și depravarea în lupta pentru capital.

Pe Cadence, fiind prima nepoată, moștenitoarea probabilă a tuturor locurilor și lucrurilor prețioase, Penny o încurajează pe tot parcursul romanului să se poarte frumos, chiar să-i bată apropouri legate de moștenire bunicului, fiind sub totala autoritate a mamei. Ea devine astfel treptat o proiecție a acesteia, o lingușitoare.

Competiția dintre femei se amplifică după moartea bunicii, iar momentul prefigurează declinul familiei, totul fiind

o continuă oscilare între esență și aparență, între prezent și trecut, cât și dintre real și imaginar.

Familia se reunește în fiecare vară pe insulă. Cady poate fi astfel aici împreună cu verișorii ei (dintre aceștia cei mai importanți în roman, pentru Cadence, sunt Mirren, fiica matușii Bess, și Johnny, fiul mătușii Carrie), dar și cu iubirea ei, Gat Patil, care începuse să vină alături de ei de când împlinise opt ani.

Titlul simbolic desemnează ceea ce au devenit cei patru copii după venirea lui Gat, nepotul lui Ed, soțul mamei lui Johnny. Naratoarea ne anunță printr-o remarcă ingenioasă: *Familia ne-a botezat pe noi patru „Mincinoșii"* și probabil că o merităm. Evenimentele ulterioare scot la iveală secretele întunecate și povestea de iubire interzisă dintre protagonistă și Gat.

Diferențele dintre cele două lumi din care provin cei doi se răsfrâng asupra idilei, Gat reprezentând omul de rând care vrea să descopere, căruia nu-i pasă de lucrurile materiale, *un amestec de contemplare și entuziasm*, iar Cadence, tânăra din înalta societate, întruchiparea absolută a unui Sinclair, care se îndrăgostește exact de cine nu trebuie. Cuplul se aproprie vară de vară, prin plimbările împreună pe aleea care înconjoară insula, prin împrumutatul cărților, chiar și prin gesturile copilărești de a-și scrie numele unuia altuia pe dosul palmei. *Mincinoșii* și cuplul format din Cady și Gat există doar pe timpul verii, în restul timpului ei trăiesc separați prin toate colțurile lumii.

Pe de altă parte, eforturile membrilor de a câștiga averea se transformă într-un fiasco, copiii la rândul lor ajung victimele acestor conflicte permanente. Momentul tensionat se

desfășoară într-o dimineață când este găsită protagonista care suferise un accident, lovindu-se de o stâncă în timp ce înota. În urma acestui eveniment nefericit, are amnezii, îndură migrene îngrozitoare, este nevoită să repete anul școlar, iar o vreme este ținută departe de insulă. În tot acest timp, ea încearcă să comunice cu *Mincinoșii*, însă niciunul dintre ei nu-i răspunde, dar mai ales nu-și poate explica de ce tocmai Gat o tratează așa.

Când se întoarce pe insulă, observă o schimbare radicală, toți se poartă ciudat cu ea, inclusiv *Mincinoșii*, nimeni nu încearcă să o ajute să-și amintească de accident, nici măcar să aducă în discuție subiectul. Prin urmare, naratoarea încearcă să așeze cap la cap evenimentele, amintirile, punându-le în povești pentru a-și putea ordona viața. Reconstituirea verii accidentului aduce o întorsătură a situației și, de aici, finalul tragic și neașteptat al romanului.

Consider *Mincinoșii* un roman excepțional, care m-a impresionat prin numeroase pasaje (ca, de exemplu, *Trebuie să faci întotdeauna ce ți-e teamă să faci)*, prin răstunarea situației, dar cel mai mult prin diversitatea temelor abordate, care te trimit într-o lume cu totul miraculoasă și apoi te coboară brusc cu picioarele pe pământ, înapoi la realitate. Recomand această carte datorită stilului ei și a devizei autoarei: Citește „Mincinoșii". Și dacă te întreabă cineva cum se sfârșește, minte, pur și simplu!

*

Emily Lockhart, *Mincinoșii*, traducere din limba engleză de Ana-Maria Man, Editura Trei, București, 2014

O CARTE PENTRU MINTE ȘI INIMĂ

Radu Joe, XII H

Romanul *Mizerabilii* al autorului francez Victor Hugo a fost publicat în anul 1862 și este considerat o capodoperă a literaturii universale. Prin bogăția elementelor de natură istorică, politică, socială, morală, *Mizerabilii* se constituie într-o autentică frescă a societății franceze din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Exilul politic al autorului cauzat de insulta adusă împăratului Napoleon al III-lea este socotit evenimentul declanșator al cărții despre care Victor Hugo spunea că este *nu un roman, ci un munte*.

Construit pe mai multe dimensiuni, cu un fir epic ce îi conduce pe cititori pe variate și multiple planuri, romanul îl are în prim-plan pe Jean Valjean, un ocnaș condamnat pentru furtul unei pâini, care, după ani de temniță și disperate tentative de evadare, este eliberat și încearcă să se reabiliteze în societate. În această majoră provocare a vieții sale este hărțuit neîncetat de inspectorul de poliție Javert, fiind nevoit să-și ascundă adevărata identitate. Dorința lui Jean Valjean este aceea de a se dedica binelui celor din jur, căci întâlnirea cu episcopul din Digne, milostivul domn Myriel, avea să fie momentul decisiv în alegerea viitorului său: să fie un om cinstit (*Nu uita* - îi cere episcopul – *nu uita că mi-ai făgăduit să folosești banii aceștia ca să te faci un om cinstit*.)

Destinul personajului principal se împletește cu destinele altor personaje ce provin din medii diferite, ocazie pentru autor de a explora și cele mai ascunse straturi ale societății,

prin descrierea cu minuțiozitate a moravurilor, a mizeriei sociale sau a degradării morale, în acest sens fiind sugestive cuvintele pe care Victor Hugo le-a rostit la terminarea cărții: *Dante a creat un infern din poezie, eu am creat unul din realitate.*

Deși a trecut mult timp de la apariția cărții, romanul *Mizerabilii* te emoționează și astăzi, captivându-te încă de la primele pagini prin arta narațiunii, a punerii în scenă și a suspansului, prin dinamismul dialogurilor sau prin evocarea momentelor importante din istoria Franței (bătălia de la Waterloo, insurecția pariziană din 1832 etc.).

Citind cartea, am înțeles că sufletele modeste sunt depozitarele unor adevărate valori, precum generozitatea, corectitudinea, compasiunea și înțelepciunea. Ceea ce m-a marcat a fost modul în care am devenit martor al unei lecții de umanitate și demnitate pe tot parcursul romanului. Lectura mi-a captivat atenția încă de la început prin profunzimea descrierii personajelor. Cu multă măiestrie, autorul romantic prezintă superioritatea sentimentelor în fața rațiunii, provocând emoții în lanț, insuflând sentimente înălțătoare și speranța într-o lume mai bună. Pe Jean Valjean am început prin a-l compătimi, am continuat prin a-l admira și am sfârșit prin a-l iubi.

Cu toate că a fost scrisă cu două secole în urmă, cartea și-a păstrat actualitatea, căci așa cum însuși autorul Victor Hugo susține: *Atâta vreme cât va exista, din pricina legilor și a moravurilor, un blestem social, care creează în chip artificial, în plină civilizație, adevărate iaduri, agravând cu o fatalitate omenească destinul, care e de esență divină... atâta vreme cât pe pământ vor dăinui ignoranța și mizeria - cărți de felul celei de față nu vor fi zadarnice.*

*

Victor Hugo, *Mizerabilii*, traducere din limba franceză de Lucia Demetrius și Tudor Măinescu, Editura Cartex 2000, București, 2007

MAGIE NEMURITOARE ÎNTR-O LUME EFEMERĂ

Maria Teodora Mavrodin, XI F

Primul volum al trilogiei *Zestrea Orïshei*, publicat pe 6 martie 2018, intitulat *Urmașii de sânge și os,* de Tomi Adeyemi, este un roman captivant care transpune cititorii în centrul conflictelor brutale dintre rasele umane, evidențiind totodată puterea magiei necruțătoare.

Tărâmurile Orïshei găzduiesc o mulțime de elemente fantastice, de la leopanari de zăpadă în căutare de hrană, până la zumzetul magiei ce face pământul să vibreze, căpătând viață. Înainte de Raid, lumea trăia în armonie, cele zece clanuri de maji: Secerător, Conector, Mareic, Arzător, Eolic, Pământic, Luminar, Tămăduitor + Cancer, Clarvăzător și Îmblânzitor; și kosidani deopotrivă. Însă, regele a ordonat uciderea tuturor majilor, instaurându-se conflicte intense între kosidani - nobili cu pielea albă - și divineri - oameni de culoare, copiii Mamei Cer, urmașii de sânge și os, născuți cu darul magiei.

Romanul este scris la persoana întâi, alternând perspectiva celor trei protagoniști: Zélie, Amari și Inan. *Alege-mă pe mine!*, de aici începe conturarea unui caracter curajos, determinat și puternic. Zélie este o tânără ce resimte în fiecare zi traumele lăsate de Raid, ziua în care mii de oameni nevinovați au fost uciși, ziua în care magia a dispărut în negura timpului. Sau cel puțin așa credeau ei. Amari și Inan, doi frați poziționați la

poluri opuse, el - un tânăr războinic și prințul moștenitor al Orïshei, ea - o fire sensibilă și empatică, cu un tată răzbunător și violent care le influențează cursul vieții.

Atunci când pergamentul reapare, Zélie, Tzain - fratele divinerei - și Amari, pornesc în călătoria vieții lor, cu gândul că va fi singura șansă să aducă magia înapoi.

Primejdiile amenință la tot pasul pe pământul Orïshei, cu un prinț ambițios pe urmele lor, hotărât să-și omoare sora și să scape definitiv de magie, deși aceasta se scurgea abundent prin venele sale.

Romanul *Urmașii de sânge și os* prezintă problemele cu care se confruntă lumea modernă, și nu numai, prin prisma elementului fantastic, și anume: conflictele dintre clasele sociale și dintre rasele umane. Poate cea mai tristă imagine din roman, maji asupriți, torturați brutal și omorâți fără nicio reținere de către kosidani, copii lăsați fără familie, un popor lăsat fără speranță: *Strigătul lui Baba, când soldații au înfășurat un lanț pe după gâtul ei. Țipetele sale când ei au târât-o în întuneric. Incantațiile care se revărsau din gura ei ca lava. Mă gândesc la felul în care leșul ei atârna de copacul acela*.

Ce m-a impresionat cel mai mult la această carte? Ambiția de care poate da dovadă un adolescent neexperimentat atunci când își dorește cu atâta ardoare o lume mai bună. De ce recomand această carte? Pentru că este reală, captivantă, dar sfâșietoare, o carte care îți pune la lucru spectrul gândirii. O recomand pentru că ne învață să ne acceptăm așa cum suntem, și să îi acceptăm pe ceilalți, indiferent de religie sau de culoarea pielii.

Suspansul din final determină cititorul să își pună unica întrebare: Oare cei trei tineri vor putea aduce magia înapoi pe

tărâmurile fascinante ale Orïshei? Răspuns ce se regăsește, firește, în celelalte volume ale trilogiei: *Mi-au ucis mama. Ne-au luat magia. Au încercat să ne îngroape. Acum renaștem!*

*

Tomi Adeyemi, *Urmașii de sânge și os*, volumul 1, traducere din limba engleză de Cristina Jinga, Editura Epica, București, 2018

UN ROMAN AL DRAGOSTEI ADOLESCENTINE

Iulia Milu, X E

Opera *Tuturor băieților pe care i-am iubit*, scrisă de Jenny Han și publicată în anul 2014, poate fi cartea de suflet a tinerilor din întreaga lume datorită stilului concis și unic în care întâmplările sunt redate, a personajelor ce nu ostenesc să încânte cititorii și a subiectului care aduce elemente noi poveștii clasice de dragoste.

Lara Jean Song Covey, protagonista cărții, pare a fi o adolescentă obișnuită care-și dorește mai mult ca oricine să aibă parte de dragostea perfectă. De-a lungul vieții sale, se îndrăgostește de cinci băieți. În ciuda acestui fapt, Lara este o fată foarte timidă care alege să nu le spună tinerilor ce simte pentru ei, în schimb își exprimă iubirea în scrisori pe care le păstrează. La un moment dat personajul afirmă: *Dacă dragostea e ca o posedare, poate că scrisorile mele sunt propriile exorcizări. Scrisorile mă eliberează. Sau cel puțin ar trebui.* Totuși, într-o zi, scrisorile sunt trimise fără știre la destinatari. Astfel, Lara este nevoită să gestioneze situația dificilă și delicată în care ajunge fără să vrea.

Opera lui Jenny Han este inspirată din viața sa, aceasta scriind la rândul ei scrisori băieților care-i plăceau. De asemenea, precum protagonista, autoarea consideră că moda, mâncarea și meșteșugurile sunt aspecte importante ale vieții. Astfel, elementele de mai sus sunt descrise în detaliu în carte, proza fiind colorată și plină de observații asupra caracterului.

Personajele se comportă ca niște persoane reale și au trăsături unice. De exemplu, sora mai mare a lui Lara Jean, Margot, este o fată responsabilă și muncitoare care pleacă la facultate în străinătate pentru a-și urma visele, în timp ce Kitty, sora mai mică, este copilul răsfățat, dar șiret.

Astfel, opera lui Jenny Han reușește să reconstituie perioada adolescenței, primele iubiri și momentele sale unice, cu bune și cu rele, ajungând să fie o carte care merită să fie citită: *Dragostea e înspăimântătoare; se poate schimba, poate dispărea. Asta e o parte a riscului. Nu vreau să mai fiu speriată. Vreau să fiu curajoasă, ca Margot. În fond, mai e un pic și începe un an nou.*

*

Jenny Han, *Tuturor băieților pe care i-am iubit*, traducere din limba engleză de Teodora Constantinescu, Editura Trei, București, 2014

ALGORITMI DUPĂ CARE POȚI TRĂI

Flavius Modan, XII A

Un fapt ce domină viață cotidiană a oricărui om este prezența problemelor fără soluții clare. Această particularitate se reflectă la toate nivelele societății în probleme fundamental umane. În volumul lor *Algorithms to Live By* (*Algoritmi după care poți trăi*), Brian Christian și Tom Griffiths demonstrează că aceste probleme nu sunt de fapt fundamental umane, ci sunt specifice algoritmicii. Astfel cartea oferă explicații pentru câteva tipuri de algoritm și utilizările acestora în viață cotidiană. Problemele dezbătute sunt numeroase, de la „Cum pot găsi un loc de parcare?" și „La ce restaurant ar trebui să mănânc în seara aceasta?" până la iubire, deși autorii recunosc că soluția matematică la cea din urmă e departe de a fi una ideală.

Teză principală a cărții este că o cunoaștere de bază a algoritmilor informaticii poate fi de folos în viața cotidiană, întrucât se economisesc timp și resurse. Totodată, autorii susțin că multe dintre întrebările care îi preocupă pe filosofi de milenii au fost de fapt rezolvate deja de algoritmică, sub forme greu de identificat.

Prima categorie de probleme descrisă se numește „oprire optimă", algoritmul de rezolvare numindu-se regulă „look then leap". Acesta redă cea mai eficientă cale de a alege un obiect dintr-un set când fiecare verificare costă timp. Cel mai întâlnit exemplu pentru acest algoritm este problema

secretarei. Soluția algoritmică se numește regulă de 37% și spune că primii 37% dintre candidații la post trebuie respinși automat, iar cel mai bun de după această perioadă trebuie angajat pe loc. Deși pare o strategie destul de nemiloasă, poate fi dovedit că garantează cea mai mare șansă de succes. Angajatul ales are o șansă de 37% să fie cel mai bun dintre toți, oricâți aplicanți ar fi pentru post.

Cartea ilustrează cum de fapt majoritatea alegerilor pot fi încadrate în această categorie de probleme deoarece timpul este limitat pentru orice decizie luăm în viața de zi cu zi. Un contraexemplu, notabil însă, este căutarea unui partener. Deși se încadrează în această clasă de probleme, găsirea partenerului nu poate fi rezolvată cu un astfel de grad de siguranță deoarece sentimentele umane sunt greu cuantificabile și aproape imposibil de anticipat.

O altă categorie de probleme cu impact asupra vieții umane se numește "one-arm-bandit problems". Deși numele duce cu gândul la jocurile de noroc care golesc portofelele naivilor, strategia optimă poate fi aplicată și în aspecte mai practice. O dilemă cotidiană rezolvată de acest algoritm este „La ce restaurant ar trebui să mănânc în seara aceasta?" Alegem restaurantul cunoscut, dar care nu mai poate surprinde sau încercăm ceva nou? De data aceasta matematica ne poate da o soluție mult mai utilizabilă, sub forma "Gittins index" ce ne poate spune, prin probabilitatea de succes, dacă ar trebui sau nu să dăm o șansă noului restaurant. Răspunsul surprinzător e că merită încercat la fel de mult cum merită un restaurant cu un scor de 86 din 100. Autorii reflectă asupra acestui fapt, concluzionând că aproape mereu decizia corect matematică este explorarea necunoscutului. Astfel, plafonarea la mediul

familiar nu este doar o decizie proastă din punct de vedere filosofic, ci și matematic.

Una dintre cele mai interesante concluzii ale cărții este că, deși matematica, filosofia, intuiția umană și chiar arta nu par compatibile, ele sunt de fapt fețe ale aceleiași monede, fiind toate părți nedespărțite ale experienței umane. Autorii demonstrează că unele comportamente umane, cum ar fi curiozitatea și setea de cunoaștere, au o bază matematică mai mult decât solidă.

*

Brian Christian și Tom Griffiths, *Algorithms to Live By: The Computer Science Of Human Decisions,* Editura Henry Holt and Co, 2016

SECȚIUNE PRINTR-O LUME CENUȘIE

Ioana Nacu, XII H

Printre tonuri cenușii este romanul de debut al scriitoarei americane Ruta Sepetys, fiica unui refugiat lituanian. Publicat în 2011, el prezintă o poveste emoționantă și sfâșietoare despre oameni care trec prin experiența tulburătoare a deportărilor, dar care au puterea să lupte zilnic pentru viața lor, fără să se lase pradă durerilor ori obstacolelor din drumul spre libertate.

Acțiunea se desfășoară în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în iunie 1941, când au loc primele deportări în Siberia. Protagonista romanului este Lina Vilkas, o tânără artistă de doar cinsprezece ani, care locuiește alături de familia ei iubitoare în Kaunas, Lituania. Pe 14 iunie 1941 viața i se schimbă când aude, în timpul nopții, bubuiturile amenințătoare, la ușa casei sale, ale poliției secrete sovietice NKVD. Separată de tatăl ei, Lina este obligată să intre într-un camion murdar și aglomerat, împreună de mama sa, Elena și cu frățiorul ei mai mic, Jonas. Astfel, ei încep lungul drum spre nord, în Siberia. Odată ajunși la destinație, sunt forțați, conform ordinelor lui Stalin, să lupte pentru viața lor în cele mai grele condiții. Fata se împrietenește cu alți deportați și muncește din greu alături de familia ei pentru mâncare și supraviețuire. Ea își găsește consolarea în artă, traspunând în desene, cu meticulozitate și cu mare risc, evenimentele petrecute. Lina speră ca desenele ei să ajungă în lagărul unde este tatăl ei, pentru a îi transmite că este în viață. Pentru a scrie această carte, Sepetys a intervievat zeci de supraviețuitori ai deportărilor lituaniene.

Cartea este relatată la persoana I, în mod subiectiv, din perspectiva Linei. Mi-a plăcut felul în care autoarea prezintă gândurile Linei, care se transformă pe parcursul romanului de la o tânără naivă la o adolescentă matură, care dă dovadă de responsabilitate și inteligență.

Tema centrală a acestui roman este familia. Familia Linei este unită, iar iubirea pe care membrii ei și-o poartă unul altuia este puternică. Lina, Jonas si mama lor supraviețuiesc muncilor silnice și subnutririi datorită faptului că sunt împreună și își pot purta de grijă reciproc. Mama lor intră în categoria „sufletelor tari" ale literaturii, amintindu-le constant copiilor ei că se vor întoarce acasă teferi, transmițându-le în acest fel speranța ei. Elena se sacrifică pentru aceștia în încearcarea de a-i salva, oferindu-le adesea rația ei de mâncare. Aceasta este o femeie bună și generoasă, care îi învață pe cei doi tineri că este important să faci ceea ce este bine, nu ceea ce este ușor. Tema familiei este înfățișată, totodată, prin încercările Lenei de a își găsi tatăl cu ajutorul desenelor și de a le demonstra sovieticilor că el este nevinovat.

Fiind o îmbinare între realitatea istorică și ficțiune, pot spune că această carte nu m-a atras inițial. Totuși, citind-o, am realizat că este mai mult decât atât. Ea mi-a oferit prilejul să descopăr și să înțeleg deopotrivă cruzimea deportările sovietice în Siberia, dar nu doar prin datele oferite, ci și prin felul în care au fost prezentate trăirile sufletești ale personajelor.

M-a atras planul secundar al acțiunii, care înfățișează frumoasa poveste de dragoste dintre Lina și Andrius Arvydas. Andrius, un băiat chipeș, de 17 ani, a reprezintat o sursă de sprijin pentru Lina. Ei s-au cunoscut în camionul care îi transporta către lagărele de muncă. La început, fata l-a antipatizat,

considerându-l ”idiot”, însă prietenia lor a înflorit în timpul ședерii amândurora în Siberia. El a ajutat-o atât pe Lina, cât și pe mama și pe fratele ei, deoarece le-a strecurat mâncare și provizii și le-a oferit informații cu privire la activitatea celor de la NKVD. Sentimentele pe care le nutresc Lina si Andrius sunt deosebite, iar întâmplările prin care trec atât împreună, cât și separat, m-au ținut cu sufletul la gură, făcându-mă curioasă să aflu continuarea poveștii celor doi îndrăgostiți.

În concluzie, consider că *Printre tonuri cenușii* este un roman despre putere, dragoste și speranță potrivit pentru toate categoriile de vârstă, cu întorsături imprevizibile de situații și cu o acțiune captivantă, plină de suspans.

*

Ruta Sepetys, *Printre tonuri cenușii*, traducere din limba engleză de Gabriela Stoica, Editura Epica, București, 2014

O POVESTE DE NEUITAT

Andreea Negrescu, XI F

Romanul *Hopeless. Fără speranță*, de Colleen Hoover, împletind într-un mod de-a dreptul captivant lumea prezentului cu cea a trecutului, reușește să scoată în evidență importanța cunoașterii adevărului, care deși este aproape imposibil de acceptat pentru protagonistă, o ajută să se vindece de efectul experiențelor ce au marcat-o într-un mod inconștient. Este o carte sensibilă, prin parcurgerea căreia îți sunt stârnite stări profunde de curiozitate, amuzament, compasiune, tristețe și nerăbdare.

Sky, elevă în ultimul an de liceu, are nevoie de Holder în călătoria dureroasă care se sfârșește atunci când află secretul ascuns de către mama ei adoptivă despre trecutul tulburător. El este singura persoană care o face să trăiască sentimente autentice, acestea fiind cel mai bun remediu împotriva umbrelor coșmarurilor ce își au rădăcinile în copilăria din care își amintește numai despre stelele pe care le număra de fiecare dată când îi era greu. Oferindu-i sprijinul necondiționat și curajul necesar, Holder este alături de Sky atunci când învață să se împace cu trecutul și să meargă înainte încrezătoare.

Romanul oferă o importantă lecție de viață, în cadrul unei povești fascinante și cutremurătoare, prin exemplul lui Sky întrucât lucrurile chinuitoare trăite nu o definesc ca persoană, ci sunt doar elemente ale destinului pe care nu le mai poate schimba cu nimic, dar care nu trebuie să o mai afecteze: *Vreau să ții minte cine ești, în ciuda tuturor lucrurilor urâte care ți se*

întâmplă acum. Pentru că toate lucrurile astea rele nu se confundă cu tine. *Sunt doar lucruri care ți se întâmplă* ție. *Trebuie să accepți faptul că tu, așa cum ești, și lucrurile care care ți se întâmplă, nu sunteți totuna*.

Cititorul este năvălit de o înlănțuire de evenimente surprinzătoare, dar și înfricoșătoare, care îl țin cu sufletul la gură și stârnesc dorința de a citi neîntrerupt, până ce ajunge la finalul poveștii. Autoarea ține publicul în suspans până la momentul deznodământului, în care Sky descoperă întregul adevăr neatins de treisprezece ani, provocând astfel emoții copleșitoare.

Recomand această carte deoarece după lectura ei am înțeles că, oricât de greu mi-ar fi să accept lucrurile neplăcute din viața mea, există întotdeauna speranță în jurul meu, care poate fi regăsită în mine, în oamenii pe care îi iubesc sau, pur și simplu, privind nemărginirea cerului: *Pentru că totdeauna cerul e frumos. Chiar și când e întunecat, sau ploios, sau noros, tot e frumos de privit. E preferatul meu, fiindcă știu că dacă vreodată o să mă simt rătăcit, sau singur, sau speriat, nu trebuie decât să privesc în sus, iar el o să fie acolo, orice-ar fi... și știu că totdeauna o să fie frumos*.

*

Colleen Hoover, *Hopeless. Fără speranță*, traducere din limba engleză și note de Adrian Deliu, Editura Epica, București, 2017, ediția a II-a

HEDONISM ÎN CEA MAI PURĂ FORMĂ

Radu Alexandru Niculescu, XII A

Romanul *The picture of Dorian Grey* (*Portretul lui Dorian Grey*) de Oscar Wilde a fost publicat pentru prima dată în iulie 1890, în revista "Lippincott's Monthly Magazine". Aceasta nu a fost primită bine de criticii englezi de la vremea aceea, aceștia găsind-o imorală, în ciuda faptului că redactorul revistei, temându-se că aceasta va fi reacția publicului, a șters, fară știinta lui Oscar Wilde, aproximativ 500 de cuvinte din carte înainte de a o publica.

Romanul reprezintă cea mai importantă creație a autorului irlandez, prezentând ideile și concepțiile lui despre artă, situând-o mai presus de viață, întrucât rolul artistului este căutarea rafinamentului și a frumosului în existența de zi cu zi.

Caracterul psihologic al operei ne este prezentat încă din primul capitol al cărții, în discuția dintre pictorul Basil Hallward și Lord Henry Wotton, când artistul îi dezvăluie prietenului său că, prin creația sa, acesta își transpune o parte din suflet pe pânză, suflet pe care nu ar fi suportat să îl vadă criticat, disecat și analizat de ochii reci ai societății. Totodată, mai târziu, aflăm că în cazul portretului lui Dorian Grey, acesta ar fi dezvăluit o adorație exagerată față de muza sa.

De la apariția chipeșului băiat în studioul pictorului în al doilea capitol, acesta devine cobaiul lui Henry Wotton. Fiindu-i lăudată necontenit frumusețea de artist și fiind vrăjit de ideile și părerile lui Harry, acesta este convins că singurul mod în care un om poate trăi o viață împlinită este prin

a-și îmbrățișa toate poftele și a-și satisface toate simțurile. Necazurile ar proveni din neglijarea acestora: *The only way to get rid of a temptation is to yield to it*, iar oamenilor frumoși le este servită lumea pe tavă, cât timp aceștia își mențin frumusețea. Astfel, tânărul ajunge să vrea să-și dea la schimb sufletul numai pentru ca tabloul său să suporte povara zilelor și a acțiunilor sale.

Din acel moment Dorian Grey decide să își trăiască viața după idealurile hedoniste preaslăvite de Henry, acesta din urmă fiind fascinat de modul în care tânarul se transformă sub influența lui. Totuși băiatul își începe căderea liberă în imoralitate în momentul în care află că dorința pe care și-o pusese în studio se împlinise și că Sybil Vane, fata căreia îi frânsese inima, își pusese capăt zilelor. Aceste două evenimente îl determină să se angajeze în a încerca toate păcatele și plăcerile știute omului, având certitudinea că nu vor exista consecințe pentru acțiunile sale.

Romanul prezintă transformarile pe care le suferă sufletul băiatului din cauza stilului de viață grotesc pe care și l-a ales, acesta ajungând să-și ucidă cel mai apropiat prieten, Basil Hallward, din cauza unui simplu comentariu ce i-a trezit în mintea sa desfrânată un impuls animalic: *The mad passions of a hunted animal stirred within him, and he loathed the man who was seated at the table, more than in his whole life he had ever loathed anything.* Acest act monstruos îl convinge, încetul cu încetul, să încerce să își îndrepte viața, iar, într-un final, băiatul decide că singurul mod în care ar fi putut realiza acest lucru ar fi fost prin a distruge ultimul lucru ce-l lega de viața lui actuală: portretul său. Naivitatea tânărului Dorian Grey se arată la scurt timp după ce ia această decizie fatală, deoarece înjunghiind tabloul, acesta își sfârșește propria viață.

The picture of Dorian Grey este o carte ce își acaparează cititorul de la primul capitol, până la ultimul cuvânt, printr-o poveste incitantă și personaje exotice, care ne lasă cu întrebarea: *It is better to be beautiful than to be good ? (Este mai bine să fii frumos decât să fii bun?)*

*

Oscar Wilde, *The picture of Dorian Grey,* Canterbury Classics, San Diego, 2013

PENDULÂND ÎNTRE DOUĂ LUMI

Theodor-Florian Niță, X E

În anul 2012 Rachel Hartman a intrat în lumea autorilor contemporani cu romanul *Seraphina*, care a ajuns, încă din prima săptămână, pe poziția a opta în lista "The New York Times Best Seller". Romanul este structurat în 37 de capitole și prezintă o lume în care oamenii și dragonii conviețuiesc, supunându-se unui tratat obținut după perioade foarte lungi de războaie.

Care sunt factorii care m-au făcut să consider acest roman mai mult decât captivant? În primul rând subiectul fascinant, deoarece aduce în prim-plan categoria personajului-dragon, reprezentând fondul viu al miturilor și legendelor. În simbolismul medieval, dragonii aveau o imagine dublă, a trădării, a furiei și invidiei, dar și a puterii și inteligenței, reprezentând în unele mitologii chiar norocul.

Joseph Campbell, în *Puterea mitului*, vedea în dragon un simbol al divinității, pentru că reprezenta unitatea dintre Cer și Pământ, combinând șarpele (terestru) cu aripile unei păsări sau ale unui liliac (celest).

Seraphina Dombegh este personajul principial al romanului care oferă numele, plin de simbolism, al acestei opere. În religia creștină, un serafim este un înger de rang superior, fiind păzitor al raiului și considerat puritatea absolută. Seraphina este singurul personaj ce tinde spre neutralitate în această operă, deoarece se teme de ambele tabere (oameni și dragoni). O muziciană atât de talentată ajunge componenta

de bază a Curții, imediat ce un membru al familiei regale este ucis. De acum va trăi într-un carusel, la marginea celor două lumi total opuse, dar unite, de unde va dirija cursul romanului spre aflarea adevărului legat de originea sa, ce ar putea să o coste chiar propria viață.

La fel de atractiv este și modul prin care autoarea a reușit să valorifice acest subiect: încă de la începutul cărții, aflăm că sensibilitatea Seraphinei pentru muzică îi va influența drumul în această călătorie magică și îi va îndrepta pașii către aflarea unor răspunsuri de mult căutate. Fascinantă este și relația de dragoste dintre Seraphina și Lucian Kiggs, iar personajele misterioase (Liliacul de Fructe, Plăcintă cu Mere, Cusurgioaica, Omul Pelican) fac din acest roman unul captivant și plin de suspans.

Însă ceea ce m-a captivat cel mai mult a fost caracterul puternic al Seraphinei, bazat pe voință și tărie de sine, folosite în drumul inițiatic către propria descoperire. Ritmul alert, ușoara metaforă către o lume politică, precum și tema păcii și a războiului, toate îmbinate între o acțiune plină de intrigă și mister, fac ca acest roman să își merite titulatura de bestseller.

Oare vor reuși aceste două tabere să conviețuiască fără alte viitoare incidente? Va afla Seraphina secretul tatălui său? Iată câteva întrebări ale căror răspunsuri pot fi dezvăluite doar prin parcurgerea romanului.

*

Rachel Hartman, *Seraphina,* traducere din limba engleză de Mihaela Ghiță, ediția a II-a, Editura Youngart, București, 2016

O LECTURĂ PLINĂ DE SUSPANS

Ana-Daniela Obertinschi, XI F

Cartea *Străinul de lângă mine,* publicată în anul 2018, este una modernă, fiind scrisă de Irina Binder, autoarea volumelor *Fluturi* și *Insomnii*. Scrierea are la bază povestea personajului principal, Alessia, dar și poveștile celor două prietene ale ei, Adela și Selena. În zilele noastre se întâmplă deseori să cunoaștem diferiți oameni pe rețelele de socializare, iar povestea Alessiei ne pune în evidență atât consecințele, cât și beneficiile, în acest caz. După ce tânăra poartă o discuție cu un tip pe Facebook, amândoi își ascund înfățișarea dintr-un motiv simplu: doreau să se îndrăgostească cineva de sufletul lor. Dar ce se întâmplă în momentul în care cei doi trebuie să se întâlnească? După cât timp au decis să o facă? Asta mi-am dorit și eu să aflu și am fost tot mai curioasă cu fiecare pasaj citit.

În timp ce povestea se învârte în jurul Alessiei, ne sunt prezentate și întâmplările, greșelile și succesele celorlalte două prietene ale ei. Astfel cartea devine mult mai interesantă din momentul în care îți dorești să știi ce se întâmplă în cazul celor trei fete de vârste diferite și să le afli trecutul.

Alessia este de părere că nu are noroc în dragoste: *Pentru că, rămasă și fără bunica ei, și fără un sprijin real, nu doar material, din partea tatălui ei, Alessia, foarte tânără, se aruncase în prima iubire, cea din anii facultății, ca un sinucigaș hotărât să piară în marea furioasă, sperând că va găsi în relația cu un băiat ceea ce-i lipsise toată viața.* O decizie prin care, în final, va avea de suferit. Spre deosebire de aceasta, Selena, una din cele mai bune

prietene ale sale, a avut curajul să iasă dintr-o căsnicie toxică, iar mai apoi să își ia viața de la început alături de un bărbat cu care nici nu s-ar fi gândit că o să se căsătorească.

În ce o privește pe Adela, ea a dus o viață complet diferită și grea din cauza faptului că se dedica prea mult lucrurilor casnice și bărbatului său care nu o aprecia. Aceasta era jignită și a ajuns să se simtă complexată de felul în care arată. Până când a realizat că nu e singură, că sunt oameni care țin la ea și a ales să facă o schimbare în viața ei: Și aproape că începuse să plângă, de data asta de emoție și fericire, văzându-se iubită și prețuită de prietenii ei, cu ceva timp în urmă doar niște străini de la care n-ar fi așteptat vreodată ceva, mai ales bun.

Recomand citirea acestei cărți deoarece scoate în evidență întâmplări din viața de zi cu zi, lucruri prin care oricine poate trece și, cel mai important, că ne oferă sfaturi folositoare, dându-ne posibile soluții despre cum să acționăm în diferite situații.

*

Irina Binder, *Străinul de lângă mine*, Editura For You, București, 2018

DESCOPERINDU-SE PE SINE

Tudor Oltean, X E

Cititorul din peșteră de Rui Zink este o carte foarte interesantă pentru cititorii de toate vârstele. Ea este compusa din trei părți: „Călătoria", „Insula" și „Întoarcerea". În prima parte, „Călătoria", ne este prezentată o acțiune care se petrece în Portugalia, cu 30 de ani în urmă, când naratorul era încă în floarea vârstei. Întrucât părinții lui tocmai terminaseră divorțul, protagonistul nu putea fi mai indiferent, fiind puternic afectat. Astfel, comportamentul lui devine unul rebel, după cum naratorul recunoaște: „umblam de colo-colo", „chiuleam de la școală, căutam paranghelii, mergeam pantaraura." După ce își explică situația, autorul ne povestește cum a ajuns în *marea aventură*. El spune că totul a început într-o piață, unde gărzile regale umblau după un hoț. Băiatul fiind implicat în multe furtișaguri, s-a panicat când a văzut gărzile în fața ochilor, așa că a început să alerge orbește și a nimerit în cele din urmă pe o ambarcațiune. Fiind speriat, i s-a făcut frică să părăsească ascunzătoarea, așa că a adormit pe loc.

Când s-a trezit și-a dat seama că barca deja era în largul mării și a fost găsit de niște marinari puțin timp după aceasta. Deși era înfricoșat de pedeapsă, căpitanul l-a acceptat și de acum băiatul a început să fie strigat cu porecla „Musule". Rolul lui era să „scruteze orizontul". După o serie de evenimente, „musul" câștigă încrederea echipajului și a căpitanului. Acesta din urmă îi arată ca recompensă scopul expediției: capturarea animalului numit Anibalector.

În cea de a doua parte, numită „Insula", tânărul este aruncat de pe bordul ambarcațiunii direct în apă, din cauza unei furtuni. Naratorul-personaj se consideră mort inițial, dar realitatea îi arată că e viu și se trezește într-o peșteră plina de oase și cărți. Panicat și bulversat, observă o siluetă mare în întuneric care începe să vorbească și să recite versuri. Din cauza fricii pe care o trăia, băiatul are o serie de halucinații în privința primatei mari ce îi stătea în față, realizând treptat că este vorba despre ceea ce îi vorbise anterior căpitanul.

După o scurtă prezentare a gorilei gigant, băiatul își dă seama că vorbește chiar cu Anibalector, căruia îi dezvăluise faptul ca nimeni nu mai citește în lumea viitorului deoarece oamenii se uită la televizor și consideră că lectura e inutilă. Acest lucru îl întristează, dar îl și supără pe Anibalector, care își pune în cap să îi arate „băiețașului" farmecul cititului și să îl facă un partener de discuții competent. Anibalector, deși îl trata cu superioritate pe băiat, era un profesor excelent. De exemplu, când băiatul întâmpină o bucată de neînțeles și fără sens dintr-un text, mentorul îi explică semnificația, făcându-i asocierea cu o prăjitură care nu era pe placul lui și îl întreabă dacă o mănâncă sau nu. Desigur, răspunsul băiatului este nu, dar Anibalector îi spune: *Răspunsul e: depinde. Ca să-ți formezi gustul, ca să capeți încredere în gustul tău trebuie mai întâi să ți-l educi.*

Într-o zi Anibalector a simțit miros de cărți noi și a fost atras în capcană de către marinarii cu care a venit băiatul, astfel că a fost capturat și adus în Portugalia împreună cu învățăcelul lui.

În partea a treia, personajul principal se întoarce de unde a plecat și îi găsește pe părinții săi care s-au împăcat doar de

dragul lui, dar acesta răspunde cu superficialitate ca s-a maturizat și nu are nevoie de iubirea lor falsă.

În concluzie, volumul *Cititorul din peșteră,* scris de Rui Zink, este o carte excepțională pentru un copil deoarece îi poate da un impuls, îndreptându-i atenția spre lectura de calitate, dar în același timp poate fi o carte plină de morală și pentru un adult.

*

Rui Zink, *Cititorul din peșteră*, traducere de Micaela Ghițescu, Editura Humanitas, București, 2013.

O LECTURĂ CAPTIVANTĂ

Carina-Elena Olteanu, XI F

Romanul umoristic *Câinele, adevăratul meu prieten*, de W. Bruce Cameron, este o carte amuzantă, scrisă cu spirit ludic, dar totodată fascinantă, sensibilă și înduioșătoare, ce cuprinde o poveste zugrăvită armonios în pagini încărcate de multă emoție. Volumul aduce în atenție trăirile impresionante ale unui suflet canin care, prin multiplele sale încarnări, își caută adevăratul scop în viață.

Opera prezintă *capacitatea infinită a câinilor de a proteja și de a iubi* și este recomandată drept *o carte pentru cititorii de toate vârstele, care admiră curajul și devotamentul celui mai bun prieten al omului.* În urma succesului răsunător avut în rândul cititorilor, cartea a fost și ecranizată. Titlul adaptării diferă de cel al lucrării, însă accentuează intriga acțiunii : *A Dog's Purpose*, în traducere, *Scopul câinelui*.

Textul reprezintă o plăsmuire a imaginației autorului, care dorește ca oricare dintre cititorii lui să trăiască experiența poveștii formidabile într-un mod deosebit: acțiunea și întâmplările care o constituie sunt relatate din perspectiva câinelui. În narațiune se oglindește viziunea protagonistului asupra lumii, aceasta prezentându-se în opera așa cum poate fi receptată de un cățel: în text se regăsesc obiceiurile, fricile și nevoile specifice acestuia, dar și relația cu mediul înconjurător și cu ființele cu care intră în contact.

De asemenea, urmărind personajul care pornește pe un drum inițiatic în căutarea menirii sale, romanul pune în

lumină maturizarea și evoluția cățelului pe parcursul firului narativ, acesta folosind drept exemplu - odată cu fiecare oportunitate a unei noi vieți - evenimentele petrecute anterior, ce au o contribuție însemnată în dezvoltarea sa, fiind nevoit să se adapteze schimbărilor, să treacă peste „obstacolele" ivite în cale și să învețe din greșeli. Astfel, de-a lungul operei, este valorificat modul în care întâmplările au un efect benefic asupra protagonistului, care progresează prin acumularea de experiențe noi: adaptarea în viața de haită, descoperirea înțelesului iubirii, al loialității și al devotamentului, observarea oamenilor și a relațiilor dintre ei, dar totodată și a legăturii speciale pe care cățelul o formează cu aceștia, învățând cum poate contribui la îmbunătățirea vieții lor. Așadar, personajul înaintează tot mai mult spre descoperirea și atingerea scopului său, fapt ce îl ajută să înțeleagă ce-l face cu adevărat fericit: *Ceea ce simțeam era mulțumirea de a fi trăit așa cum trebuia. Îmi împlinisem menirea.*

Recomand această carte deoarece oferă răspunsuri, într-un mod cât se poate de original, unui subiect cu care pot rezona multe persoane, încercând să-și determine rolul și responsabiltatea în viață. Povestea câinelui subliniază faptul că trebuie să perseverăm și să avem voință pentru a reuși: *M-am gândit că lumea era mult mai complexă decât am crezut*, spuse cățelul, ce realizase că misiunea sa în lume reprezenta ceva mai mult decât și-a imaginat până atunci; *„Nu era vorba doar despre mama și frații mei ascunzându-se de oameni, vânând sau jucându-se în conductă. Existau și evenimente care aveau puterea să schimbe totul.*

Totodată, mi-a făcut plăcere să citesc opera fiindcă mi-a captat imediat atenția, fiind interesantă descoperirea faptului că în aparența simplității ei, cartea era de fapt una profundă,

iar citind-o m-au încercat o mulțime de stări. Fiind ținută în suspans și curioasă de a afla soarta câinelui, am deslușit alături de protagonist „misterul" poveștii.

În concluzie, *Câinele, adevăratul meu prieten* este o operă ce merită citită, deoarece prezintă o poveste surprinzătoare și fermecătoare, o lecție despre iubire, dedicare și implicare, care pune în evidență inteligența sclipitoare a animalelor și legăturile puternice pe care acestea sunt capabile să le lege, textul urmărind nu numai evoluția câinelui pe parcursul acțiunii, dar și cea a celorlaltor personaje participante.

*

W. Bruce Cameron, *Câinele, adevăratul meu prieten*, traducere din limba engleză de Liliana Pelici și Mihaela-Alina Ifrim, Editura RAO, București, 2017

LUMEA IDEALĂ, FĂRĂ CULOARE

Ana-Maria Panaitescu, XI F

Cartea *Darul lui Jonas*, scrisă de Lois Lowry, pune în lumină frumusețea imperfecțiunii prin prezentarea unei lumi perfecte, dar fără culoare, în care toate regulile sunt respectate. Lumea în care locuiește personajul principal este lipsită de sentimente și mecanică, de la doisprezece ani fiecare știind către ce meserie să se îndrepte.

Jonas a fost ales ca *Primitorul de memorie*, fiind îndrumat de către *Dăruitorul*. Este un băiat special, aflând tainele unei lumi reale, de care el nu avea parte. Acesta a simțit o mare dezamăgire aflând în ce fel de lume trăiește, dorindu-și mai mult de atât. Din punctul meu de vedere această carte transmite un mesaj foarte important și anume faptul că superficialitatea și perfecțiunea nu aduc fericirea. În viață este nevoie de spontaneitate, de naturalețe, de adrenalină, de sentimente și trăiri pentru a fi fericit.

Lumea adevărată conține atât urcușuri, cât și coborâșuri, aceste lucruri formând omul și ajutându-l să se dezvolte și să învețe din greșeli. Ființa umană, pe parcursul vieții sale, învață neîncetat și prin acest lucru se perfecționează. Mă impresionează această carte prin mesajul extrem de profund pe care îl prezintă, arătându-ne că imperfecțiunea și eșecurile sunt benefice laturii umane. Jonas descoperă aceste lucruri și este fascinat de lumea pe care noi nu o apreciem.

Autorul scoate la iveală faptul că trebuie să prețuim ceea ce avem. Viața este spontană și ne ia pe nepregătite, este

dureroasă, dar și frumoasă în același timp. Aceasta ne oferă sentimente, ceea ce ne diferențiază de elementele materiale. Sunt profund impresionată de proba de maturitate de care dă dovadă Jonas, aceasta scoțând la iveală faptul că în zilele noastre dăm dovadă de imaturitate prin faptul că nu prețuim frumusețea vieții pe care o avem, privind totul ca un dat.

Fără sentimente, oamenii ar trăi în monotonie, viața fiind lipsită de acea esență care o face misterioasă, dar totodată incredibilă. Limbajul utilizat este ușor de înțeles, lejer, spre deosebire de mesajul acestei opere, care este mult mai pătrunzător.

De asemenea, Jonas încearcă să evadeze din această lume toxică în care trăiește, ieșind din perioada copilăriei și îndreptând-se către maturitate. Acest aspect este foarte important, prezentând-se balansul dintre maturitate și anii copilăriei. În sufletul băiatului se produce o dorință foarte puternică și o speranță spre schimbare. Cartea mai vrea să pună în evidență faptul că sentimentul care reprezintă cel mai mult viața reală, fără de care lumea nu ar putea fi unică, este durerea. O viață perfectă, fără suferință reprezintă ceva dăunător pentru noi, deoarece fără aceasta nu vom înțelege valorile vieții, nu ne vom putea dezvolta și vom stagna fără a ști motivul. Nu există viață perfectă și aici am găsi, în mod paradoxal, frumusețea acesteia.

În lumea artificială, prezentată de Lois Lowry, nu existau lucrurile simple de care ne bucurăm astăzi și care ne fac cei mai fericiți. Jonas simte în sfârșit că trăiește cu adevărat și că are parte de o copilărie normală. Fiecare amintire care îi este oferită de către *Dăruitorul* îi aduce durere fizică și psihică, dar în același timp și plăcere sufletească. Jonas capătă o altfel de

conștiință după experimentarea acestor trăiri și anume aceea de persoană care înțelege cu adevărat lumea spre deosebire de ceilalți. Mi-a plăcut atenția la detalii care există în această carte, fiind într-adevăr extrem de bine lucrată.

În concluzie, romanul vrea să ne prezinte faptul că trebuie să privim viața printr-un mod mai profund și să o apreciem așa cum este, deoarece aceste metode duc la hrănirea sufletului și a liniștii interioare. Cartea m-a sensibilizat și o recomand cu încredere tuturor, pentru a înțelege mai bine valorile vieții.

*

Lois Lowry, *Darul lui Jonas,* traducere din limba engleză de Radu Paraschivescu, Editura Arthur, București, 2013

LUPTA CU FANTASTICUL

Andreea-Mădălina Panaitescu, XI F

Don Quijote de la Mancha este o operă literară a scriitorului spaniol Miguel de Cervantes Saavedra. Prima parte a apărut în 1605, cu numele *El ingenioso hidalgo don Quijote de la Mancha* și s-a bucurat de un mare succes din partea publicului, fiind o capodoperă a literaturii spaniole și totodată a literaturii universale. Cea de-a doua parte s-a publicat în 1615, cu numele *El ingenioso caballero don Quijote de la Mancha*, cartea este în prezent una dintre operele cele mai traduse din lume.

Romanul debutează cu prezența personajului principal și anume, Alonso Quixano din La Mancha, un mic nobil sărac, în vârstă de aproape cincizeci de ani, pasionat de lecturile cavalerești. Această obsesie l-a facut să creadă că este un adevărat cavaler în căutarea unor evenimente palpitante, pline de aventură. Astfel că se îmbracă cu o armură veche pe care o avea în casă, își pune un coif și își ia un așa-zis ,,cal", care se dovedește a fi o ,,mârțoagă" pe care a numit-o Rosinanta. Armele eroului sunt din… carton. De asemenea, acesta luptă pentru iubita sa, numită Dulcineea del Toboso, care se dovedește a fi de fapt o simplă țărăncuță dintr-o regiune învecinată, pe numele adevărat Aldonza Lorenzo.

Având totul pregătit, Alonso pornește în prima sa călătorie, iar când se oprește la un han, își imaginează că se află la un castel. Toată lumea din han îl consideră un nebun. După ce se înfruntă cu un negustor și rămâne de izbeliște, pe marginea drumului, este ajutat să ajungă acasă de un țăran cu inimă

mare. După ce reușește să se însănătoșească, plănuiește să meargă în a doua sa călătorie. Între timp, își alege drept ,,scutier" pe Sancho Panza, un țăran care-i promite că va fi mâna sa dreaptă și că îl va urma pretutindeni.

Cea mai cunoscută scenă din roman este lupta cu morile de vânt, eroul nostru confundându-le cu niște uriași. Chiar dacă Sancho încearcă să îl convingă pe stăpânul său că se înșală, Don Quijote nu îl ascultă, ci se îndreaptă în galop spre prima moară care îi iese în cale. Din păcate, vântul puternic sfărâmă lancea bravului cavaler și îl trântește la pământ, cu tot cu cal. Sancho, din cauza incompetenței lui Don Quijote, reușește să scape din cele mai aprige lupte desfășurate între inamici și stăpânul său, dar după un timp cavalerul este luat peste picior de cât mai multă lume, fiind înșelat chiar și de către tovarășul său loial, Sancho. Acesta nevoit să o găsească pe Dulcineea, îi prezintă lui Don Quijote trei țărănci sărace, pretinzând că sunt de fapt Dulcineea. Pentru că Don Quijote își dă seama că niciuna dintre acele tărănci nu este iubita sa, Sancho pretinde că este vrăjit și de aceea nu poate vedea „adevărul". Într-un final, Sancho este numit guvernator al insulei Barratoria, și, deși se dovedește capabil de această funcție, renunță. Don Quijote se întoarce acasă, unde cade într-un somn profund, iar când se trezește este vindecat de nebunie. Finalul romanului ni-l prezintă pe Don Quijote îmbolnăvindu-se din ce în ce mai tare, pentru ca în final eroul să moară.

Pe mine această carte m-a impresionat atât prin prezența unor evenimente desprinse din basm, cu totul fantastice, cât și prin faptul că autorul reușește să dea viață poveștii prin intermediul acelui aer cavaleresc, ce te poartă într-un univers plin de aventură.

În opinia mea, unele dintre citatele cele mai sugestive din carte care ne fac să învățăm ceva din ele și să le punem în practică în viața cotidiană ar fi: *Dacă cumva vei apleca varga dreptății, să nu fie cu greutatea darului, ci cu aceea a îndurării; Nu-i amintire care să nu se șteargă cu timpul, nici durere pe care să nu o mistuie vremea; Încearcă să descoperi adevărul ascuns, atât după făgăduințele și darurile bogatului, cât și după vaietele și rugămințile săracului.*

În concluzie, eu recomand acest roman atât adolescenților, cât și adulților, deoarece nu numai că povestirea te captivează și te ține cu sufletul la gură, dar și pentru că în carte există învățături ce ar putea fi folosite de noi și puse în practică în viața de zi cu zi a fiecăruia.

*

Miguel de Cervantes, *Don Quijote de la Mancha,* Editura Cartex 2000, București, 2012

O PLEDOARIE PENTRU FRUMUSEȚEA VIEȚII

Maria Mădălina Paraschiv, XII H

O sută de zile de fericire este romanul de debut al autorului Fausto Brizzi, operă cu care acesta a cucerit piața editorială la Târgul de Carte de la Frankfurt din 2013. Ulterior, drepturile de publicare ale cărții au fost vândute în peste 20 de țări, urmând ca în 2015 romanul să fie ecranizat, în regia autorului.

Fausto Brizzi este un cunoscut autor, regizor, scenarist și producător italian, apreciat pentru comediile sale spumoase (*Bărbați contra femei, Nebune după mine)* și câștigător al premiilor David di Donatello, Nastro d'Argento și Telegatto încă de la prima sa comedie, *Noaptea de dinaintea examenului.*

Principalele teme ale romanului *O sută de zile de fericire* sunt fericirea și moartea. Mai precis, romanul prezintă ce se poate face cu ultimele o sută de zile din viață, în care protagonistul ia o hotărâre foarte clară: aceea de a fi fericit. Singurul său regret este acela că a trebuit să afle că o să moară pentru a începe cu adevărat să trăiască.

Cartea este alcătuită dintr-o sută de capitole, câte unul pentru fiecare zi care i-a mai rămas de trăit protagonistului Lucio Battistini. Acesta descoperă că are cancer la stomac, iar medicii îi estimează încă o sută de zile în care starea lui de sănătate va fi bună. Pentru Lucio Battistini aceasta e șansa de a-și petrece restul vieții așa cum ar fi trebuit mereu să o facă, prețuind fiecare moment. Protagonistul își numește noul „partener de viață" "l'amico Fritz", expresie italiană folosită

pentru a indica aluziv o persoană al cărei nume se vrea trecut sub tăcere.

Deși personajul are multe regrete, precum faptul că și-a înșelat soția, Paola, și că nu a petrecut suficient timp cu familia sa, în aceste ultime o sută de zile demonstrează că poate fi un tată bun, un antrenor bun, un ginere bun și un soț bun. Așadar, după aflarea veștii că are un nou prieten, Fritz, Lucio Battistini încearcă cu orice preț ca în aceste o sută de zile rămase să realizeze lucruri pe care nu reușise să le facă până atunci și să trăiască fără limite, nepăsându-i de circumstanțe.

Această carte m-a făcut să prețuiesc mai mult viața și să nu mai țin cont de părerile celor din jur, singurul meu scop fiind fericirea. Nu pot spune că am adorat această carte încă de la început, deoarece mi-a trebuit ceva timp pentru a începe să-mi placă. Încă din primele pagini autorul stabilește raportul dintre viață și moarte și mărturisește care sunt cele mai importante momente din viața unui om sunt: ziua în care ne naștem, cea în care ne găsim sufletul pereche și, nu în ultimul rând, ziua în care părăsim această lume. Deși mă așteptam la un final fericit în care Lucio să învingă boala, am fost dezamăgită în momentul în care, încă de la a doua pagină a romanului, am aflat că protagonistul va muri. Acest fapt m-a făcut să cred că nu o să îmi placă acest volum, neavând un final fericit. Însă, pe parcursul operei, datorită sacrificiilor pe care Lucio le face pentru a trăi o sută de zile fericite, cartea mi-a devenit foarte dragă și m-a făcut să o termin repede de citit. De asemenea, tot datorită acestei cărți, am aflat multe informații referitoare la cultura italiană, autorul făcând referire la numeroase capodopere ale lui Leonardo da Vinci și la tradițiile din Italia.

Un alt factor care mi-a schimbat perspectiva a fost comparația dintre generații, care apare pe tot parcursul romanului,

punând accent pe diferențele tehnologice și culturale. Acest fapt m-a făcut să apreciez mai mult lucrurile din jurul meu și să îmi doresc să aflu mai multe despre culturile diferitelor țări. M-a atras foarte mult și realismul cu care autorul descrie trăirile personajului principal, dar și modul în care sunt prezentate pasiunile și amintirile acestuia. Este singura carte care m-a emoționat până la lacrimi și mi-a dat fiori, care m-a făcut să râd și să plâng alături de personaje.

Cel mai emoționat moment al romanului este acela în care Lucio merge la o clinică, pregătit să moară, îmbrăcat cu cele mai elegante haine. Ultima dorința a acestuia este să aibă o plimbare liniștitoare prin parcurile Elveției. El se întinde pe o pajiște și își amintește cu melancolie momentele fericite din viața lui. Așa cum se spune, înainte de moarte ne revedem propria viața ca pe un film, fapt ce se întâmplă și în cazul protagonistului. Aceasta își revede bunicii, persoanele care l-au crescut și i-au arătat ce înseamnă să trăiești. Deși am plâns pe tot parcursul romanului, știind că Lucio o să moară, acest ultim capitol m-a emoționat teribil. După această secvență este prezentat momentul în care personajul principal își face două injecții prin care își pune capăt zilelor.

În ultimele rânduri ale romanului este dezvăluit faptul că Lucio a murit fără niciun regret, prin cuvinte care mi-au devenit un motto în viață: *Am făcut tot ceea ce trebuia să fac. Tot ceea ce am putut să fac*. Și acum, după doi ani de la terminarea romanului, în momentele grele din viața mea îmi spun mie însămi aceste cuvinte, care mă fac să nu regret nimic și să fiu mulțumită de rezultatele mele.

În concluzie, recomand această carte tuturor persoanelor care sunt în căutarea unei povești interactive și în același

timp profunde, persoanelor care vor să afle mai multe despre moarte, dar și celor care trec printr-o perioadă grea a vieții și au nevoie de încurajare, deoarece acest roman pune accent pe frumusețea vieții.

*

Fausto Brizzi, *O sută de zile de fericire,* traducere din limba italiană de Oana Silișteanu, Editura Trei, București, 2015

UN ROMAN POLIȚIST UNIC

Andrei Paveliu, X E

Pentru serile în care cauți stropul de adrenalină, mister și energie, dar iubești fotoliul tău confortabil, relaxarea vine alături de o poveste incredibilă, scrisă cu multă măiestrie de Agatha Christie într-o manieră ușor de recunoscut. Duelul psihologic dintre celebrul detectiv belgian Hercule Poirot și o organizație ce amenință siguranța omenirii, momentele de acțiune descrise atât de bine încât tresari la orice mișcare neprevăzută a personajelor, detaliile puține, dar bine plasate, și șantajul dintre detectiv și *Cei patru mari*, războiul dintre ei – toate aceste elemente te țin cu sufletul la gură. Astfel, te simți absorbit în universul ficțional al volumului *Cei patru mari*, de Agatha Christie, stând la locul crimei, speriat si intrigat, dorind să afli mai mult.

O carte plină de mister, în care te transpui cu totul, uluit de capacitățile fiecărui membru al organizației criminale: un maestru al deghizării, o savantă care și-a pus cea mai mare descoperire în slujba răului, creierul tuturor operațiunilor și elementul-surpriză al oricărei situații. Împotriva lor se ridică Hercule Poirot și prietenul său, Hastings, punându-și viața în pericol pentru binele omenirii: *Dumnezeule, exclamai uimit. Autopsia ne va dovedi aceasta.*

– Nu vom descoperi nimic în plus. A fost otrăvit prin inhalarea puternică de acid prusic. Criminalul i-a apăsat tamponul sub nas, apoi a dispărut, după ce a deschis toate ferestrele. Acidul cianhidric este extrem de volatil, dar degajează un miros foarte pronunțat de

migdale amare. Neexistând nicio urmă a acestui miros, după care să se conducă și neavând, de altfel, nicio bănuială specială, medicii nu pot conchide decât că a fost o moarte naturală. Deci, acest om aparținea Serviciului Secret. Acum cinci ani a dispărut în Rusia.

Măiestria cu care Agatha Christie îl înalță pe micul detectiv belgian deasupra valurilor și încercărilor prin care va trece se îmbină cu acțiunea și misterul care te duc cu gândul la scenariile cele mai reușite de filme horror.

Vă mărturisesc că seara citeam cât de mult puteam din acest volum pasionant, până când, făcând involuntar o pauză, îmi ridicam ochii, iar pe geamul de la balcon parcă-i vedeam pe *Cei patru mari* uitându-se după mine și rânjind provocator. Atunci știam că e timpul să mă culc, astfel ca „povestea" să-și continue firul narativ și în următoarea seară.

Cei patru mari de Agatha Christie este o carte care trebuie citită (dacă nu ai făcut-o deja!), pentru că îți oferă o stare specială, pe care niciun film, oricât de bun ar fi, nu o poate egala sau depăși.

*

Agatha Cristie, *Cei patru mari*, traducere din limba engleză, Editura Rao Books, București, 2012

FASCINANTA VIAŢĂ A UNUI FAIMOS CREATOR DE MODĂ

Tudor-Ștefan Petrea, X E

Volumul *Alexander McQueen - Blood beneath the skin*, publicat de Andrew Wilson în anul 2015, este o lucrare biografică despre cunoscutul creator de modă britanic Alexander McQueen. Cartea a reușit să capteze atenția publicului deoarece prin ea realizăm cine era de fapt Alexander McQueen și ce personalitate complexă avea. Cum sugerează și titlul, conținutul cărții vrea să pătrundă din plin în viața designer-ului britanic, autorul folosind metafora „sângele de sub piele" pentru că această carte conține amănunte neștiute din viața lui McQueen.

Lee Alexander McQueen, pe numele său complet, a avut o copilărie complicată și tristă din cauza abuzurilor venite de la un membru al familiei și a faptului că era judecat și batjocorit de colegi din cauza orientării sale sexuale. Arta și moda l-au atras cel mai mult, așa că acesta a reușit să termine școala de arte „Central Saint Martins". S-a făcut remarcat printr-o colecție denumită „Jack the Ripper Stalks His Victims". A fost descoperit de către Isabella Blow, aceasta promovând unicitatea stilului lui McQueen, el fiind considerat un „inadaptabil". Prin articolele sale vestimentare, el își arăta furia interioară. Jurnalista Deborah Orr afirma undeva că *Munca lui Alexander McQueen este ciudată, dar totodată un dar minunat pentru cultura umană*. Chiar dacă pe plan profesional ajunge pe culmea

succesului, pe plan sentimental, întâmpină probleme și partenerii îl părăsesc din cauza personalității sale care nu era ușor de înțeles. Atât acest fapt, alăturat consumului de droguri, cât și moartea mamei sale i-au adus un sfârșit tragic faimosului creator de modă.

Această carte a fost bazată pe mărturii despre Alexander McQueen, venite ori de la familie, ori de la prietenii sau apropiații săi. Toate acestea pentru ca fanii lui să înțeleagă atât conexiunea dintre munca lui „întunecată" și de cele mai multe ori neînțeleasă, cât și despre viața sa și mai „întunecată".

Astfel, opera lui Andrew Wilson reușește să îmbine aceste mărturii, aducând un omagiu creatorului de modă și inspirându-i cititorului o perspectivă amplă de unde poate vedea în totalitate geniul lui McQueen. De aici se poate inspira pentru a-și trăi frumos și demn propria viață: *Trebuie să știi regulile pentru a le încălca. Pentru asta mă aflu aici, pentru a distruge regulile, dar să păstrez tradiția.*

*

Andrew Wilson, *Alexander McQueen: Blood Beneath the Skin*, Editura Scribner, 2015

FASCINAȚIA UNEI LUMI SUBTERANE

Angelo Iulian Popescu, XII H

O călătorie spre centrul Pământului (în franceză *Voyage au centre de la Terre*), romanul lui Jules Verne din seria „Călătorii extraordinare", a fost publicat în anul 1864 și reeditat în 1867, când i s-au adăugat două capitole suplimentare. *O călătorie spre centrul Pământului* este una dintre cele mai timpurii lucrări ale literaturii science-fiction. Ea animă o lume subterană fantastică, în care o echipă, condusă de excentricul Otto Lidenbrock, traversează miezul planetei și diversele sale obstacole bizare: ciuperci și insecte uriașe, o turmă de mastodoni, oameni preistorici, o groapă de magmă înșelătoare etc.

Povestea se axează în jurul a trei bărbați: profesorul german Otto Lidenbrock - un mineralog respectat, Axel Lidenbrock - nepotul orfan al lui Otto și Hans Bjelke - un vânător de rațe islandez care vorbește daneză, prezentând aventurile lor în timp ce caută un pasaj ascuns despre care cred că îi vor duce spre centrul Pământului.

La începutul romanului, Otto descoperă o notă codată ascunsă în paginile unui manuscris runic recent achiziționat. Manuscrisul este o poveste islandeză numită „Heimskringla". Otto transcrie codul bizar cu litere latine, dar ele nu au sens. Izolându-se în casă, Axel refuză să iasă până când nu va fi capabil să descifreze codul. Dar Axel descoperă că literele creează propoziții latine dacă sunt citite înapoi. Temându-se de ceea ce va face Otto cu informația, Axel păstrează răspunsul secret, dar după două zile de blocare, îi spune lui Otto ce a

descoperit. Traducând, Otto află că nota este scrisă de un alchimist islandez, numit Arne Saknussemm, și susține că arată locul unui pasaj secret care duce spre centrul Pământului.

De îndată ce Otto decodifică mesajul și află că intrarea se află în partea de jos al unui vulcan inactiv în Islanda, el decide să plece imediat spre Reykjavik. Axel, care este mai răbdător și mai puțin aventuros decât unchiul său, încearcă să-i explice, subliniind toate motivele științifice cunoscute, că acest pasaj nu ar putea exista.

În acest moment, iubita lui Axel, Gräuben intră și îl convinge pe acesta să meargă cu unchiul său. Ea simte că Axel nu este suficent de matur și crede că această aventură îl va face bărbat. Ea promite că, dacă se duce, se va căsători cu el când se va întoarce. Astfel, cei doi au pornit spre Islanda unde se întâlnesc și îl angajează pe Hans ca ghid.

Cu ajutorul lui Hans și a documentului, Otto și Axel sunt capabili să localizeze vulcanul și să intre în el. În partea de jos a vulcanului găsesc o serie de tuneluri și reușesc să găsească tunelul corect descris de Saknussemm. Aceștia urmăresc tunelul în jos timp de câteva zile, până când alimentarea cu apă se termină. În disperare, Hans sapă o groapă prin peretele tunelului și găsește un râu subteran. După completarea alimentării cu apă, aceștia urmăresc râul în jos până când intră într-o peșteră atât de mare încât nu i se poate vedea cealaltă parte. Din acest punct, cei trei bărbați se confruntă cu aventuri legate de creaturi bizare, cum ar fi ciupercile și insectele uriașe, o turmă de mastodoni, creaturi preistorice și dinozauri.

În cele din urmă, aventurierii ajung la ceea ce se presupune a fi tunelul spre centrul Pământului, dar îl găsesc blocat de o peșteră. Otto și Hans decid să utilizeze explozibili pentru

a deschide tunelul, dar se dovedește a fi o groapă fără fund. Explozia face ca marea subterană să-i mănânce din tunel. Apoi se deschide un sector de magmă vulcanică sub presiune, cere împreună cu apa supraîncălzită îi împinge și ies din groapă, întorcându-se la suprafață prin intermediul unui vulcan inactiv din sudul Italiei.

Chiar dacă Otto nu ajunge în centrul Pământului, el este lăudat de comunitatea științifică pentru descoperirile sale. Axel, care este atât naratorul, cât și protagonistul povestirii, își dă seama că unchiul său avea dreptate și se întoarce la Gräuben, gata să se căsătorească cu ea. Hans, după ce a fost plătit pentru eforturile sale, se întoarce în Islanda pentru a-și trăi viața în pace.

Axel, Otto și Hans creează un trio interesant de personalități în această carte. Otto se uită mereu în față, dorește să se confrunte cu șanse incredibile, să depășească orice obstacol și să facă orice sacrificiu pentru a-și atinge obiectivele. Axel vrea întotdeauna să se întoarcă. Se teme că moartea se ascunde în spatele fiecărui colț și că eșecul este, cu siguranță, iminent. Lui Hans nu-i pasă de nimic; interesul său este doar de a fi plătit. Și totuși, puterea, priceperea și ingeniozitatea lui Hans fac posibile atât călătoria, cât și supraviețuirea. Totuși, în calitate de protagonist, Axel este cel care are parte de o evoluție spirituală; el se întoarce un om schimbat.

O temă ce se regăsește pe parcursul romanului este dată de antiteza dintre credință si îndoială, observată prin atitudinile diferite dintre Otto și Axel. Dorința de cunoaștere este văzută prin măsura în care profesorul este mereu dispus să meargă să o obțină.

O idee care mi-a plăcut este și una dintre marile ironii ale textului totodată: însuși călătorii nu fac, de fapt, o călătorie

spre centrul Pământului. Ei depun eforturi fizice, emoționale și mentale pentru a realiza acest lucru, dar, în cele din urmă aceștia sunt trimiși în grabă la suprafață fără să fi ajuns vreodată în punctul în care Saknussemm se pare că a ajuns. Într-un fel, este un eșec; ei nu și-au terminat căutarea. În altul, lucrurile pe care le-au realizat sunt magnifice; cunoștințele cu care se întorc sunt cu totul revoluționare. Ei au schimbat multe discipline științifice pentru totdeauna, iar acest lucru nu este un eșec. Pentru Jules Verne călătoria este la fel de importantă ca și destinația.

Varianta narativă a lui Jules Verne este una fascinantă. Axel este el însuși personaj-narator. Această abordare îndeplinește mai multe obiective. În primul rând, ameliorează orice teamă reală din partea cititorului că drumeții (sau cel puțin Axel) nu se vor întoarce. Aceasta, într-o oarecare măsură, mărește impactul pe care îl au cititorii asupra îngrijorărilor lui Axel, asupra morții iminente. Acest fapt ar putea permite cititorului să se concentreze mai puțin asupra faptului că aceștia vor supraviețui sau nu și în schimb se pot axa pe lucrurile minunate pe care le descoperă în inima Pământului. În al doilea rând, textul devine complex și veridicitatea lui este un produs al percepțiilor complicate ale lui Axel. Nu știm dacă ceva a fost înfrumusețat sau chiar dacă a existat o perioadă între călătorie și contul final. Nerăbdarea narativă a acestui tip narativ face ca opera lui Jules Verne să fie una care anticipează modernismul.

Pentru mine Jules Verne este scriitorul preferat prin tematica si ideile sale novatoare, care abordează o lume fantastică și în alte cărți precum *Ocolul Pământului în optzeci de zile*, *Douăzeci de mii de leghe sub mări* sau *Copiii căpitanului Grant*.

Romanul *O călătorie spre centrul Pământului* este însă preferatul meu prin prisma faptului că am văzut si ecranizarea adaptată după roman din anul 2008, în 3D, unul dintre primele filme vizionate ce mi-a marcat copilăria. Am fost fascinat de această lume bizară si misterioasă, pe care mai apoi mi-am imaginat-o cititind paginile acestei cărți.

În concluzie, recomand această carte tuturor cititorilor fascinați de o lume neobișnuită, dar mai ales pe scriitorul în sine. În ceea ce mă privește, Jules Verne a fost mereu o portiță de scăpare de literatura făcută la școală, fiind scriitorul din care mereu am citit cu plăcere, iar când am avut de ales o carte de citit, m-am oprit la scrierile lui.

*

Jules Verne, *O călătorie spre centrul Pământului*, traducere din limba franceză de Doina Oprița, Editura Adevărul Holding, București, 2010

BINELE DIN SPATELE RĂULUI

George Ionuț Popescu, XII A

La începutul anului 1985, Orson Scott Card a publicat cel dintâi volum din seria *Jocul lui Ender*, care a avut un mare succes, urmând să câștige premiile Nebula și Hugo pentru cea mai bună carte, iar în 2013 a fost ecranizat.

Acest prim volum este împărțit în două planuri narative, cel al personajului principal și cel al surorii sale, planuri plasate într-un viitor al Pământului, în care oamenii au reușit să stăpânească călătoria interstelară și Pământul este capitala unei mari republici galactice. După un atac extraterestru ce a răvașit Pământul, începe dezvoltarea unui program militar ce are ca scop învățarea și antrenarea comandanților și amiralilor de elită pentru posibila revenire a invadatorilor extratereștrii ce și-au câștigat numele de „Gândacii".

Această academie militară este o instituție extrem de strictă unde doar o singură greșeală sau act de nesubordonare poate să ducă la retragerea din programul militar. Recrutarea pentru această instituție, considerată prestigioasă, se făcea prin intermediul înscrierii unui copil încă de la o vârstă foarte fragedă, acesta intrând ulterior într-o perioadă de probă în care îi este urmărită fiecare acțiune și emoție prin intermediul unui dispozitiv de monitorizare, implantat în ceafa candidatului.

Romanul este scris la persoana a III-a și îl are ca personaj principal pe Andrew Wiggin poreclit „Ender" (ce poate fi tradus ca sfârșitul unui lucru sau al cuiva), un tânăr cu o

vârstă cuprinsă între 12 și 14 ani, ce provine dintr-o familie înstărită de pe Pământ, întrucât aceasta și-a permis să plătească taxa ridicată pentru a avea mai mult de un copil. Andrew Wiggin este admis în academie după ce a fost implicat într-un conflict pe care a reușit să îl rezolve printr-o gândire tactică, chiar dacă acest lucru a dus la rănirea gravă a atacantului.

Un aspect ce se face remarcat încă din primele pagini este faptul că la începutul fiecărui capitol are loc un dialog între cele două persoane ce îl monitorizează pe acest tânăr. Dar este de remarcat și faptul că protagonistul are o abordare complet diferită față de ceilalți colegi ai săi de la academia militară, folosindu-se de gândirea sa matematică extrem de dezvoltată și de capacitatea sa de a crea tactici noi în câteva momente, în timp ce se folosește cu o măiestrie incredibilă de împrejurimile în care se află.

Jocul lui Ender reprezintă, de fapt, o descriere a lumii reale unde, în ciuda oricărui talent, capacitate sau putere, niciodată nu deții cu adevărat controlul, întrucât în umbra ta mereu se află cineva în umbră ce îți controlează fiecare mișcare.

Am rămas profund impresionat de Andrew întrucât porecla sa îl definește, acesta căpătând și numele de „Săvârșitorul" deoarece, ca ultim test pentru a termina studiile în academie, a fost numit să acționeze într-o simulare a unui atac direct asupra planetei-mamă a extratereștrilor, având ca scop să o distrugă. Sătul însă de aceste teste și condiții vitrege la care a fost supus în academie, se decide să distrugă simularea prin decizii surprinzătoare. După folosirea întregii armate pe care o avea la dispoziție, într-un atac de tip kamikaze ce distruge ținta, acestuia îi este dezvăluit faptul că nu a fost implicat într-o simulare și că tocmai a ucis milioane de oameni, dar și

că a învins o dată și pentru totdeauna rasa extraterestră. Acest lucru îl face să regrete toate acțiunile sale și îl determină să caute izbăvire.

Însă, cel mai interesant lucru a fost, poate, evoluția tânărului, dezvoltarea capacităților sale de autoapărare și de a ieși învingător din cele mai înfricoșătoare situații. Oare reușește să își găsească pacea? Iată o întrebare la care putem afla răspunsul doar citind această carte.

*

Orson Scott Card, *Jocul lui Ender*, traducere din engleză de Mihai Dan Pavelescu, Editura Nemira, București, 2013

SHERLOCK HOLMES – PROTOTIPUL DETECTIVULUI MODERN

Maria Popescu, XII H

Canonul lui Sherlock Holmes este denumirea scrierilor lui Arthur Conan Doyle care au ca subiect pe arhicunoscutul detectiv Sherlock Holmes. Când spun „Sherlock Holmes" nu mă pot gândi niciodată doar la un singur roman sau povestire și nici nu sunt capabilă să aleg o lucrare preferată.

Prima apariție a personajului, ce a devenit în scurt timp simbolul literaturii polițiste, a fost în romanul *Un studiu în roșu* (1887). Povestirile lui Conan Doyle urmăresc aventurile lui Sherlock Homes, detectiv consultant, și a prietenului său, doctorul Watson. Conan Doyle nu a intenționat niciodată ca romanul *Un studiu în roșu* să se transforme într-o serie și prin urmare Sherlock și Watson joacă un rol secundar în cadrul acestuia, apărând doar la începutul și la sfârșitul cărții, acțiunea fiind centrată pe aventurile lui Jefferson Hope. În total Conan Doyle i-a dedicat lui Sherlock Holmes 4 romane și 52 de povestiri.

Trebuie să încep prin a mărturisi faptul că nu am fost întotdeauna o admiratoare a creației lui Sir Arthur Conan Doyle. Am știut desigur de existența lui Sherlock Holmes și a doctorului Watson și aveam o cunoaștere vagă a aventurilor lor, fiind niște clasici ai literaturii universale. Curiozitatea m-a îndemnat într-o zi, neavând altceva la îndemână să citesc, să dau o șansă primului volum de povestiri, *Aventurile lui*

Sherlock Holmes, și curând am fost total captivată de această lume a intrigilor, misterelor și a deducțiilor.

Primele mele gânduri, când am început să citesc această carte, nu au fost prea pozitive. Găseam lectura ca fiind destul de seacă, cu un limbaj rigid și arhaic, niște elemente care acum îmi plac din adâncul ființei. Am găsit cu adevărat fascinantă utilizarea narațiunii subiective realizate din perspectiva doctorului Watson, care lasă loc unor numeroase interpretări.

Personajul lui Sherlock mi-a părut oarecum incomplet, deoarece acțiunea este văzută prin ochii prietenului său, fiind foarte ușor pentru cititor să își asume rolul doctorului care nu înțelege pe deplin procesul gândirii detectivului. Absența anumitor explicații și secvențe ale deducției sporesc suspansul. Sherlock pleacă adeseori singur în căutarea răspunsurilor, lăsând cititorii în suspans și dându-le libertatea de a încerca să își dea seama de deznodământ. M-am găsit de nenumărate ori întrebându-mă care este următoarea mișcare a protagonistului sau cum se leagă evenimentele în încercarea de a descifra misterul pe cont propriu și pot spune că rareori am reușit. Există nenumărate romane polițiste care au un final previzibil pentru cititor și, deși recunosc că poate fi foarte satisfăcător să rezolvi enigma de unul singur, cred că însăși greutatea cu care pot fi anticipate acțiunile lui Sherlock m-a captivat cu adevărat.

Văzut prin ochii lui Watson, personajul lui Sherlock Holmes este ușor de îndrăgit, datorită admirației și stimei cu care Watson vorbește despre el, dar și datorită naturii personajului său. Inteligența superioară este o trăsătură definitorie a personajului, alături de mândrie și încredere în sine, trăsături ce ar fi putut deveni cu ușurință antipatice dacă ar fi fost

expuse din perspectiva subiectivă a personajului principal, acestea fiind cu mult mai agreabile și chiar atrăgătoare când sunt expuse din perspectiva doctorului.

Totodată scrierea povestirilor din perspectiva lui Watson oferă o notă de autenticitate, și mi-a oferit senzația unei lucrări biografice, nu a uneia de ficțiune. Prezentarea defectelor, vicii-lor și eșecurilor lui Sherlock sporesc această iluzie a realității, deși un adevărat geniu este predispus, ca orice om, eșecului.

Holmes este cunoscut pentru aptitudinile sale în ceea ce privește criminalistica, spiritul de observație și logica raționa-mentului ieșite din comun, pe care le utilizează în investigarea unor cazuri remarcabile, imposibil de rezolvat pentru omul de rând. În cadrul povestirilor, Sherlock denumește deducție metodologia aplicată, menționând că are și o lucrare publicată pe această temă numită Știința deducției. Posedând o capaci-tate intelectuală ce depășește cu mult standardele normalului, Sherlock poate fi considerat un adevărat „dependent" de ca-zurile lui, fiind nevoit în mod constant să își satisfacă nevoia de stimulare intelectuală. În absența unui caz suficient de complex pentru mintea acestuia, detectivul recurge deseori pe parcursul povestirilor la anumite droguri, în principal cocaina și morfina, la care renunță datorită insistențelor lui Watson. Este un lucru știut faptul că este fumător, pipa fiind chiar un simbol asociat cu personajul.

Doctorul Watson face într-una dintre cărți o evaluare a cunoștințelor personajului: *„1. Noțiuni despre literatură – zero; 2. Noțiuni despre filosofie – zero; 3. Noțiuni despre astronomie – zero; 4. Noțiuni despre politică – slăbuțe; 5. Noțiuni despre bo-tanică - variabile: știe totul despre atropină, opium și otrăvuri în general. Habar n-are despre grădinărit; 6. Noțiuni despre geologie*

- practice dar limitate. Diferențiază într-o clipită un fel de sol de un altul. După plimbări, îmi arată picături de noroi de pe pantaloni și îmi povestește despre culoarea și consistența nămolului care le-a cauzat și din care parte a Londrei provin. 7. Noțiuni despre chimie – avansate; 8. Noțiuni despre anatomie – precise, dar nesistematizate; 9. Noțiuni despre literatura senzaționalistă – imense; 10. Cântă la vioară destul de bine; 11. Este expert în box, scrimă, arte marțiale; 12. Cunoaște aspectele practice ale legilor britanice. Aceste noțiuni, care acoperă o mică parte din cunoștințele generale ale lui, demonstrează în nenumărate rânduri că are o cultură generală cu adevărat remarcabilă.

Watson se referă la un moment dat la Holmes cu termenul de „boem", reprezentând obiceiurile și stilul de viață ieșite din comun ale acestuia. Un personaj excentric, cu o fire imprevizibilă și imposibil de descifrat, dă rareori dovadă de sentimente umane, fiind asociat deseori cu o mașinărie. Holmes consideră că emoțiile sunt în mare parte inutile, lăsându-se ghidat de logică și rațiune. După cum descrie Watson în *Scandal în Boemia*: *Pentru mintea lui rece, precisă, dar admirabil de echilibrată, toate sentimentele – și mai ales iubirea – erau respingătoare .*

Din punct de vedere social, Sherlock este o persoană singuratică, care nu se încadrează în normele sociale ale vremii și nu se simte confortabil în preajma altor persoane. Singura relație semnificativă a acestuia este cea cu Watson, de care se atașează în mod surprinzător. La început agrea prezența doctorului mai mult din nevoia de a avea un coleg cu care să împartă costurile chiriei, iar mai târziu a început să recunoască în Watson un bun ascultător și stimulent intelectual, între cei doi formându-se o frumoasă prietenie.

Deși refuză să se lase acaparat de sentimente, sunt sigură că Sherlock nu le duce lipsa, demonstrând în câteva ocazii scăpări din care se poate deduce faptul că este totuși o persoană cu suflet bun, dar rațiunea este cea care îi ghidează acțiunile. Unul dintre momentele care m-a frapat în acest sens a fost reacția avută de Holmes când Watson a fost împușcat superficial, pe chipul său văzându-se pentru prima și ultima dată emoțiile, șocându-l chiar și pe Watson. Contrar opiniei populare, relația dintre cei doi este departe de a fi perfectă, Sherlock rareori arătând faptul că ține la prietenul său. Prietenia dintre Sherlock și Watson este unul dintre aspectele pe care le-am apreciat cel mai mult pe parcursul lecturii, datorită discuțiilor lor antrenante și a sentimentului de familiaritate față de Sherlock, fără să încarce acțiunea cu intrigi inutile.

Dacă cineva m-ar întreba vreodată de ce îmi plac atât de mult povestirile cu Sherlock Holmes, nu aș ști cu ce să încep. Numeroase semne de întrebare mi-au însoțit lectura la fiecare pas, de la cum rezolva Holmes fiecare caz, la ce gândește cu adevărat, ce simte sau ce impact au acțiunile lui față de lumea din jur. Un personaj înconjurat în permanență de un aer de mister, cu capacități incredibile și aventuri pe măsură foarte antrenante. Sunt captivată de modul în care Sherlock expune cu o ușurință desăvârșită procesul deducției, făcându-te să crezi că ai putea să aplici și tu aceleași metode. Nici nu vreau să mai menționez, că aș putea continua la nesfârșit pe această temă, despre modul în care m-au făcut să percep altfel lumea, nu doar să privesc ci să și observ ce se întâmplă în jurul meu, așa cum îl sfătuiește Sherlock pe Watson.

Recomand din tot sufletul romanele și povestirile cu Sherlock Holmes, o serie nemuritoare în literatura universală,

care m-au făcut să mă îndrăgostesc ireversibil de acest personaj și mi-au deschis orizonturile către lumea romanelor polițiste.

*

Sir Arthur Conan Doyle, *Aventurile lui Sherlock Holmes*, traducere din limba engleză de Luiza Ciocșirescu, Mira Lăzărescu, Monica Duță, Silvia Stan, Ileana Ionescu, Emilia Oanță, Adina Claudia Begu, Editura Adevărul, București, 2011

CUM SĂ LUPȚI CÂND NU ȘTII PENTRU CE

Raluca-Andreea Popescu, XII A

Cartea Înainte să adorm, scrisă de S. J. Watson, apărută în anul 2008, este un thriller psihologic de excepție, fiind plin de suspans și de mister. Autorul, în vremea aceea, lucra cu tineri hipoacuzici și s-a decis să se înscrie la un curs de literatură, unde învăța cum se scrie un roman. Trei ani mai târziu, a publicat romanul *Înainte să adorm*, iar acesta a devenit bestseller în peste 40 de țări, fiind „cel mai vândut debut britanic, după seria Harry Potter a lui J.K. Rowling". De asemenea, în anul 2014 apare și ecranizarea acestei opere.

Protagonista acestei scrieri este Christine, o scriitoare de 47 de ani, care suferă de o formă atipică de amnezie. Ea se trezește în fiecare dimineață, neștiind unde se află. Această boală o împiedică să rețină informații mai mult de 24 de ore, de aceea ea crede că are cu 20 de ani mai puțin decât are în realitate și că este singură.

Zilnic, Christine se trezește alături de un om pe care nu îl recunoaște, Ben, soțul ei care pare că o susține, povestindu-i cine este și de ce se află acolo. Din cauza condiției ei, care nu îi permite să facă diferența dintre trecut și prezent, medicul ei psihiatru o sfătuiește să țină un jurnal în care să scrie în fiecare zi tot ce se întâmplă, acesta numindu-se „Înainte să adorm".

Totul merge normal până când, într-o bună zi, în timp ce își citea memoriile scrise de-a lungul timpului, Christine observă ceva ciudat, întrucât ultimele cuvinte scrise sunt: „Să nu ai niciodată încredere în Ben". Acest lucru o îngrijorează

deoarece acesta este bărbatul cu care locuia și îi era mereu alături, în ciuda tuturor problemelor. Astfel, protagonista decide să cerceteze cât mai profund tot ceea ce o înconjoară. Pe drumul ei spre adevăr, descoperă indicii care contrazic tot ceea ce știa și își notase în jurnal, iar confuzia se transformă acum în frică și într-o stare permanentă de alertă.

Christine este o eroină în ochii mei deoarece reușește să supraviețuiască, să dezlege misterul și să își liniștească sufletul. Am stat cu sufletul la gură pe tot parcursul cărții. Cum anume s-a încheiat, nu pot detalia fiindcă aș lua din plăcerea descoperirii deznodământului de către cei interesați de această carte. În orice caz, lectura acestui roman nu va lăsa pe nimeni indiferent.

*

S. J. Watson, *Înainte să adorm,* traducere din engleză de Laurențiu Dulman, Editura Trei, București, 2011

AVENTURĂ ÎNTR-O LUME NECUNOSCUTĂ

Vlad Cristian Radu, XI F

În luna noiembrie a anului 2014, autorii James Frey și Nils Johnson-Shelton reușesc să lanseze pe piață un prim volum numit *Convocarea*, în care 12 jucători din 12 semințiii diferite sunt chemați de către „Conducători" la Marea Adunare. Aici le sunt precizate aspecte importante: fiecare Jucător poate fi ajutat de către oricine altcineva din exterior (prieteni, rude), ei având misiunea de a salva omenirea de la pieire prin colecționarea celor trei Chei (Cheia Pământului, Cheia Cerului și Cheia Soarelui). Cei 12 trebuie să sacrifice tot ce au mai bun pentru a supraviețui. Principalul scop este acela de a rezolva Marea Enigmă a Salvării: *Jocul Final a început. Viitorul nostru este nescris. Viitorul nostru este viitorul nostru. Ce va fi va fi.*

Jocul final este un puzzle, un joc de strategie, în care jucătorii trebuie să-și demonstreze abilitățile dobândite în urma antrenamentelor dure. Ei nu dețin puteri supranaturale: nu pot zbura, nu pot să respire sub apă, nu pot da timpul înapoi. În această confruntare pentru salvarea planetei si a omenirii, ei trebuie să se lupte cu orice au la dispoziție, iar când le sună ceasul, Jucătorii mor.

În continuare, câte ceva despre conținutul cărții. Pe paginile acesteia se află indicii care conduc la prima cheie din acest joc. Aceasta este ascunsă undeva pe Pământ, iar pentru a deveni mai palpitant, cititorii trebuie să interpreteze și să decodeze însemnele de pe fiecare pagină a cărții. Astfel, ei vor putea dezlega misterul și vor putea ajunge la prima cheie,

Cheia Pământului. Mulți dintre acești Jucători susțin ideea că noi am fost creați de Dumnezeu, dar am fost trimiși pe Pământ de către extratereștri. Cei 12 Jucători se trag din 12 semințiidiferite, apărute cu mii de ani în urmă. Pe tot parcursul Jocului, ei trebuie să supraviețuiască, să se lupte și să găsească cele trei Chei. Este de menționat faptul că nu toți sunt la fel de bine pregătiți: unii au un nivel mai bun de antrenament și sunt mai experimentați, pe când ceilalalți, mai puțin pregătiți, vor avea șanse mai mari să moară primii: *Partea gravă este că, atunci când moare unul dintre noi, odată cu el dispare o mulțime de oameni. Evenimentul și consecințele lui vor face să se întâmple asta. Sunteți spectatorii nevinovați.*

Am rămas suprins la finalul acestui volum deoarece toți Jucătorii sunt imprevizibili, iar firul narativ, unul foarte concentrat, reușește să țină cu ușurință cititorul prins în această lume a războiului, în care fiecare luptă pentru a supraviețui și pentru a-și ține familia și apropiații în viață. Neavând puteri de la natură, celor 12 Jucători le este într-adevăr greu, deoarece probele la care vor fi supuși sunt, evident, cumplite, dar cu multă răbdare, stăpânire de sine și extrem de mult curaj se vor lupta până la capăt și vor încerca să găsească cele trei Chei.

Oare vor reuși toți să supraviețuiască? Oare măcar unul dintre ei va reuși să salveze omenirea? Puteți afla răspunsurile citind această carte.

*

James Frey și Nils Johnson-Shelton, *Endgame. Jocul final: Convocarea,* traducere din limba engleză de Laurențiu Dulman, Editura Trei, București, 2014

O CAPODOPERĂ A LITERATURII UNIVERSALE

Andreea Raicu, XII B

Dama cu camelii de Alexandre Dumas-fiul este un celebru roman francez, publicat pentru prima dată la Paris în anul 1848, fiind un mare succes al scriitorului care până atunci fusese în umbra tatălui său, Alexandre Dumas.

Romanul a fost inspirat din viața personală a lui Alexandre Dumas-fiul – dragostea lui pentru Marie Duplessis, o curtezană. Personajele nu rămân însă Dumas-fiul și Marie Duplessis, ci se metamorfozează în Armand Duval – ca îndrăgostit și Marguerite Gautier - drept curtezană. Cartea este construită prin intermediul „povestirii în ramă", întrucât firul epic este întrerupt de povestea de iubire dintre Armand si Marguerite.

Acțiunea romanului, la început, este prezentată din viziunea celui care participase la licitația obiectelor din apartamentul curtezanei decedate, Marguerite Gautier. Acesta reușește să cumpere o carte care îi atrăsese atenția. După puțin timp, este căutat de un bărbat pe nume Armand Duval, care se dovedește a fi cel care îi dăruise acea carte curtezanei. Acest domn fusese unul dintre amanții ei, dar singurul care se interesase de moartea sa. Îi mărturisește naratorului că iubirea dintre el și Marguerite a fost sinceră și nu manifestată din prima clipă, dar cu timpul și Marguerite s-a îndrăgostit de el. Aceasta renunță la luxul oferit de ducele bătrân și de conte pentru o viață plină de dragoste alături de Armand, însă pentru puțin

timp, deoarece tatăl lui Armand află de relația fiului său și de reputația de curtezană a lui Marguerite și îi întinde o capcană. Îl trimite pe acesta la Paris să îl aștepte și să discute, lăsând-o pe Marguerite singură.

În timpul respectiv, tatăl lui se întâlnește cu Marguerite și o imploră să-l părăsească pe Armand, deoarece fata lui nu se poate căsători dacă relația lor de amor mai persistă, dezonorând reputația familiei sale.

Despărțirea are loc brusc, iar Marguerite fuge de el la Paris, întorcându-se la duce și la viața ei de curtezană. Marguerite se îmbolnăvește de tuberculoză, așa cum se îmbolnăvise și mama ei, și reușește să îi mărturisească adevărul lui Armand prin scrisori, înainte de a muri:

Ei bine, dragul meu, ar trebui să mă iubești ceva mai puțin sau să mă înțelegi ceva mai mult. Scrisoarea ta mi-a provocat o mare suferință. Dacă aș fi fost liberă, mai întâi că nu l-aș fi primit alaltăieri pe conte sau, dacă l-aș fi primit, aș fi venit să-ți cer iertarea pe care mi-o cereai mai adineauri, și n-aș mai fi avut pe viitor alt amant decât pe dumneata.

Tânărul nu reușește să o mai vadă vreodată, dar are grijă de mormântul ei deoarece asta e tot ce i-a mai rămas.

Numele *Dama cu camelii* îi este atribuit lui Marguerite Gautier deoarece aceasta primea camelii în timpul pieselor de teatru la care se ducea însoțită de unul dintre amanții ei. Marguerite Gautier este o femeie frumoasă și cultivată, dar care, din cauza barierelor societății din secolul al XIX-lea, este nevoită să se adapteze, neputând avea o iubire împlinită alături de Armand Duval:

Oricât de mult ai iubi o femeie, oricâtă încredere ai avea în ea, oricare ar fi siguranța în viitor pe care ți-o dă trecutului ei, ești

întotdeauna mai mult sau mai puțin gelos. Dacă ai fi îndrăgostit, cu adevărat îndrăgostit, desigur că ai resimți această nevoie de a izola de restul lumii ființa în a cărei inimă ai vrea să fii numai tu.

*

Alexandre Dumas-fiul, *Dama cu camelii*, traducere din limba franceză de Sabina Drăgoi, Editura Adevărul Holding, București, 2010

O IUBIRE CE POATE SUPRAVIEȚUI TIMPULUI

Andreea-Florentina Rogoz, XII B

Sufletul-pereche este acel cineva special pe care simțim că îl cunoaștem dintotdeauna, deși poate că drumurile noastre nu s-au mai întâlnit niciodată până atunci; cel puțin nu în viața aceasta. Dar dacă vorbim despre o altă viață sau un alt timp, poate chiar de dinainte de venirea noastră pe Pământ, atunci totul se schimbă. Chiar dacă aceste lucruri pot părea oarecum nebunești, până nu te găsești într-o asemenea situație, nu-ți vine să crezi că un astfel de suflet există cu adevărat.

Volumul I al seriei *Emblema eternității*, intitulat *Nemuritoarea Starling*, scris de autoarea Angela Corbett, ne-o prezintă pe Evie Starling, protagonista cărții, o fată obișnuită care s-a mutat la finalul liceului în Gunnison, Colorado, unde se înscrisese la facultate. Nu peste mult timp, Evie întâlnește un băiat, Alex Night, care îi atrage atenția prin modul cum arată, dar și prin felul lui arogant de a vorbi și a se comporta. Acesta încearcă să se apropie de fată, dar îi este greu să se poarte normal în jurul ei, pentru că o cunoaște de mii de ani, el fiind sufletul ei pereche și putând să-și amintească viețile lui trecute, spre deosebire de ea, care este capabilă să aibă doar viziuni cu anumite fragmente din viețile ei anterioare. O cam sperie pentru că știe multe lucruri despre trecutul ei, de parcă ar fi fost acolo. Când cei doi ajung să fie mai apropiați, totul este întrerupt de Alex, care se grăbește și sare peste anumite etape importante ale unei noi relații și tot el consideră că nu

ar trebui să se apropie mai mult de atât, într-o manieră intimă, pentru că prezența lui în viața ei ar putea să o pună in pericol.

După trei luni de vară, începerea facultății nu a ajutat-o pe protagonistă să se liniștească, deoarece din prima zi l-a întâlnit pe Emil Stone, care, foarte îndrăzneț, o sărută în fața întregului campus, fără nicio jenă. Iar ea nu obiectează. Absolut deloc. Simte că l-ar cunoaște dintotdeauna. Chiar acceptă să iasă cu el, folosindu-l ca pansament după despărțirea de Alex. Însă, la fel ca în cazul lui Night, se îndrăgostește fără voie, mult prea repede, și are o nouă viziune din trecut, aspecte ce o fac să se întrebe de ce doar în cazul lor se simte astfel și de ce semnul său din naștere, un crin aflat pe spate, pare să pulseze mereu când se lasă acaparată de cei doi băieți.

După părerea mea, această carte s-ar potrivi pentru lectură persoanelor iubitoare de povești de dragoste imposibile, pasionate de triunghiuri amoroase sau de texte pline de mituri și supranatural. Scrisă într-un stil ușor, fără prea multe detalii care nu-și au rostul, cu un umor de mare efect și niște replici sarcastice, Nemuritoarea Starling ne prezintă o iubire ce poate supraviețui timpului, o dragoste puternică ce nu cunoaște margini, o iubire plină de culoare care se caută chiar și o eternitate. Tu îți amintești iubirile trecute, cititorule?...

*

Angela Corbett, *Nemuritoarea Starling. Emblema eternității*, volumul I, traducere de Andra Elena Agafiței, Editura Leda, București, 2017

UN NOU UNIVERS FANTASY

Alexandra Ruican, XII B

Genul *fantasy* este în general preferat de autori, deoarece oferă o gamă largă de elemente deosebite și originale, permițând folosirea imaginației la schițarea acțiunii și a personajelor. De fiecare dată când o carte de genul acesta este publicată, pretențiile publicului sunt foarte mari.

Damnare este primul roman din seria Îngeri căzuți (*Fallen*) scrisă de Lauren Kate, publicat în anul 2009 în Statele Unite ale Americii, ajungând apoi best seller în "New York Times". Seria de volume Îngeri căzuți a fost tradusă în limba română de Diana Calangea.

Romanul debutează cu enunțul: *Unii îngeri sunt sortiți căderii!*, introducând astfel cititorul în universul fascinant al divinității, al luptei dintre bine și rău:

— Eu trăiesc veșnic, îi mai zise el o dată. Luce tot nu înțelegea, dar el continuă să vorbească, fără a-și potoli șuvoiul de cuvinte. Trăiesc și văd cum se nasc copii care apoi cresc și se îndrăgostesc. Îi văd cum au, la rândul lor, copiii și îmbătrânesc, îi văd cum mor. Sunt condamnat, Luce, să privesc toate astea iar și iar. Pe toți, în afară de tine. Ochii lui erau sticloși. Vocea îi deveni o șoaptă. Tu nu te îndrăgostești…

— Dar… șopti ea. M-am… îndrăgostit.

— Tu nu ajungi să ai copii și să îmbătrânești, Luce.

— De ce nu?

— Tu apari o dată la șaptesprezece ani.

Cartea urmărește povestea Lucindei "Luce" Price, o tânără de 17 ani, care ajunge la școala de corecție Sword & Cross în Savannah, Georgia, în urma unui tragic accident: un incendiu în care și-a pierdut viața iubitul ei, Trevor. Încă din primele clipe petrecute aici, Luce realizează cât de diferită este aceasta școală față de restul. Se apropie mai întâi de o fată care se autocaracterizează ca fiind schizofrenică, deoarece aceasta are un dispozitiv de urmărire și o brățară cu electroșocuri, iar mai apoi reușește să îi atragă atenția Daniel, un tânăr misterios care pare foarte familiar și se afla aici de trei ani. Un alt băiat, pe nume Cam, încearcă să se apropie de Luce, dar aceasta îl refuză deoarece este din ce în ce mai curioasă în privința lui Daniel, iar senzațiile de déjà-vu apar tot mai des când se găsește în preajma lui. În cele din urmă află adevărul despre el: este un înger căzut ce a fost blestemat, iar iubirea lor este veche de secole, dar se sfârșește tragic de fiecare dată; însă de această dată regulile par să se schimbe. Pe lângă Daniel, mulți dintre elevii de la această școala sunt și ei îngeri. Însă Cam a ales calea lui Lucifer, fiind unul dintre îngerii morți: Și, totuși, deși Daniel era cu ea și se simțea iubită, protejată și salvată, un ghimpe de nesiguranță îi amintea de toate lucrurile întunecate la care fusese martoră, de Cam și de slugile lui negre. Încă mai erau atâtea întrebări fără răspuns care i se învălmășeau în minte, atâtea întâmplări îngrozitoare pe care simțea că n-avea să le înțeleagă vreodată.

După părerea mea, *Damnare* este un volum potrivit pentru iubitorii genului fantastic, fiind diferit de cele care scriu despre vârcolaci sau vampiri. A fost una dintre cărțile care m-au făcut să nu o pot lăsa din mână și să vreau să o citesc încontinuu, captivându-mi toată atenția și întrebându-mă mereu: "Oare ce

mai urmează?" M-a atras faptul că s-a făcut referire la reîncarnare, la o legătura de iubire ce trece bariera timpului și supraviețuiește și dincolo de moarte. Acțiunea povestirii nu este atât de alertă, dar compensează prin atmosfera misterioasă, prin povestea blestemată de iubire (ea - muritoare, el - nemuritor), prin prezența elementelor gotice, dar și prin îmbinarea divinității cu viața normală a oamenilor. Mi se pare destul de emoționant faptul că este subliniată ideea de iubire adevărată, întrucât Daniel își păstrează dragostea pentru Luce atâtea secole.

Damnare este o carte cu o acțiune complexă și diversă, cu personaje care doresc ca dragostea să le aline suferința. Recomand această serie de cinci volume tuturor persoanelor care iubesc genul fantastic și doresc să ia o pauză de la viața de zi cu zi.

*

Lauren Kate, *Damnare*, traducere din limba engleză de Diana Calangea, Editura Litera, București, 2009

CĂLĂTORIA ÎN TIMP CU AJUTORUL LECTURII

Anca Ioana Rușețeanu, X E

Romanul *Cum să oprești timpul*, scris de Matt Haig în anul 2017, este pe placul oricărui gen de cititor datorită situațiilor imprevizibile în care este pus personajul principal și a suspansului acțiunii. *Cum să oprești timpul* este romanul ce însumează cele mai importante momente din viața lui Tom Hazard, un bărbat despre care s-ar presupune că are în jur de 40 de ani, născut însă acum mai bine de 400 de ani, într-un castel din Franța.

Timp de peste patru secole, protagonistul a trăit istoria despre care ceilalți învață din cărți, a cunoscut personal pe cei ce au schimbat omenirea și a fost nevoit să se ascundă la vedere, să înceapă viața unui alt personaj de nenumărate ori, pentru a supraviețui, fără să își permită să se atașeze de alți oameni, dar acum, acesta își va începe propria viață și va învăța să trăiască pentru el: Înțeleg că poți fi liber. Înțeleg că poți să oprești timpul dacă nu te mai lași condus de el. Nu mă mai înec în trecut și nu mă mai tem de viitor.

Cum să oprești timpul este o carte impresionantă, care va captiva cititorii multor generații, având ceva de oferit atât fanilor romanelor de dragoste, cât și pasionaților de mister sau de întâmplări științifico-fantastice, făcîndu-i să se întrebe ce s-a întâmplat, ce se întâmplă și ce se va mai întâmpla în viața lui Tom, personaj care este pus în situații greu de imaginat în zilele noastre: *Nu există decât prezentul. Cum orice obiect de pe*

pământ care conține atomi similari, interschimbabili și fiecare fragment de timp conține aspecte ale celorlalte fragmente...

Citiți *Cum să oprești timpul* și nu veți regreta. Mai mult de-atât nu vă pot spune, nu am dreptul să vă spun, căci dreptul la timp este unul care necesită un preț mult prea mare, iar un asemenea tribut a fost plătit doar de protagonistul romanului!...

*

Matt Haig, *Cum să oprești timpul*, traducere din limba engleză de Monica Șerban, Editura Nemira, București, 2018

O VIAȚĂ NEDREAPTĂ

Mădălina-Andreea Scorneică, XII A

Opera *Dragostea nu moare* (*It does not die*) de Maitreyi Devi apare în 1972 și este considerată răspunsul autoarei la romanul *Maitreyi*, publicat de Mircea Eliade în 1933.

Spre deosebire de cartea ficțională a acestuia din urmă, în care naratorul-personaj prezintă povestea sa de dragoste intensă, cu ajutorul narațiunii, pentru a face cititorul să înțeleagă profunzimea relației dintre cele două tinere personaje, cea scrisă de Maitreyi Devi este una autobiografică, în care aceeași poveste de dragoste este relatată din perspectiva realității:

> *Oare voi începe, de-aici înainte, să cred în supranatural? Pentru că tocmai acum, într-o anume clipă, sau dincolo de timp, s-a întâmplat ceva care nu este amintire, simplă reînviere a trecutului, ci o veritabilă transpunere a unui timp în altul.*

Cartea ne ajută să cunoaștem India anilor ’30, colonie britanică, din perspectiva unei familii de intelectuali care nu se opune influențelor europene și totodată păstrează vii tradițiile. Romanul prezintă o dragoste pură, neșlefuită, puternică și neîmblânzită, cu doi tineri care se iubesc cu toată ființa, fiecare în felul lui.

În romanul *Maitreyi* al lui Mircea Eliade pasiunea este explicată prin iubirea carnală, pe când în cartea-răspuns *Dragostea nu moare*, pasiunea și iubirea sunt prezentate la nivel spiritual, fiecare mic detaliu fiind resimțit foarte intens, de parcă viața celor doi iubiți depinde de o privire, de o secundă

în plus de discuție, de cunoaștere, pe care apropierea fizica ar murdări-o mai degrabă, nu ar încununa-o, cum se întâmplă în cultura europeană:

Mircea și-a îngropat din nou fața în mâinile mele. Cerul a coborât pe pământ, soarele și cerul păreau una cu pământul, am rămas fără cuvinte, țintuită de greutatea unui sărut.

Totodată, iubirea povestită de scriitoarea Maitreyi Devi este una înfloritoare și face protagoniștii să se dezvolte pe multipe planuri prin discuțiile filozofice ce le poartă ore în șir în bibliotecă, prin lecțiile de bengali și cele de engleză.

Spre deosebire de romanul *Maitreyi*, cartea-replică *Dragostea nu moare* nu se încheie cu plecarea protagonistului, ci prezintă viața Amritei și modul cum aceasta își cunoaște soțul.

Deși își respectă foarte mult partenerul de viață și îl iubește, dragostea nu este la fel de puternică precum cea pentru Mircea Euclid (Mircea Eliade), ea simțindu-se chiar vinovată pentru sentimentele pe care le resimte la amintirea primei iubiri: bucurie, iubire, tristețe, dezamăgire, pe de o parte retrăiește momentele de bucurie, în care se simțea vie crescând lângă omul iubit, iar pe de altă parte resimte pardoseala rece de pe care nu se putea ridica din cauza durerii și a fricii provocate de plecarea omului care îi dădea aripi, de parcă o parte din ea a dispărut alături de el pentru patruzeci de ani, până la momentul reîntâlnirii în amintirile ei.

În finalul cartii, Amritei i se întărește încrederea în destin deoarece cu puțin timp înainte de reînvierea trecutului simțea nevoia de mister în viața ei și îl căuta în scrierile sale:

Cu câteva luni mai înainte, ca să-mi aduc din nou aminte de Mircea, și cu puțin înainte de venirea lui Sergui, începusem să

tânjesc după ceva misterios. Am mai scris despre asta. Nu pot descrie acuitatea acestui simțământ. Îmi repetam fără încetare: sunt fără odihnă, mi-e dor de lucruri îndepărtate, uit, uit mereu că nu am aripi.

*

Maitreyi Devi, *Dragostea nu moare*, Editura Corint, București, 2012

DRAGOSTEA ŞI URMĂRILE EI

David Sîrghie-Ciarciani, X E

Opera literară *Accidentul*, publicată de Mihail Sebastian în anul 1940, aduce o perspectivă nouă, dar ciudat de familiară, asupra unei teme des întâlnite nu numai în țara noastră, ci peste tot în lume: iubirea. Felul în care le este prezentată cititorilor dragostea în acest roman este unul cu adevărat special ce reușește a lăsa persoana din spatele cărții pe gânduri, dar în același timp captivând-o să continue și să deslușească atât misterele iubirii, cât și cele ale personajelor operei.

Autorul nu ezită să prezinte semnificația titlului încă din primele pagini ale operei, atunci când Nora, o profesoară tânără de franceză, este implicată într-un mic accident de tramvai ce îi afectează piciorul destul de mult. Aceasta este ajutată să meargă până în apartamentul ei de către un om enigmatic, pe nume Paul, ce împlinea 30 de ani în acea seară. Voind a-l răsplăti pentru fapta bună pe care a comis-o, Nora decide să îi sărbătorească ziua, și inițial primește un răspuns pozitiv de la Paul. Însă, după ce acesta pleacă după „târguieli" și nu se mai întoarce la propria aniversare, sursa problemelor sale este rapid dezvăluită.

Paul era îndrăgostit de o artistă pe nume Ann, de care era convins că și ea l-ar putea iubi, ceea ce îl determină să înfăptuiască gesturi total ilogice numai pentru acea șansă de a fi cu ea: *Noaptea aceasta nu poate să treacă fără Ann, își spune Paul, și gândul că o poate întâlni, dacă vrea, îl înfioră*. Ann, deși nu este

prezentă în acea seară dureroasă, tot îl însoțește pretutindeni în gând și suflet.

Dragostea aceasta este foarte aproape de pragul unde ar putea fi considerată drept o orbire. Paul devine detașat total de ceea ce se întâmplă cu adevărat în căutarea femeii pe care o iubea. Aici se realizează un contrast între cele două personaje feminine importante ale operei: Ann, cea care deși nu este cu adevărat prezentă tot își face simțită prezența în inima lui Paul prin durerea imensă ce rămâne în lipsa ei, și Nora, ce îl ajută pe domnul ce a protejat-o în ziua accidentului să își găsească fericirea în realitate, întorcând astfel sufletește favorul persoanei ce a îngrijit-o fizic.

Trecutul lui Paul este dezvăluit din ce în cel mai mult pe parcursul operei, și nu este deloc o coincidență faptul că Ann este prezentă în majoritatea amintirilor sale, fie plăcute sau neplăcute. El este legat de ceea ce a fost odată și îi este greu să accepte ce se petrece acum. Nora încearcă să îl ajute prin intermediul unei excursii la munte, dar cât de mult poate fi ruptă legătura strânsă dintre Paul și istoria sa dureroasă rămâne de văzut.

În final, opera *Accidentul* reușește să îndeplinească ce a urmărit încă de la început: să folosească dragostea și toate aspectele sale vindecătoare, dar și dureroase, pentru a prezenta o poveste emoționantă despre două destine unite printr-un „accident", ce poate duce la o fericire adevărată. Recomand romanul acesta celor ce doresc o carte realistă, dar plină de sentimente.

*

Mihail Sebastian, ***Accidentul*****, Editura Corint, București, 2016**

"SOLARIS", PRIN OCHII UNUI ADOLESCENT

Petru Surcel, IX A

Solaris este un roman S.F. scris de autorul polonez Stanisław Herman Lem. Consider această carte un adevărat reper în ceea ce privește acest gen de literatură, întrucât Stanisław Lem reușește să îmbine cu ingeniozitate atât idei ce își au bazele în știință (însăși planeta Solaris reprezintă un mister astronomic, aceasta modificându-și orbita într-un timp infim), cât și idei creative, cum ar fi *personajul ocean,* care aparent posedă liber arbitru.

Romanul, deși scris în 1961, abordează o temă deosebit de actuală: prezentarea limitărilor oamenilor și tendința de a antropomorfiza orice este peste puterea lor de înțelegere.

Protagonistul, dr. Kris Kelvin, ajunge în baza de pe Solaris, acolo unde s-au efectuat diferite experimente neautorizate, în încercarea comunicării cu oceanul viu ce acoperă planeta. Aceste experimente vor determina oceanul să răspundă, folosindu-se de cele mai dureroase amintiri ale cercetătorilor.

Ideile și conceptele de la baza romanului sunt menite să „deschidă ochii" cititorului. Spre deosebire de alte romane de acest tip, în *Solaris* premisa nu este aceea a oamenilor care interacționează cu extratereștrii. Dimpotrivă, faptul că după zeci de ani de cercetări, starea proiectului este încă „neconcludentă în ceea ce privește reacția oceanului la stimuli", naște frustrări pe Pământ, acolo unde multe voci susțin folosirea „bombelor cu hidrogen asupra superorganismului de pe Solaris". Se

dovedește, încă o dată, că utilizarea armelor rămâne o veșnică și sărmană „soluție" în mințile majorității oamenilor.

Aș recomanda *Solaris* tuturor celor care apreciază un thriller psihologic plin de suspans sau un roman S.F. plin de idei ce determină cititorul să privească lumea din alte perspective.

*

Stanisław Lem, *Solaris*, traducere din limba polonă de Constantin Geambașu, Editura Paladin, București, 2014

O POVESTE DESPRE RĂZBUNARE, RĂZBOI ŞI CUCERIREA PUTERII

Ioana Teodorescu, X E

Plăsmuire a imaginației lui Pierce Brown, cartea *Furia roșie,* bestsellerul elogios prezentat în "New York Times", aduce cititorilor din întreaga lume una dintre cele mai bune trilogii din secolul al XXI-lea. Acest text, ușor agresiv, se încadrează în categoria science- fiction. Deși întreaga carte este ficțională, autorul american Pierce Brown reușește să nu atingă limitele absurdului, oferindu-ne o mostră de literatură care va rămâne cu siguranță întipărită în mințile cititorilor.

Într-un interviu cu autorul, acesta a mărturisit că a fost inspirat de *Antigona*, o poveste despre o fată firavă care se împotrivea asprului sistem în care trăia. Această carte a dus la crearea personajului Eo, soția personajului principal Darrow, o fată care dorea să lupte contra sistemului, însă nu deținea puterea necesară. Cuplul trăia în subteranele lui Marte, amândoi fiind catalogați drept „roșii de jos" și fără să cunoască lumea ce trăia pe Marte, deși nația roșie muncea pentru cei sus-plasați. În viitor, populația lumii va fi împărțită în clase, având funcții strict și clar definite, iar fiecărei clase îi va corespunde o culoare, astfel: aurii-conducători, argintii-contabili, violeții-artiști, galbenii-medici, roșii-sclavi și așa mai departe.

În prima parte a cărții, Eo moare, dându-i lui Darrow motivul de a-l ucide pe cel ce a condamnat-o la moarte, anume arhiguvernatorul aureolat, Nero au Augustus. Darrow este

condamnat la moarte pentru că a îngropat-o pe soția sa, însă acesta se trezește tras din mormânt și expediat fiilor lui Ares, un grup de conspiratori împotriva sistemului. Aceștia îl transformă pe Darrow într-un aureolat, din toate punctele de vedere: *Mă simt ca și cum mi-aș fi ieșit din trup și aș fi privit colonizarea lumii, transformarea speciei umane, prin niște ochi care nu-mi aparțin.* Este trimis la Universitate, unde trece un test și este ales de un proctor pentru a fi îndrumat de acesta pe parcursul studiilor. Protagonistul trebuie să își omoare singurul prieten pe care și l-a făcut, pentru a continua Universitatea. Trece de această probă și ajunge în arenă, loc în care trebuie să devină primus (liderul casei lui), să cucerească cât mai multe case și să demonstreze proctorilor că merită să fie consemnat drept cel mai bun jucător. Ceea ce Darrow nu știe este faptul că jocul este măsluit, iar toți îndrumătorii caselor îl ajută pe fiul arhiguvernatorului, Șacalul, să câștige jocul: *[...] am căzut de acord că fiul lui ar trebui să câștige. Dar trebuie să fim atenți cum trișăm*. Personajul principal depășește o sumedenie de alte obstacole în goana după Șacal, iar voința lui și visul lui Eo îl ajută să le treacă cu succes, fiind apoi luat sub aripa arhiguvernatorului, datorită izbânzii lui.

Aceasta este o poveste despre răzbunare, război și cucerirea puterii, pe care atât fanii SF-ului clasic, cât și cei ai noilor epopei distopice, nu trebuie să o rateze.

*

Pierce Brown, *Furia roșie*, traducere din limba engleză de Iulia Pomagă, Editura YoungArt, București, 2016

UN ROMAN AL COPILĂRIEI

Florin Adrian Tiber, XII H

Ocolul Pământului în 80 de zile este un roman clasic de aventuri scris de Jules Verne, publicat pentru prima dată sub formă de serial în ziarul "Le Temps", între 6 noiembrie și 22 decembrie 1872, și tipărit în volum în 1873. Povestea îl are ca protagonist pe Phileas Fogg, care și-a angajat un nou valet, pe nume Passepartout. Dând curs provocării venite din partea partenerilor săi de la "Reform Club", misteriosul gentleman englez pariază jumătate din averea sa și își abandonează rutina domestică pentru a-și asuma un țel îndrăzneț: ocolul Pământului în 80 de zile, o reușită de neimaginat în acele vremuri.

Phileas Fogg și devotatul său slujitor fac rost de cele mai ingenioase mijloace de transport, de la elefanți și sănii, până la vapoare cu aburi, și depășesc cu succes numeroase obstacole, aparent imposibil de învins. În timpul călătoriei, personajul salvează o femeie parsi, Aouda, care urma să fie arsă pe rug; în final, aceasta îl cere pe Phileas Fogg de soț, cu toate că el îi spune că a pierdut pariul, ajungând cu 5 minute mai târziu, că este sărac și nu are cum să îi ofere un trai bun. Fogg acceptă să îi fie soț, urmând să afle cu surprindere că de fapt nu a pierdut pariul, întrucât a ajuns cu o zi mai devreme la club. Astfel, Phileas Fogg nu a dobândit doar banii, ci și o experiență minunată și o soție frumoasă.

Ghinioanele, multe de natură comică, pe care le îndură personajele, aventurile palpitante, locurile fascinante pe unde

este purtat cititorul, precum și suspansul care ține până la ultimul rând al cărții fac din *Ocolul Pământului în 80 de zile* un roman de neuitat. Această carte clasică de aventuri mi-a plăcut în mod deosebit încă din prima clipă când am început să o citesc în copilărie. Prin intermediul ei, am simțit că fac și eu o călătorie imaginară în locurile încântătoare descrise în roman, parcurse de Phileas Fogg. Pot spune că prin lectura acestui volum al lui Jules Verne am fost purtat într-o minunată călătorie în jurul lumii.

Titlul reflectă exact subiectul cărții, călătoria lui Phileas Fogg în jurul Pământului în 80 de zile. Cel mai mult mi-a plăcut felul cum este condusă acțiunea și modul în care Phileas Fogg rămâne calm în orice situație, având mereu siguranță și încredere în forțele proprii, chiar dacă se ivesc probleme mari în calea sa. Cu certitudine aș recomanda această carte oricărui pasionat de aventură!

*

Jules Verne, *Ocolul Pământului în 80 de zile*, Editura Gramar, București, 2015

O LECȚIE DE VIAȚĂ

Raisa Țical, XII H

Se spune că o carte nu trebuie judecată după copertă. Dar cum nimeni nu spune nimic despre alegerea unei cărți după copertă, cum toate au un început, *Katia - demonul albastru* este prima carte pe care am ales-o tocmai pentru imaginea de pe copertă.

Privind coperta nu m-am putut opri din a-mi imagina o frumoasă poveste de dragoste, plină de peripeții, intrigi și conflicte. Iar când am început să citesc, prima frază din prologul cărții mi-a confirmat că am făcut o alegere bună: *În atmosfera plină de conflicte și intrigi politice de la curtea imperială a țarului Alexandru al II-lea se consumă o dubioasă poveste de dragoste, care, prin puritatea ei, contrastează în mod izbitor cu societatea rusă de la sfârșit de secol XIX.*

Pot spune că e prima dată când citesc din opera romancierei, poetei și memorialistei Martha Bibescu. Aceasta s-a născut pe 28 ianuarie 1889 la București si a murit la data de 28 noiembrie 1973 la Paris. S-a distins prin întreaga ei operă ca o prezență de o mare noblețe spirituală. A fost fiica lui Ion Lahovary, ministru de externe al României, și a Smarandei Mavrocordat. A fost soția prințului George Valentin Bibescu, văr primar cu Anna de Noailles, și care avea să devină președinte al Federației Aeronautice Internaționale. De asemenea, a fost una dintre cele mai frumoase și cunoscute românce ale începutului de secol XX . Dintre scrierile sale, cele mai reprezentative sunt romanul *Papagalul verde* (1924), biografiile

istorice *O dragoste tandră a lui Napoleon: Maria Walewska* (1936) și *Alexandru Asiaticul* (1912), precum și paginile de memorialistică din *La bal cu Marcel Proust* (1928). Grație șarmului său irezistibil, descendenței aristocratice și talentului artistic, Martha Bibescu a fost admirată și cultivată de contemporanii săi.

Cartea *Katia – demonul albastru* este structurată în 19 capitole, bine sintetizate în 132 de pagini. Este o povestire cu adevărat impresionantă, bazată pe povestea reală de iubire dintre țarul Alexandru al II-lea al Rusiei și Ecaterina Dolgorukova. Povestea de dragoste scrisă de principesa Martha Bibescu se aseamănă foarte mult cu cea din realitate, diferind doar prin mici detalii. Personajele, acțiunea, timpul în care se desfășoară întâmplările sunt exact ca în realitate. Romanul este unul foarte captivant, deoarece când începi să citești, nu te mai poți dezlipi de carte, aceasta fascinându-te încă de la primul capitol. Nu e demirare că ajungi la un moment dat să intri in pielea personajului principal, să simți tot ce simte Katia.

În cazul meu, cartea m-a ținut într-un continuu suspans. Pe măsură ce citești, apar noi descoperiri, evoluții remarcabile și simți cum iubirea este dusă la cele mai înalte cote. Katia a reprezentat pentru țar un fruct oprit, ceva interzis, o iubire pură și inocentă, o evadare din lumea reală, un univers paralel unde totul era frumos, iar cel mai important lucru era Katia și iubirea ei senină. Această dragoste dintre cei doi aduce, la rândul ei, multe întâmplări neprevăzute deoarece, pe de o parte, era o diferență de vârstă dintre ei, iar pe de altă parte țarul era căsătorit și avea doi copii.

Katia – demonul albastru nu numai că este o carte care merită să fie citită, dar poate fi și o lecție de viață, pentru că ne

prezintă nu doar o iubire adevărată, dar și consecințele ei. Din această poveste a țarului cu Katia am conștentizat că lumea poate fi foarte meschină. Indiferent dacă ești țar, rege, prințesă sau un simplu om, cu toții suntem niște păpuși în mâna destinului. Și dacă îți doresti cu adevărat ceva, dacă iubesti ceva cu tot sufletul tău, trebuie să lupți și să încerci mereu să fii cea mai bună versiune a ta. Iar dacă pierzi tot ceea ce iubești trebuie să încerci să îți găsești putere în amintirile despre acele lucruri pe care le iubeai: *Copiii pe care mi i-a dat, libertatea pentru care a murit, iată singurele motive pe care le am de a mai trăi, înainte de a mă duce după el, spunea Katia, sprijinindu-se de brațul bătrânei sale guvernante, pe cînd se plimbau amândouă pe unica alee a micii grădini. Katia alesese Franța pentru a-și aminti de dragostea ei.*

*

Martha Bibescu, *Katia - demonul albastru,* Editura Asociația „Prietenii cărții“, București, 1991

BASMUL LUMII CONTEMPORANE

Claudia Țicu, X E

Rezultat al îmbinării mai multor basme populare presărate cu principii ale lumii moderne, opera Mariei Surducan reușește să surprindă cititorul prin eleganța cu care este transpusă o poveste clasică în universul imaginar propriu. Unicitatea operei este evidențiată prin grafică, fapt ce aduce un plus imens atmosferei tipice unui basm. Cititorul dobândește astfel șansa de a vedea și de a simți personajele, mult mai atractiv, prin intermediul desenelor, alături de niște replici sintetizate, cu rol în menținerea firului narativ.

Publicat pentru prima oară în 2013, în tiraj limitat, cu ajutorul unei platforme de finanțare de tip crowdfunding, romanul grafic *Prâslea cel voinic și merele de aur* a apărut într-o a doua ediție la editura Vellant datorită cererii considerabile a publicului, după epuizarea celor 300 de exemplare inițiale. Cartea Mariei Surducan se bazează pe o documentare serioasă, care se întinde de la arta bizantină, la manga japoneză și se folosește de personalități precum Marie Curie sau Nikola Tesla în conceperea unora dintre personaje. Romanul urmează firul narativ a trei povești culese de Petre Ispirescu, ce au la bază motivul literar al mărului de aur și constituie totodată sursele de inspirație ale autoarei: *Prâslea cel voinic și merele de aur*, *Pasărea măiastră* și *Lupul cel năzdrăvan*.

În primul rând, legătura dintre imagine și text este esențială, chipul fiecărui personaj fiind conturat pe baza trăsăturilor de caracter pe care acesta le emană. Deși este pură

ficțiune, cartea satisface curiozitatea privitorilor pasionați de benzi desenate și povești românești autentice prin multitudinea sentimentelor fantasticului. Deznodământul romanului creează cititorilor oportunitatea de a anticipa soarta Răului. Asemenea oricărui basm, regăsim și aici lupta dintre Bine și Rău, finalizată cu victoria Binelui, dar și personaje cu puteri supranaturale ce ajută la evoluția protagonistului operei ce este supus mai multor probe pe parcursul drumului său inițiatic. Evident, textul are caracter de bildungsroman, așa cum suntem obișnuiți într-un basm, de regulă.

Cromatica folosită este una liniștitoare, destul de diversificată, cu nuanțe pastelate și cu o intensitate diminuată. Trecerea temei cromatice de la o scenă la alta este una cursivă și deloc bruscă. Autoarea asociază în mod direct și discret culorile deschise cu bunătatea din sufletul personajului, fapt evidențiat cel mai bine în ultima pagină a romanului grafic, ce îi exemplifică pe Prâslea și pe Ileana Cosânzeana plecând în lumea largă, amândoi îmbrăcați în veșminte albe, o nonculoare ce simbolizează inocența lor.

Cel mai interesant mi s-a părut modul în care scriitoarea introduce în operă elemente ale lumii contemporane, precum industrializarea, roboții, dar și limbajul simplificat al personajelor, „modernizând" astfel creația clasică și punându-și amprenta asupra conceptului de basm; de aceea, le sugerez adolescenților să caute și să citească acest roman grafic pentru că e plin de simboluri și de culoare, diferența față de un basmul clasic fiind evidentă.

*

Maria Surducan, *Prâslea cel voinic și merele de aur*, Editura Vellant, București, 2013

FARMECUL UNUI ROMAN CLASIC

Andreea Țușcă, XII C

Unicul roman scris de Emily Brontë, *La răscruce de vânturi*, a fost publicat în anul 1847, sub pseudonimul "Ellis Bell". Cartea are numeroase ecranizări, începând cu anul 1939 și până în prezent. Mulți critici literari din acea vreme au considerat romanul o adevărată capodoperă, prin originalitatea cu care au fost construite personajele, acțiunea și atmosfera romantică. Alții au găsit că tocmai atmosfera creată este una întunecată și mult prea apăsătoare.

Opera *La răscruce de vânturi* este constituită din treizeci și patru de capitole în care se prezintă copilăria și maturitatea lui Heathcliff, dar și relația de dragoste dintre acesta și tânăra Catherine Earnshaw.

Acțiunea începe în anul 1801, la Wuthering Heights, când domnul Lockwood îl cunoaște pe proprietarul fermei, Heathcliff. Personalitatea sa îl impresionează atât de mult, încât chiriașul dorește să afle mai multe despre el de la servitoarea Nely. De altfel, femeia este personajul-narator al romanului.

În urmă cu treizeci de ani, fostul proprietar al casei, domnul Earnshaw, îl introduce pe Heathcliff, băiatul orfan în vârstă de șase ani în familia sa. Cei doi copii ai familiei Earnshaw, Catherine și Hindley, au avut atitudini diferite față de băiat: fata îl aprecia și îi înțelegea felul mai aparte de a fi, iar fratele ei îi purta o ură nemăsurată, temându-se că acest băiat

pripășit în casa lor i-ar putea lua moștenirea. Starea conflictuală dinte băieți, l-a determinat pe domnul Earnshaw să-și trimită fiul la colegiu. În perioada în care Catherine și Heathcliff au rămas singuri, au reușit să se apropie unul de altul din ce în ce mai mult. După ce domnul Earnshaw moare, Hindley devine moștenitorul întregii averi. Catherine conștientizează că, deși îl iubea pe Heathcliff, acesta nu ar fi putut să-i ofere o stabilitate financiară și decide să se căsătorească cu vecinul bogat, Edgar Linton.

Protagonistul va fi supus, în cele ce urmează, unor încercări ce îl vor schimba treptat, devenind irascibil, obsedat de bogății, răzbunător. Față de tânăra Earnshaw, are o atitudine protectoare, deși știe că ea l-a trădat. În pasajul *Atât de lipsită de speranță e lumea din afară, încât de două ori mai prețioasă mi-e lumea din interior* putem observa profunda dezamăgire a lui Heathcliff cauzată de neîmplinirea erotică. Neputând să-și facă loc în rândurile înaltei societăți, deoarece provenea dintr-o familie săracă, personajul principal trebuie să se lupte cu răutățile și prejudecățile acesteia. Astfel, treptat, se transformă într-o persoană introvertită.

Puternică și plină de înțelesuri este această reflecție: *Iubirea este precum tufa de trandafiri sălbatici. Prietenia, precum un copac sfânt*, care îi aparțile lui Heathcliff și prin care acesta definește și cele două etape ale vieții sale: copilăria și maturizarea.

Firul epic este captivant, iar fiecare personaj are o personalitate cu totul diferită față de a celorlalți. Reacțiile și trăirile lui Heathcliff sunt surprinse într-o manieră care îl transpun pe cititor în lumea interioară a peronajului principal într-un mod natural. Peste toate predomină atmosfera sumbră creată de Emily Brontë.

Romanul *La răscruce de vânturi* rămâne una dintre cele mai consistente opere din literatura engleză și, în același timp, una dintre cele mai apreciate cărți clasice din lume.

*

Emily Brontë, *La răscruce de vânturi,* traducere din limba franceză de Henriette-Yvonne Stahl, Editura Art, București, 2014

LUPTA UNEI FETE PENTRU EDUCAȚIE

Iuliana Georgeta Vasile, XII H

Malala Yousafzai este o tânără cunoscută în întreaga lume pentru spiritul său militant privind problemele lumii islamice și, în special, discriminarea femeii. *Eu sunt Malala* (2014) este o autobiografie care prezintă povestea unei tinere care a luptat pentru educație împotriva conflictelor în care lumea musulmană este implicată și care a schimbat lumea prin atitudinea, curajul și îndrăzneala ei. Totodată cartea este o mărturie a curajului unor părinți care își iubesc cu ardoare fiica într-o societate care prețuiește doar fiii .

Malala Yousafzai s-a născut într-o familie păștună, în Valea Swat, regiune din Pakistan. Trăind într-o familie echilibrată, care nu se lasă orbită de tradiție și religie, păstrându-și adevărata credință, Malala găsește sprijin și, totodată, model în tatăl ei, la rândul său foarte activ în problemele de educație, tatăl având, de altfel, și o școală în Valea Swat. Mama, deși nu știe să scrie sau să citească, susține, în pofida temerilor, ambițiile celor doi.

În timp ce radiourile devin mijloace de manipulare și de promovare a unor idei greșite, Malala are curajul de a se opune tradiției, dorind să demonstreze lumii că, după cum ea însăși afirmă, fiind ființe umane, noi facem tradițiile, așa că tot noi avem dreptul să le schimbăm.

Iubitoare a educației, impresionată de drama copiilor din Swat și, mai ales, de imaginea unei fete care căuta prin

gunoaie, Malala își dedică existența promovării ideii de libertate a educației, care ar trebui să fie accesibilă și gratuită în întreaga lume.

Ea definește termenul de terorism astfel: *Terorismul este frica ce cuprinde totul în jur, e atunci când te duci să te culci fără să știi ce alte orori te mai așteaptă a doua zi.* Când talibanii au ocupat Valea Swat din Pakistan, printre puținii care au îndrăznit să protesteze a fost și această fată, Malala. Ea a refuzat să tacă și a luptat pentru dreptul ei la educație, spunând*: Lasă-i să mă omoare. O să mor pentru lucrurile în care cred*.

Activitatea sa, aparițiile televizate, conferințele, blogul pe care l-a deschis la îndemnul unui jurnalist în care povestește situația din regiune, o vor aduce în centrul atenției talibanilor. Astfel, în 2012, pe când avea 15 ani, Malala a fost împușcată de talibani în autobuzul care o ducea acasă de la școală. Nefericitul episod al vieții sale o va transforma într-o adevărată eroină, cunoscută astăzi în întreaga lume drept model al curajului și al perseverenței: *M-am născut într-o țară care a luat ființă la miezul nopții. Când am fost atât de aproape de moarte, abia trecuse de miezul zilei.*

Deși aproape nimeni nu mai credea că va trăi, Malala s-a însănătoșit și a ajuns să țină discursuri în sălile sediului ONU din New York. La șaisprezece ani, Malala este un simbol al protestelor pașnice și cea mai tânără persoană nominalizată vreodată la Premiul Nobel pentru Pace. Această carte este dedicată *copiilor din întreaga lume care n-au acces la educație, profesorilor curajoși care continuă să predea și tuturor celor care-au luptat pentru drepturile lor fundamentale și pentru educație.*

Ceea ce m-a impresionat profund în acest volum este curajul de care dă dovadă Malala. Deși regulile impuse în statul

islamic erau clare, Malala nu a încetat să mai învețe nici atunci când societatea i-a impus să renunțe la școală. Chiar și atunci când talibanii au instituit o dictatură în Valea Swat, Malala nu a încetat să creadă în misiunea ei și a avut curajul să vorbească în numele convingerilor sale .

Această carte mi-a deschis ochii și m-a emoționat dincolo de puterea cuvintelor. Nu știu dacă dincolo de coperțile colorate se ascunde cea mai bună literatură, posibil să nu fie așa, dar ceea ce este dincolo de literatură este viața unei tinere care a avut curajul, ambiția și inteligența necesare să țină piept încercărilor și să își îndeplinească scopul.

Am fost impresionată nu numai de destinul și calitățile acestei fete, ci și de puterea fiecărei pagini de a transmite curajul ei. În timpul lecturii am simțit teama, bucuria, entuziasmul, durerea, toate sentimentele trăite de Malala și de familia sa, astfel că în permanență m-am identificat cu personajul. Auzeam, parcă, zgomotul războiului, car și vocea de la radio. Am avut curiozitatea de a o căuta și a găsi informații despre realizările sale.

În urma acestei lecturi, Malala a devenit un model pentru mine și, sunt sigură, pentru orice cititor care conștientizează că educația este singura armă eficientă pe care o avem în lupta pentru schimbarea lumii: *Un copil, un profesor, o carte și un stilou pot schimba lumea.*

Malala este vocea unui întreg popor care, de frică, a tăcut vreme de ani întregi. Malala este fata care, deși a fost împușcată de talibani, a încercat din răsputeri să supraviețuiască pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea pe această lume. Și a reușit. A reușit să lupte cu oameni răi și periculoși, având o singură armă: inteligența. Malala a devenit astfel un simbol

internațional al luptei pentru educație, pentru drepturile femeilor și pentru dreptate.

*

Malala Yousafzai și Patricia McCormick, *Eu sunt Malala*, traducere din limba engleză de Iulian Curuia, Editura Young Art, București, 2015

ÎMPLINIREA LEGENDEI PERSONALE

Mirela Alexandra Voinea, XII B

Paulo Coelho, cunoscutul scriitor de origine braziliană, a publicat romanul de aventuri *Alchimistul* în anul 1988, un bestseller care i-a adus un record Guiness pentru cea mai tradusă carte. Acțiunea își are incipitul pe tărâmurile câmpiei Andaluziei, regiune încărcată cu o istorie complicată, ce a servit drept patrie pentru multe popoare. Aici se regăsesc influențe arabe, amestecate cu tradiții spaniole.

Atenția publicului a fost captată de ideea centrală a romanului, care se bazează pe legea atracției. Cartea prezintă povestea unui tânăr păstor andaluzian, pe nume Santiago, pătruns de dorința de a călători și de a descoperi locuri noi. Aventura începe când Santiago e stăpânit de ideea că un vis care se repetă are o anumită semnificație. Astfel, tânărul se duce la o bătrână ghicitoare căreia îi povestește cum în visul său apărea un copil care l-a dus la Piramidele din Egipt și a spus că acolo va găsi o comoară. Santiago se întâlnește apoi cu un bătrân care îi spune că „împlinirea Legendei Personale e singura îndatorire a oamenilor", motivându-l să-și urmeze marele vis al vieții: să călătorească.

Ideea de a-ți urma visul e bine conturată prin spusele „Regelui Salemului": Și când vrei ceva cu adevărat, Universul conspiră la realizarea dorinței tale. Acest secret e aplicat și în alchimie, știință care presupune transformarea metalelor în aur. Alchimistul întâlnit de Santiago în deșert pe drumul spre Piramide dezvăluie conceptul acestei științe, ce constă în faptul că nu comoara materială contează, ci cea sufletească, iar

frica de eșec este singurul lucru ce îl poate opri din împlinirea visurilor.

Din punct de vedere filosofic, acest roman sugerează faptul că înțelegerea vieții este o călătorie, și că trebuie să renunți la confort pentru a te aventura cu scopul de a evolua spiritual. Astfel, alchimiștii consideră că obstacolele și problemele sunt elemente esențiale ale lumii. Acestea se regăsesc și pe parcursul călătoriei păstorului. Mai întâi, este jefuit într-un oraș port, apoi se angajează la un magazin de cristaluri pentru a strânge banii necesari continuării călătoriei. Pe parcursul peregrinărilor, tânărul o cunoaște pe Fatima și este pus să aleagă între ea și continuarea Legendei Personale. Într-un final, Santiago ajunge la piramide și găsește locul comorii, însă e jefuit de tâlhari și e nevoit să se întoarcă în Spania. La rădăcina sicomorului la umbra căruia dormea și citea înainte de aventura trăită găsește comoara de mult visată.

Elementul definitoriu al finalului se află în spusele tânărului cioban când găsește comoara: Într-adevăr, viața este darnică pentru cine-și trăiește Legenda Personală. Frica devine factorul decisiv pentru împlinirea Legendei Personale. Personajul principal a avut multe țime de ocazii să renunțe la călătorie, însă a renunțat la confort pentru posibilitatea împlinirii visului.

Abordarea legii atracției a avut ca efect captarea atenției publicului, care în ultimul timp s-a arătat interesat de cărți de dezvoltare personală. *Alchimistul* e o astfel de carte ce prezintă povestea unui tânăr motivat de a trece peste orice obstacol pentru a-și împlini Legenda Personală.

*

Paulo Coelho, *Alchimistul,* traducere din limba portugheză de Gabriela Banu, Editura Humanitas, București, 2013

CUPRINS

5 Cuvânt-înainte
9 În loc de argument

11 Petru-Daniel Aldea, *Harry Potter – curaj, altruism, magie*
14 Ana-Maria Ambrozie, *Călătoria, începutul unei noi vieți*
17 Carina Avram, *Parfumul: simțul olfactiv într-o altă dimensiune*
23 Alexandru Victor Baciu, C*alea spre un caracter puternic*
25 Rebeca Daniela Bană, *În căutarea propriei identități*
28 Kayihan Eren Baykoz, *Michael Jackson, regele muzicii pop*
30 Maria Bălașa, O *poveste despre război și prietenie*
33 Irina Bărăscu, *A doua șansă: drumul spre adevăr*
36 Andrei Bejenaru, *O locomotivă a timpului*
39 Răzvan Cristian Bociu, *Singuraticul drum al autocunoașterii*
43 Valentina Boldurescu, *O lecție despre omenie, speranță și prietenie*
45 Irina Bratu, *Pe urmele unui hoț de cărți*
48 Andrei Cană, *Magia lui Kellen*
50 Octavian Caramlău, *Gatsby, misterul unui personaj*
53 Alexandru Cazacu, *Vrabia nu zboară departe de cuib*
55 Oana Georgiana Cîrstian, *Puterea cuvântului și a faptei*
57 Miriam-Cristiana Colda, *O aventură palpitantă: a fi îndrăgostit*
59 Florin Constantin, *Basme reimaginate*
61 Alexandru Dinu, *Viața în timpul holocaustului*
63 Alexandra Mădălina Dinu, *Maus – povestea unui supraviețuitor*
66 Nicoleta Dubic, C*el mai bun câștigă*
69 Diana Dumitru, *O lume fără cărți, o lume fără culoare*

72 Mihai Dumitru, *Măreția înfrângerii*
75 Alexandru Lucian Frunză, *Orice vis poate deveni realitate*
78 Ana-Maria Iordache, *Secretele minții amnezice*
82 Radu Joe, *O carte pentru minte și inimă*
84 Maria Teodora Mavrodin, *Magie nemuritoare într-o lume efemeră*
87 Iulia Milu, *Un roman al dragostei adolescentine*
89 Flavius Modan, *Algoritmi după care poți trăi*
92 Ioana Nacu, *Secțiune printr-o lume cenușie*
95 Andreea Negrescu, *O poveste de neuitat*
97 Radu Alexandru Niculescu, *Hedonism în cea mai pură formă*
100 Theodor-Florian Niță, *Pendulând între două lumi*
102 Ana-Daniela Obertinschi, *O lectură plină de suspans*
104 Tudor Oltean, *Descoperindu-se pe sine*
107 Carina-Elena Olteanu, *O lectură captivantă*
110 Ana-Maria Panaitescu, *Lumea ideală, fără culoare*
113 Andreea-Mădălina Panaitescu, *Lupta cu fantasticul*
116 Maria Mădălina Paraschiv, *O pledoarie pentru frumusețea vieții*
120 Andrei Paveliu, *Un roman polițist unic*
122 Tudor-Ștefan Petrea, *Fascinanta viață a unui faimos creator de modă*
124 Angelo Iulian Popescu, *Fascinația unei lumi subterane*
129 George Ionuț Popescu, *Binele din spatele răului*
132 Maria Popescu, *Sherlock Holmes - prototipul detectivului modern*
138 Raluca-Andreea Popescu, *Cum să lupți când nu știi pentru ce*
140 Vlad Cristian Radu, *Aventură într-o lume necunoscută*
142 Andreea Raicu, *O capodoperă a literaturii universale*
145 Andreea-Florentina Rogoz, *O iubire ce poate supraviețui timpului*
147 Alexandra Ruican, *Un nou univers fantasy*

150 Anca Ioana Rușețeanu, *Călătoria în timp cu ajutorul lecturii*
152 Mădălina-Andreea Scorneică, *O viață nedreaptă*
155 David Sîrghie-Ciarciani, *Dragostea și urmările ei*
157 Petru Surcel, *Solaris, prin ochii unui adolescent*
159 Ioana Teodorescu, *O poveste despre răzbunare, război și cucerirea puterii*
161 Florin Adrian Tiber, *Un roman al copilăriei*
163 Raisa Țical, *O lecție de viață*
166 Claudia Țicu, *Basmul lumii contemporane*
168 Andreea Țușcă, *Farmecul unui roman clasic*
171 Iuliana Georgeta Vasile, *Lupta unei fete pentru educație*
175 Mirela Alexandra Voinea, *Împlinirea legendei personale*